25 éves a Szent Magyar Királyi Családról nevezett

Családakadémia

1996-2021

25 éves a
Családakadémia

25 éves a Családakadémia

Családakadémia-Óbudavár Egyesület
Óbudavár, 2022

Szerkesztette:
Fehér Zoltán és Marika
Lektorálta:
Dr. Soós Viktor és Soósné Dr. Dezső Zsuzsanna

ISBN 978-615-5149-90-0

Kiadja a Családakadémia-Óbudavár Egyesület
8272 Óbudavár, Kistelek u. 2.
www.csaladakademia.hu
kiado@csaladakademia.hu
Felelős kiadó: az Egyesület elnöke
Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre • www.PalasthyBt.hu
Nyomás: Vareg Nyomda, Budapest • www.vareg.hu
Felelős vezető: Bernwallner Viktor

Tartalomjegyzék

Bevezetés ... 9
Az alapításról ... 12
Morzsák a Családakadémia kezdetéről ... 22
Ferenc pápa levele a házasokhoz:
Házastársatoknak szüksége van a mosolyotokra! ... 24
A házakból a nagy nyilvánosság felé ... 31
Továbbadjuk a tüzet ... 33
A családok hivatása ... 34
Jövőkép, türelem, átprogramozás ... 38
Részlet Bíró László a Családakadémia 18-as évfolyamának
2021 nyarán mondott prédikációjából ... 44
A továbbadás művészete ... 46
A Családakadémia 25 éves évfordulójára ... 48
A Családakadémia a kedvenc elfoglaltságom ... 50
Szívünk csücske, a Családakadémia ... 53
A CSAK és mi ... 56
Az életet figyeljük és az életet szolgáljuk ... 58
Családtréner képzés újraépítve ... 60
Teljes szívvel ... 65
A Családakadémiában 25 éve ... 68
A Szűzanya munkatársaiként ... 71
A mi családakadémiánk ... 73
Családakadémia, vagy ahogy magunk között mondjuk: CSAK ... 77
Családakadémiás emlékeink, örömeink, ötleteink ... 78
A Szűzanya és a Szentlélek kiegészíti a törekvéseinket ... 82
Tanulunk egymástól ... 85
Válaszokat kaptunk ... 86
Amire hív minket a Szűzanya elfogadjuk ... 89
CSAK könyvkiadás, imakör ... 91
A szeretetünk növekedett ... 93
Imakör ... 96

A Családakadémiás évfolyamokról (CSAK 12-től CSAK 20-ig) 97
Családakadémia 12-es évfolyam..... 97
A Családakadémia 12-es évfolyam nyári hete 97
CSAK 12 – Küldetésünnep..... 98
Családakadémia 13-as évfolyam 101
Még melegében… 101
CSAK13 nyári hét 102
Vizsgán innen – vizsgán túl..... 103
Áldd meg küldetésünket!
– Schönstatt-házaspárok ünnepelték elköteleződésüket 105
Családakadémia 14. évfolyam..... 108
Családakadémia 14. évfolyam indulás..... 108
Kimondani az Igen-t 110
CSAK 14 nyári hét 111
Csak 14 küldetésünnep 113
A Schönstatt Családakadémia küldetésünnepe Zsámbékon 113
Családakadémia 15. évfolyam..... 116
Családakadémia 15-ös évfolyam a családpasztoráció
szolgálatában 116
CSAK, avagy a Schönstatt Családakadémia
a családpasztoráció szolgálatában 116
Családakadémia 15-ös évfolyam küldetésünnep..... 121
Schönstatt-családmozgalmi küldetésünnep Kaposváron..... 121
Családakadémia 15-ös évfolyam tapasztalatok..... 125
Családakadémia 16. évfolyam..... 127
CSAK 16 – Indulás 127
Pécs, Dóm Zarándokház..... 127
CSAK 16 – 2. hétvége..... 128
CSAK 16 – 6. hétvége..... 130
CSAK 16 – 2. év 3. alkalom 131
Családakadémia 16-os évfolyam küldetésünnep..... 132
Te is lehetsz apostol! – A Schönstatt Családakadémia 16.
évfolyamának küldetésünnepe Pécsett..... 132
Családakadémia 17. évfolyam..... 135
Indul a CSAK17.! 135
Győzzük le az örömirtókat – adjuk tovább a tüzet!..... 136

CSAK 17 online 137
Családakadémia 17-es évfolyam küldetésünnepe 139
A Schönstatt Családakadémia hálaadó szentmiséje és diplomaosztója a Mátyás-templomban 139
Családakadémia 18. évfolyam 148
A Családakadémia 18. évfolyamának indulása 148
„Barátaim, a házasság munka" – Családakadémia indult Győrben 148
A társunkat vagy a hibáit látjuk nagynak? 150
– A Családakadémia képzése Kaposszentbenedeken 150
„Nekem a karanténban is Te vagy a legfontosabb" 153
– Online folytatódott a Családakadémia-képzés 153
Családakadémia 18-as évfolyam küldetésünnepe 158
Összhangban Isten akaratával – A Schönstatt Családakadémia 18. évfolyamának küldetésünnepe Győrben 158
Elindult a Családakadémia 19. évfolyama 163
Start CSAK 20! 165
Beszámoló a Családakadémia 20. évfolyamának első hétvégéjéről 165

Bevezetés

(Fehér Zoltán és Marika)

Ez a kiadvány *A Szent Magyar Királyi családról nevezett Családakadémia* alapításának 25. évfordulójára készült. Ezen ezüstjubileum alkalmából nagy örömmel és hálával szeretnénk köszönetet mondani:

Elsősorban a Szűzanyának, akinek vezetése által az elmúlt negyed évszázados idő alatt kivirágzott és gyümölcsözővé vált a Családakadémia. Számtalanszor megtapasztalhattuk égi Édesanyánk és Királynőnk hathatós közbenjárását és segítségét az egyes évfolyamok kialakulásánál és a képzés időtartama alatt.

Mindig voltak munkatársak, akik vezették az évfolyamokat, mindig voltak jelentkező családok. Kialakultak az egyes évfolyamok helyszínei, eljöttek a meghívásra az előadó házaspárok és a szentmisét bemutató atyák.

Hálát adunk a Szent Magyar Királyi Család példájáért, hogy a magyar történelem egy szent királyi családdal kezdődött, Szent István királlyal és feleségével Boldog Gizella királynéval és fiukkal Szent Imre herceggel, akiknek oltalmában a magyar családok megújulhatnak és elindulhatnak egy új keresztény Magyarország létrehozása útján. Szent István király és Boldog Gizella királyné házasságkötésének 1000 éves évfordulója volt, 1996-ban, a Családakadémia alapításakor.

Hálát adunk az alapító házaspárokért, akik a felmerülő kételyek és nehézségek ellenére megalapították a Családakadémiát. Hálásak vagyunk bátorságukért és nagylelkűségükért.

Hálát adunk Beller Tilmann atyáért és Bíró László püspök atyáért, akik jelen voltak az alapításkor és a 25 év során támogatták a Családakadémiát.

Hálát adunk azoknak, akik a Családakadémia elmúlt 25 éve során dolgoztak a Családakadémiáért. Megfigyelhető itt az élet. Az organikus növekedés.

Kezdetben két évente indult egy új évfolyam, és volt egy küldetésünnep. Az utóbbi időszakban évente két évfolyam is indult. Ez egyrészt

annak köszönhető, hogy megnőtt a házaspárokban az igény a képzés iránt, valamint az egyházmegyék részéről is megnőtt az érdeklődés a családpasztorációs munkában házaspárok bevonására. Egyidejűleg a családakadémiát végzett házaspárok közül többen vállaltak szervezői, retorika oktatói feladatokat.

A képzés lelki hátterét biztosítja a Családakadémia imaköre, melynek tagjai rendszeresen imáik és áldozataik felajánlásával hordozzák a feladatainkat. Az imaköri levelekből mindig újabb inspirációt kapunk a közös imádkozáshoz.

Jelentős a Családakadémia könyvkiadásban végzett tevékenysége, mely lehetővé tette számos értékes írás nyomtatott formában való megjelenését is.

Meg szeretnénk említeni a Hírlevelet, mely a Családakadémia Krónikája és a kb. negyedévente megjelenő számokban rendszeresen olvashatunk a családakadémiában történt fontosabb eseményekről. A Családakadémia telefonos flottájába pedig kb. 400 telefon tartozik.

Minden családért hálát adunk, akik bármilyen formában, és bármilyen mértékben hozzájárultak a magyar Családakadémia működéséhez. Vannak akik az alapítás óta fáradhatatlanul, folyamatosan dolgoznak a Családakadémiáért. Vannak, akik imáikat, betegségüket, nehézségüket ajánlották fel a Családakadémia ügyéért.

Szeretnénk itt megemlékezni Tilmann atyáról, Gódány Róbertről és Ritáról, Vértesaljai Jánosról, Gál Lászlóról, Guld Józsefről, Nyitrai Tamásról, valamint mindazokról, akik már nem lehetnek közöttünk, de életükben sokat tettek a Családakadémiáért. Ők már a mennyei hazában imádkoznak értünk.

A Jóisten gazdag áldása kísérje mindnyájatokat itt és az örökkévalóságban.

Továbbra is a Szűzanya oltalmába ajánljuk a Családakadémiát, az Ő közbenjárásában bizakodva tekintünk a jövő felé, mert már oly sok csodát tapasztalhattunk meg Általa.

Reméljük, hogy a Családakadémiát végzett házaspárok a Szűzanya eszközeiként, a Jóisten akaratát keresve, közreműködhetnek a családok megerősítésében a keresztény értékrend közvetítésével.

Egy-egy plébánián fontos, hogy a plébános atyák számíthassanak a jelen lévő családok támogatására. A családok hitük mélyebb megélé-

sével, egyszerűen a saját maguk által már megküzdött élethelyzeteik tapasztalataik megosztásával tanulhatnak egymástól (pl. a plébános atyák engedélyével segíthetnek családcsoportokban, jegyes oktatásban).

Így a közösségeinkben megélt hit megújulhat, mert az életünk eseményei mögött egyre inkább felfedezzük a minket személyesen szerető Jóságos Gondviselő Istent, akinek terve van az életünkkel.

Jelen jubileumi kiadványban a Családakadémiát végzett és az elmúlt években/évtizedekben hűséges szeretettel dolgozó házaspárok gondolatai olvashatók, tapasztalataikról, melyeket azért gyűjtöttünk össze, hogy azok tanulságul és segítségül szolgáljanak a jövő nemzedéknek. Ezúton is szeretnénk megköszönni ezeket az írásokat.

Gondolatainkat a Családakadémia jelmondatával zárjuk:

„Erős családok, erős gyerekek a megújuló Magyarországért!"

A Családakadémia továbbra is felajánlja szolgálatait a Magyar Katolikus Egyháznak.

Óbudavár, 2021 december 29.

Fehér Zoltán és Marika
a Családakadémia elnök házaspárja

Az alapításról

(Csermák Kálmán és Alice)

Fehér Zoltán és Marika,
a Családakadémia jelenlegi vezetői
kérésére emlékezünk vissza az alapításra.

A Családakadémia alapítása (1996-1999)
Csermák Kálmán és Alice

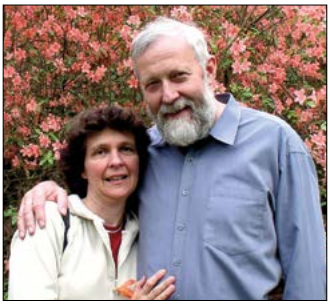

25 éves jubileumot ünneplünk és hálát adunk a Jóistennek, égi anyánknak a Családakadémiáért, az itt kapott sok kegyelemért.

A Családakadémia alapítása és fejlődése elválaszthatatlan a magyar Schönstatt-családmozgalomtól. A Családakadémia a magyar Schönstatt-család kifelé néző arca.

Előkészületek az alapításra

A magyar Schönstattban a kezdetektől, 1983-tól fogva főleg az első években Tilmann Beller atya, a magyar Schönstatt alapítója és vezetője és Gódány Róbert és Rita a hangsúlyt a belső építkezésre helyezték. Tilmann atya nem akarta, hogy külföldi (pl: osztrák) mintákat kövessünk. Azt akarták, hogy a magyar Schönstatt sajátosan magyar legyen; a magyar eredetiségéből növekedjen. A Családakadémiával mi is ezt az utat akartuk követni.

1989 augusztusában – amikor már ötödik éve tanulmányoztuk Kentenich atya tanítását – elküldött hozzánk Tilmann atya egy ausztriai schönstatti házaspárt: Erich és Eva Bergert. Az volt a célja, hogy együtt dolgozzunk Schönstattért, hogy előbbre lendítsük egymást az úton.

Biztosítani akartuk, hogy az együttműködés magyar eredetiségből növekedjen, ezért kezdeményezőként léptünk fel és már előre készültünk a beszélgetésre. Témákat gyűjtöttünk Tilmann atyától a Családnapok anyagából.

Az akkori jegyzeteinkből olvasva a jövőre az volt a javaslatunk: „gyűjtsük az aktuális kérdéseket és adjunk rá schönstatti válaszokat. Vonjunk bele még más házaspárokat is; időnként találkozókon cseréljük ki tapasztalatainkat". Bergeréknek is tetszett ez a javaslat, és hogy semmi el ne vesszen, amit mondtunk, mindent diktafonnal felvettek. Öt nyáron át rendszeresen folytattuk ezt a munkát velük.

Ennek az apostoli munkának folytatásaképpen 1991 májusában meghívott Tilmann atya négy magyar házaspárt (Csermák, Gódány, Endrédy, Ther) a bécsi Schönstatt-központba egy hosszú hétvégére. Ez volt az éppen megalakult ottani Családakadémia előadóképzője, amit Tilmann atya tartott.

Ugyanezen évben, nyáron a családnapokon Tilmann atya az egyik estén közénk hívta Ottavio, brazil Schönstatt-atyát. Ő egy új apostoli projektről beszélt: „Kiképeztem hat házaspárt a párkapcsolat-házasság-család témából és ezek járják az országot és felkészítik a párkapcsolatra az érdeklődő fiatalokat." Ez is egy nyitás a nyilvánosság felé. Vagyis szolgálat a mozgalmon kívül a keresők felé. Tilmann atya akkor hozzánk fordult és megkérdezte: „Talán jó lenne valami hasonló a magyar fiataloknak is? Nem akarnának valami hasonlót beindítani?"

Nálunk azonban akkor sürgetőbb volt az egyre bővülő Családnapok előadóinak biztosítása és felkészítése. Ugyanis Tilmann atya 1992-től a német Schönstatt-mozgalom vezetője lett és csak a szabadságát tudta nálunk tölteni. Az áttörés ezen a fronton 1993-ban valósult meg, amikor Tilmann atya váratlan betegsége miatt a húsvét utáni hétre a Tilmann atyával meghirdetett Családnapokat kényszerhelyzetben a Gódány házaspárral együtt tartottuk meg.

A nemzetközi Schönstatt-mozgalomban (és az egész egyházban is) akkor teljesen új volt, hogy házaspárok tartanak házaspároknak lelkigyakorlatokat, Családnapokat.

Tilmann atya ezt követően Magyarországon áthelyezte munkájának súlypontját és a továbbiakban főleg a családnapi előadók felkészítésével és képzésével foglalkozott.

A magyar Családakadémia tervét – melyet már évek óta a szívünkön hordoztunk – azonban még mindig nem lehetett meghirdetni.

Előbb még 1995-ben Tilmann atya megalapította a magyar schönstatti Családszövetséget, hogy ezzel a magyar Schönstatt-mozgalomnak mélyebb és szilárdabb alapokat adjon. Csak miután ez beindult, 1996-ban fogtunk hozzá Tilmann atyával egyetértésben a Családakadémia alapításának közvetlen előkészítéséhez.

Munkánkat erősítette, hogy Szent II. János Pál pápa erőteljesen a családok mellé állt. A családot „ecclesiolának", kis egyháznak nevezte, és a pasztoráció középpontjába állította.

Továbbá a pápa a 2000. évet szent évvé nyilvánította, melyre trienniummal készült az egész egyház. Ehhez csatlakoztunk mi is a hároméves előkészületünkkel. Az volt az elképzelésünk, hogy a Családakadémia lesz a születésnapi ajándékunk Jézusnak a 2000. születésnapjára.

A Családakadémia alapítása több lépésből álló, hároméves folyamat volt.

Az alapítás közvetlen előzményei 1996-ban

Ösztönzőként hatottak ránk 1996-ban az egyházmegyei zsinatok, ahonnan, több helyről is ez hangzott felénk: A lelkiségi mozgalmak ajánlják fel tapasztalataikat és lelki kincseiket az egyházmegyék nyilvánossága számára!

Másrészről pedig Schönstatt kincseiből addigra már olyan sokat kaptunk, hogy úgy éreztük, hogy ezt nem tarthatjuk meg magunknak, hanem tovább kell adnunk minél több házaspárnak!

A rendszerváltás utáni években Magyarországon vallási fellendülést éltünk meg. Megteltek a templomok és az egyházmegyék elfogadó szeretettel karolták fel a lelkiségi mozgalmakat. Mindezt megélhettük a veszprémi egyházmegyei zsinaton, melyre meghívást kapott három schönstatti házaspár (Csermák, Gódány, Ther). Ezt követően aztán az egyházmegyei családpasztorációs munkacsoportba meghívást kaptunk, amiben a következő években a Családakadémiával vettünk részt.

Családakadémia alapításának időzítésében szerepet játszott az 1996-os jubileumi év is. Szent István és Gizella esküvőjének millenni-

umán szerettük volna letenni az „alapkövet” és a pártfogásukba ajánlani a róluk elnevezett Családakadémiát.

Bátorítást jelentett a Tilmann atya által inspirált ausztriai Családakadémia küldetésünnepén való részvétel, amelyen Bíró László püspök atya is jelen volt. Több tapasztalatcserét is szerveztünk velük az alapítás időszakában.

1996 tavaszán Tilmann atyával kialakítottunk egy Családakadémia-tervezetet. Az ősz folyamán több családdal is beszéltünk tervünkről.

Annak ellenére, hogy átéltük gyengeségünket, mégis egyre szaporodtak és egymást erősítették a pozitív visszajelzések.

Az októberi óbudavári zsinaton szétosztottuk a jelenlevő csoportvezetők között a Családakadémia előzetes tervezetét, egy írásos tájékoztatót azzal, hogy adják tovább és várjuk a visszajelzéseket. Részlet az egyik visszajelző levélből: „…Nagyon tetszik az Akadémia ötlete. Már negyedik éve veszünk részt Családnapokon, és már úgy érezzük, keveset teszünk. Inkább csak résztvevői vagyunk az eseményeknek. Bár számunkra ez a négy év nagyon tartalmas volt, de ez csak a kettőnk kapcsolatában látszik. (Legalábbis remélem, hogy mások is látják.) Most nyáron mi voltunk a házigazda család. Kicsit izgultunk, hogy mi lesz, ha valamilyen kérdéssel fordulnak hozzánk? Fogunk-e tudni válaszolni? De olyan csodálatos volt megtapasztalni, hogy a Jóisten a szánkba adta a szavakat! Ez is és a missziós vasárnapon hallott pápai körlevél még jobban megerősített, hogy cselekednünk kell…”

Hamarosan már 18 házaspár állt a kezdeményezés mellett. Meghívtuk őket december 29-re Óbudavárra, Szentcsalád vasárnapjára a Családakadémia alapítására, egy lelki alapkőletételre.

Felkerestük Bíró László családokért felelős püspök atyát. Beszámoltunk neki a mozgalomról, vittünk neki schönstatti irodalmat. Bíró László püspök atyát meghívtuk Óbudavárra, 1996 Szentcsalád vasárnapjára, a „Családakadémia alapító szentmiséjére”, amit ő készséges szeretettel el is fogadott.

Eljött december 29-e, Szentcsalád vasárnapja. Nagyon hideg volt. Az utak havasak, síkosak voltak. Mégis mindenki, aki előre jelezte, megérkezett. Jelen voltak: Abai házaspár, Csermák hp., Endrédy hp., Fleischer hp., Gábor M., Gódány hp., Körmendi hp., Oláh hp., Perei

hp., Pfitzner hp., Rajmon hp., Rábel hp., Stéger hp., Szelestei P.&I. hp., Ther hp., Uzsaly Z., Varga K.&E. hp., Vértesaljai hp.

Bíró László püspök atya Wartburgja Óbudaváron a ház előtt adta meg magát. A sebváltó kar egyszerűen a kezében maradt. De volt köztünk szerencsére egy hozzáértő, aki megjavította (Perei Gábor).

Lelkesült szép ünnepünk, együttlétünk volt, a kegyelem kiáradása.

Az alapító levél átadása

25 évvel ezelőtt a magyar egyház és a családok számára nagyon újszerű volt, hogy a családok így kézbe vegyék a sorsukat. Tilmann atya bíztatása és bátorítása is kellett ahhoz, hogy a házaspárok merjenek nyíltan beszélni a tapasztalataikról. Nagyon fontos volt, hogy erős legyen az a hitünk, hogy a Családakadémiánkat Szűzanyánk is akarja és segíti. Mindenki, aki december 29-én ott volt Óbudaváron élményszerűen is megtapasztalta, hogy Szűzanya és Kentenich atya közbenjárnak értünk.

Tilmann atya az alapító összejövetelen, 1996. december 29-én a mozgalomvezető Gódány házaspár és a családok jelenlétében megbízta Csermák Kálmánt és Alice-t, hogy legyenek a Családakadémia felelős vezetői. További javaslatára és felkérésére megalakult a „0”

munkacsoport kilenc házaspár részvételével (Abai, Csermák, Endrédy, Gódány, Komáromi, Pfitzner, Ther, Varga K&E, Vértesaljai).

Az alapítás másnapján, 1996. december 30-án egy előadásban kifejtette Tilmann atya a Családakadémia felépítésének távlati szempontjait.

Már az előkészület során (de később is mindig újra) kifejezte, hogy létfontosságú a Családakadémiával megvalósuló kifelé való nyitás, mert „ha a schönstatti csoportok, családok bezárkóznak, előbb-utóbb megbetegszenek" – mondta Tilmann atya.

A Családakadémia legfőbb kincse a Szűzanya schönstatti forrása, kegyelmi tőkéje, melyet szervezetten gyarapítani fogunk. Imakört szerveztünk a tagok és pártolók körében.

A Családakadémia alapításának lépései

Az első közgyűlésen a zsinati módszert használva megkerestük a jelmondatunkat:

„Erős családok – erős gyerekek a megújuló Magyarországért"

A „0". munkacsoportban – Tilmann atya inspirációjára – megfogalmazott néhány fontos szempont:

– Hűség Kentenich atyához, a schönstatti úthoz, a magyar eredetiséghez.

– A személyes kapcsolatok, közösség építésének fontossága.

– A családtréner évfolyamokat két házaspár vezeti, az egyik a gyakorlati szervező munkáért felelős, a másik mint lelki kísérő a közösség építéséért, a schönstatti lelkiség biztosításáért (lehetőleg szövetségi házaspár legyen).

– A házaspárokat személyes kapcsolat és ajánlás útján hívjuk meg.

– A résztvevő házaspárokkal szemben semmiféle jövőbeli elvárást nem támasztunk.

– A fő cél, hogy a házaspárok a saját életükben tudjanak előbbre lépni, hitelesebben élni.

– A Családakadémia vezetői szövetségi családok legyenek, és 3+3 év után váltják egymást.

– Inkább kevesebb évfolyam induljon. Tilmann atya szavaival: „kevesebbet de azt jól!"

1997. április 12-én, az első közgyűlésünkön, Óbudaváron megalapítottuk a Családakadémia közhasznú egyesületet. A hosszú hivatalos név helyett – hétköznapi használatra – Abai Tibor és Zsuzsi azonnal egy találó rövidítést javasoltak. Tőlük származik a „CSAK", a Családakadémia rövid neve.

Fontos szempont volt akkor, hogy a Családakadémia nem vonhat el előadókat a Családnapoktól. Vagyis új, saját előadókat kellett képezni. Ezért a továbbiakban létrehoztunk három regionális csoportot az előadók képzése számára. Budaörsön Varga Károly és Erika, Sopronban Varga József és Kata, Gyenesdiáson Vértesaljai János és Vali szervezése segítségével.

Az előkészített 17 előadást (Abai, Bagdy G., Bagdy Gy., Csermák, Edöcsény, Endrédy, Fleischer, Gódány, Kuslits, Németh, Rajmon, Sallai, Szelestei, Ther, Varga J., Varga K., Vértesaljai) egy közös előadóhétvégén mutattuk be Veszprémben a Davidikumban, 1998. június 19-21., melyre meghívtuk Márfi érsek atyát, Bíró püspök atyát, valamint Veszprém és Székesfehérvár egyházmegyék családpasztorációs

Az előadóink bemutatkozása; Veszprém, Davidikum

vezetőit. Hamarosan még további három házaspár (Kondorosy, Komáromi és Uzsaly) is csatlakozott az előadókhoz.

Ez a nap a Davidikumban egy igazi kegyelmi nap volt, egy nagy lelkesítő élmény, melynek sokrétű szervezői feladatait Körmendyné Gyöngyi látta el.

A nap végén aratást csináltunk. A résztvevő családok visszajelzéseiből:

- Bátorságot, erőt, bizalmat, sikerélményt: „szárnyakat" kaptunk az előadásokhoz.
- Az Úr tényleg meg akarja újítani országunkat.
- Megtapasztaltuk a Szentlélek jelenlétét. Ez a munka, amibe belekezdtünk „Szolgálat és tanúságtétel" (Bíró L.) Kötelességünk is ez a munka.
- A Szűzanya szerető mosolyát éreztem. Vigasztalást és reményt.
- Átélhettem, hogy jó a Szűzanya munkatársának lenni.
- Az előadások az „életbe markoltak bele". Különlegesek és jók voltak.
- Szégyellem most magam a kezdeti kicsinyhitűség miatt. Ez itt a Szentlélek csodája volt.
- Jelet látok a hely nevében: Davidikum. Mit tett Dávid, amikor kiállt Góliáttal? Imádkozott és megfelelő köveket keresett. Ezt tettük mi is. Az előadások a megfelelő kövek, melyhez jön az imádság és az életreváltás.
- Önbizalmat adtak Márfi érsek atya elismerő és lelkesítő szavai

1998 őszén két szekcióban elindítottuk a családtréner „0". évfolyamot a saját családjainknak, ahol a retorikai képzést dolgoztuk ki Tilmann atya útmutatásai alapján.

Óbudaváron mi vezettük, Bajóton pedig Varga Károly és Erika.

Szerettük volna, ha a friss előadóink minél több előadói gyakorlatot szereznek. Ezért reklámoztuk őket és megragadtuk az alkalmakat. Abban az időszakban évente kb. ezren hallgatták a Családakadémia előadásait. Beindultak a különböző regionális szervezések. Például:

- Közös családünnepet szerveztünk a székesfehérvári családpasztorációval, családakadémiás előadókkal.
- Előadóinkat hívták meg a veszprémi egyházmegye nyári családtáborába, melyről a táborvezető így számolt be: „A Család-

akadémia előadói alapvetően meghatározták a tábor szellemiségét. Konkrétan ez azt jelenti, hogy több házasság is megerősödött. Az első előadás a házasságon belüli kommunikációról szólt. Láttam, ahogy elmentek a házaspárok délután kettesben beszélgetni... Az volt nagyon jó, hogy mindegyik előadás ugyanazt az egy valóságot erősítette, de mégis más-más fényben."

Ezt az első alkalmat aztán éveken át tartó gyümölcsöző együttműködés követte.

Az egyházmegyék nyilvánossága előtt a Családakadémia hármas kínálattal lépett fel:

1. Családpedagógiai előadások,
2. Kétéves, kiscsoportos családtréner-képzés,
3. Családpedagógiai kiadványok

Egységben az egyházzal

- Az alapítónkat, Kentenich atyát követve nekünk is mindig fontos volt, hogy a püspökökkel egyetértésben munkálkodhassunk. Pl. családtréner képzést lehetőség szerint a helyi püspök atya áldásával indítottuk, és ő adta át a diplomákat is, melyeket Bíró László püspök atya is aláírt.
- 2002 októberében II. János Pál pápa Rómában fogadta a vezetőségünkből Vértesaljai hp.-t, aki elvitte a Szentatyának a Családakadémia ajándékát és elhozta nekünk az áldását.
- 2000-re, a nagy jubileumra készen volt a Családakadémia. Bajóton elindult az első családtréner évfolyam, melyet Varga Károly és Erikával együtt vezettünk.

Zárszó

A múltra való hívő emlékezésből szeretnénk új lendületet venni. Erre nagy szükségünk is van. Mit tudnánk ajánlani a Családakadémia tagjainak és frissen végzett család-trénereknek? Tilmann atyát idézzük újra:

„A hétköznapi apostolkodásban nincs arra idő, hogy előadásokat tartsunk egymásnak. Csak arra van lehetőség és szükség, hogy

egy kérdésre azonnal személyre szóló választ adjunk három mondatban (vagyis röviden). És ezt határozottan, vonzón, érdeklődést keltve kell tenni. Ez csak akkor fog sikerülni, ha ezt gyakoroljuk, ha egyes kérdésekre már kész válaszaink vannak, melynek helyességét az élet, lehetőleg a saját életünk igazolni tud. Szép lenne, ha a schönstatti csoportösszejöveteleken rendszeresen elővennénk egy-két aktuális kérdést, és próbáljon rá mindenki kapásból válaszolni, majd a válaszokat összefoglalva kikerekíteni az igazi, schönstatti választ."

2019-ben sajnos tűz volt nálunk, amelyben 800 kötet könyvünk égett el. Ezek a schönstatti feljegyzéseink – igaz, hogy kormosan –, de hála Istennek megmaradtak.

Végezetül szeretnénk köszönetet mondani mindazoknak, akik a kezdeti években a Családakadémiában a munkatársaink voltak. A már megemlítetteken túl név szerint még kiemelnénk Palásthy Imre és Bea házaspárt, akik a könyvkiadásban, terjesztésben, valamint az Imakör megszervezésében Komáromi Marival nagyon sokat dolgoztak, segítettek. Köszönjük az Imakör tagjainak és mindenkinek az imáit, áldozatait, munkáit, melyeket felajánlottak a Szűzanya kegyelmi tőkéjébe.

Azzal zárjuk, amivel kezdtük is, hogy köszönjük, hogy Máriának, a Családakadémia anyjának eszközei lehettünk ebben a felemelő munkában.

* * *

Nem tudjuk befejezni anélkül, hogy köszönetet ne mondanánk még az utánunk következő vezetőknek Varga Károly és Erikának (2004-20010); Gál Laci és Szilvinek (2010-2016) és Fehér Zoltán és Marikának (2016-2022), akik életben tartották a Családakadémiát; és Kentenich atya szellemében folytatták tovább ezt a szép feladatot.

Morzsák a Családakadémia kezdetéről

(Endrédy István és Cili)

Tilmann atya korszakalkotó, életbevágó, mély előadásait hallva és mindezzel feltöltődve természetszerűen úgy éreztük, hogy ezeket a kincseket meg kell osztanunk másokkal is.

Ezzel egyidőben Tilmann atyának is megvolt a terve, a maga korszerű és eredeti stratégiája a megvalósításhoz.

Előadta az ismert feladatot: egy választott szív-témáról tartsunk házaspárként egy előadást 7 percben.

A könnyűnek és érdekesnek tűnő munka valójában nagyon nehéz volt. Tudjuk, hogy beszélni valamiről 1 órában sokkal könnyebb, mint 7 percben, megspékelve egy házastárssal, aki ráadásul mindent másként akar. A megadott felkészülési idő alatti kemény pengeváltások után kiültünk – Tilmann atya helyére – a sorstársak elé, akiknek a végén meg kellett „kritikálni" különböző szempontok szerint az előadást.

Mi úgy osztottuk le egymás között a mondandónkat, hogy 3 perc nekem, 3-4 perc a férjemnek.

Miután elmondtam a „magamét" – bizonyára látható módon – megkönnyebbülve néztem ki a fejemből, míg a férjem beszélt. Tilmann atya mindezt így értékelte: Amikor az egyik fél beszél, a másik fél ne menjen szabadságra!

Szóval, az egység láthatatlan (felkészülés közbeni) és látható (előadás közbeni) mozzanatait is lassan megtanulhattuk.

Ennek hiányát volt alkalmunk látni, egy nem schönstatti házaspár előadása során, amikor a férj beszéde közben a feleség rendezgette a papírjait, és fordítva.

Tilmann atya lelkesedését mutatja, hogy 1991-ben elvitt bennünket Kahlenbergre is tapasztalatgyűjtésre, ahol Tilmann atya a megala-

kulóban levő Családakadémia első előadóképzőjét tartotta. Sajnos erre a tanulmányútra férjem nélkül, a legkisebb gyermekünkkel mentem, és a többi lelkes házaspárral. A technikai fejlettség ott már előbbre volt. Ámulva néztem a házi másológépet és kamerát. Ott ugyanis már fel tudták venni az előadásokat, hogy mindenki láthassa a maga előadását. Ekkor is sokat tanulhattam. Hiányzott a férjem, a pengeváltásokkal együtt. Ő akkor épp a szovjet laktanyák kárfelmérését vezette, a munka hétvégén is folyt, mert határidőre be kellett fejezni. A dackorszakát élő kisfiam nagyon otthon érezte magát, biztosította a napi harcokat, amiben Alice és Kálmán sokat segített.

Tilmann atya 100 évre előre gondolkozott, tudta, hogy mire lesz szüksége a világnak, a magyaroknak, az Egyháznak! Köszönjük a Szentléleknek, Tilmann atyának és számos követőinek, hogy erősödik, növekszik a Családakadémia!

Ferenc pápa levele a házasokhoz: Házastársatoknak szüksége van a mosolyotokra!

(2021. december 26., vasárnap)

Az alábbiakban annak a levélnek a fordítását tesszük közzé, amelyet a Szentatya december 26-án, a Szent Család ünnepén küldött a házaspároknak az „Amoris laetitia családév" alkalmából, melyet Ferenc pápa az apostoli buzdítás közzétételének ötödik évfordulóján hirdetett meg, s amely 2021. március 19-én kezdődött és 2022. június 26-án ér véget a családok tizedik világtalálkozójával Rómában.

Ferenc pápa levele a házaspárokhoz az „Amoris laetitia családév" alkalmából

Kedves férjek és feleségek a világ minden táján!

Az „Amoris laetitia családév" alkalmából fordulok hozzátok, hogy kifejezzem szeretetemet és közelségemet ebben a különleges időszakban, amelyben élünk. Mindig szem előtt tartottam a családokat imá-

imban, de még inkább a világjárvány idején, amely mindenkit próbára tett, különösen a legkiszolgáltatottabbakat. Ez az időszak, melyen keresztülmegyünk, arra késztet, hogy alázattal, szeretettel és elfogadással közeledjek minden emberhez, minden házaspárhoz és minden családhoz, abban a helyzetben, amelyben éppen van.

A különleges helyzet arra hív bennünket, hogy megéljük a szavakat, amelyekkel az Úr arra hívja Ábrahámot, hogy hagyja el földjét, atyja házát, és menjen egy *ismeretlen* földre, melyet ő maga fog mutatni neki (vö. Ter 12,1). Mi is minden eddiginél jobban megtapasztaltuk a bizonytalanságot, a magányt, szeretteink elvesztését, és arra kényszerültünk, hogy elhagyjuk biztonságunkat, az „irányításunk alatt tartott" tereket, szokásainkat, ambícióinkat, hogy ne csak családunk javával törődjünk, hanem a társadaloméval is, mely szintén személyes viselkedésünktől függ.

Az Istennel való kapcsolat alakít, kísér és mozgásba hoz bennünket, mint személyeket, és végül segít, hogy „elhagyjuk földünket", sok esetben bizonyos tartózkodással, sőt az ismeretlentől való félelemmel, de keresztény hitünknek köszönhetően tudjuk, hogy *nem vagyunk egyedül, mert Isten bennünk van, velünk van és közöttünk van: családunkban, lakókörnyezetünkben, munkahelyünkön, iskolánkban, és a városban, ahol élünk.*

Ábrahámhoz hasonlóan minden házastárs elhagyja földjét attól a pillanattól kezdve, hogy meghallja a házastársi szeretetre szólító hívást, és úgy dönt, hogy fenntartás nélkül odaadja magát a másiknak. Tehát már az eljegyzés magában foglalja a saját föld elhagyását, mivel a házassághoz vezető utat együtt kell végigjárni. Az élet különböző helyzetei – a napok múlása, a gyermekek érkezése, a munka, a betegség – olyan körülmények, amelyekben az egymás iránti elköteleződés megkívánja, hogy mindenki maga mögött hagyja tétlenségét, bizonyosságait, nyugalmat biztosító tereit, és elinduljon a felé a föld felé, amelyet Isten ígér: ketten lenni Krisztusban, *kettő az egyben*. Egyetlen életté, egy „mi"-vé válni a Jézussal való szeretetközösségben, aki ott él és jelen van létetek minden pillanatában. Isten kísér benneteket, feltétel nélkül szeret benneteket! Nem vagytok egyedül!

Kedves házaspárok, tudjátok, hogy gyermekeitek – különösen a kisebbek – nagyon figyelnek benneteket, és egy erős és megbízható

szeretet tanúságát keresik bennetek! „Milyen fontos, hogy a fiatalok saját szemükkel lássák az élő és jelen lévő Krisztus szeretetét a házastársak szeretetében, akik konkrét életükkel tesznek tanúságot arról, hogy a szeretet örökké lehetséges!”[1]

A gyermekek mindig ajándékot jelentenek, megváltoztatják a család történetét. Szeretetre, elismerésre, megbecsülésre és bizalomra szomjaznak.

Az apaság és az anyaság arra hív benneteket, hogy teremtő módon tudjatok adni, hogy gyermekeiteknek megadjátok annak örömteli felfedezését, hogy ők Isten gyermekei, egy olyan Atya gyermekei, aki az első pillanattól kezdve gyengéden szerette őket, és mindennap kézen fogja őket. Ez a felfedezés hitet ébreszthet gyermekeitekben, és képessé teheti őket arra, hogy bízzanak Istenben.

Természetesen a gyermeknevelés nem könnyű. De ne felejtsük el, hogy ők is nevelnek minket. Az első nevelési környezet mindig a család marad, a szavaknál beszédesebb apró gesztusokban. Nevelni mindenekelőtt azt jelenti, hogy kísérjük a növekedési folyamatokat, sokféleképpen jelen vagyunk, hogy a gyermekek minden pillanatban számíthassanak szüleikre. A nevelő olyan személy, aki szellemi-lelki értelemben „teremt”, és mindenekelőtt aki „kockára teszi magát” azáltal, hogy kapcsolatot létesít. Apaként és anyaként fontos, hogy a napról napra megszerzett tekintély révén kapcsolódjatok gyermekeitekhez.

Biztonságra van szükségük, hogy legyen bizalmuk bennetek, életük szépségében, és az a bizonyosság töltse el őket, hogy sosincsenek egyedül, bármi történjék is.

Továbbá, ahogy már volt alkalmam megjegyezni, nőtt a világiak identitásának és küldetésének a tudatossága az Egyházban és a társadalomban. Az a küldetésetek, hogy a munka világában való jelenlétetekkel átalakítsátok a társadalmat, és elérjétek a családok igényeinek figyelembevételét.

A házastársaknak is kezdeményező szerepet (*primerear*)[2] kell vállalniuk a plébánián és az egyházmegyei közösségen belül javaslataikkal és kreativitásukkal, követve a karizmák és hivatások komplementaritását mint az egyházi közösség (*kommunió*) kifejeződését; a „há-

1 Videóüzenet a „Hányadán állunk az Amoris laetitiával?” fórum résztvevőihez (2021. június 9.).
2 Vö. Evangelii gaudium apostoli buzdítás, 24.

zastársaknak különösen feladatuk, hogy pásztoraikkal karöltve együtt járjanak más családokkal, hogy segítsék a gyengébbeket, és hirdessék, hogy Krisztus a nehézségekben is jelenvalóvá teszi magát."[3]

Ezért arra buzdítalak benneteket, kedves házaspárok, hogy vegyetek részt az Egyház életében, különösen a családpasztorációban. Mert „a küldetésért való közös felelősség arra hívja […] a házastársakat és a felszentelt szolgálatevőket, különösen a püspököket, hogy gyümölcsözően együttműködjenek a családegyházak gondozásában és megőrzésében".[4] Ne feledjük, hogy a család „a társadalom alapsejtje" (*Evangelii gaudium* apostoli buzdítás, 66). A házasság valóban a „találkozás kultúrájának" építésére irányuló projekt (*Fratelli tutti* enciklika, 216). Ezért *a családok feladata, hogy hidakat építsenek a nemzedékek között, hogy átadják az emberiséget építő értékeket.*

Új kreativitásra van szükség ahhoz, hogy a mai kihívások között kifejezzük azokat az értékeket, amelyek néppé tesznek bennünket a mai társadalomban és az Egyházban, Isten népében.

A hivatás a házasságra arra hív bennünket, hogy egy ingatag – de a szentség valósága miatt biztonságos – hajót kormányozzunk egy néha viharos tengeren. Hányszor szerettétek volna az apostolokhoz hasonlóan azt mondani, vagy inkább kiáltani: „Mester, nem érdekel, hogy elveszünk?" (Mk 4,38). Ne felejtsük el, hogy a házasság szentsége által Jézus jelen van ebben a hajóban. Neki gondja van rátok, veletek marad minden pillanatban, a hullámok verdeste hajó ringatózásában is. Egy másik evangéliumi szakaszban a nehéz helyzetben lévő tanítványok látják közeledni Jézust a viharban, és felveszik őt a csónakjukba; így ti is, amikor tombol a vihar, engedjétek be Jézust a csónakba, mert amikor „beszállt hozzájuk a csónakba […] a szél elállt" (Mk 6,51).

Fontos, hogy együtt Jézusra szegezve tartsátok szemeteket. Csak így lesz békétek, csak így kerekedtek felül a konfliktusokon, és csak így találhattok megoldást sok problémátokra.

Nem úgy, hogy ezek eltűnnek, hanem úgy, hogy más szemszögből tudjátok nézni őket.

Csak akkor lesztek képesek arra, ami lehetetlennek tűnik, ha az Úrra hagyatkoztok. A követendő út az, hogy elismerjétek a törékeny-

3 Videóüzenet a „Hányadán állunk az Amoris laetitiával?" fórum résztvevőihez (2021. június 9.).
4 Uo.

séget és az erőtlenséget, melyet a körülöttetek lévő sokféle helyzettel szemben tapasztaltok, ugyanakkor biztosak legyetek abban, hogy ily módon Krisztus ereje nyilvánul meg gyengeségeitekben (vö. 2Kor 12,9). Az apostolok épp a vihar közepén ismerték fel Jézus királyi és isteni voltát, és akkor tanultak meg bízni benne.

E bibliai utalások fényében szeretném megragadni az alkalmat, hogy megemlítsek néhány *nehézséget* és *kedvező lehetőséget*, melyeket a családok a mostani világjárvány idején tapasztaltak. Például megnőtt az idő arra, hogy együtt legyetek, és ez egyedülálló lehetőséget nyújtott a családon belüli párbeszéd ápolására. Ez persze különleges türelemgyakorlatot igényel; nem könnyű egész nap együtt lenni, amikor ugyanabban a házban kell dolgozni, tanulni, játszani és pihenni. Ne hagyjátok, hogy a fáradtság legyőzzön benneteket; a szeretet ereje tegyen képessé arra, hogy jobban tudjatok figyelni másokra – házastársatokra, gyermekeitekre –, mint saját fáradtságotokra. Emlékeztetlek benneteket arra, amit az *Amoris laetitia* apostoli buzdításban írtam (vö. 90–119. pontok), felidézve Szent Pál szeretethimnuszát (vö. 1Kor 13,1–13). Kitartóan kérjétek ezt az ajándékot a Szent Családtól; olvassátok újra a szeretet dicséretét, hogy döntéseiteket és tetteiteket az inspirálja (vö. Róm 8,15; Gal 4,6).

Így az együttlét nem büntetés lesz, hanem menedék a viharok közepette.

A család legyen a befogadás és a megértés helye!

Őrizzétek szívetekben a tanácsot, melyet a házaspároknak adtam a három szóval: „szabad?", „köszönöm", „bocsáss meg".[5] És ha viszály támadna, „sose fejezzétek be a napot kibékülés nélkül".[6] Ne szégyelljetek együtt térdelni az eucharisztiában jelen lévő Jézus előtt, hogy békés percekre találjatok, és hogy gyengéd jósággal tudjatok egymásra tekinteni. Vagy fogd meg a másik kezét, amikor kicsit dühös, hogy mosolyt csalj az arcára! És ha lehet, este, lefekvés előtt mondjatok el egy rövid imát közösen, hangosan, a köztetek jelen lévő Jézus társaságában!

Igaz, egyes párok számára különösen nehéz volt a karantén alatti kényszerű együttélés. A már meglévő problémák súlyosbodtak, és

5 Beszéd a világ családjaihoz Rómába tett zarándoklat alkalmából a hit évében (2013. október 26.); vö. Amoris laetitia szinódus utáni apostoli buzdítás, 133.

6 Katekézis 2015. május 13-án; vö. Amoris laetitia szinódus utáni apostoli buzdítás, 104.

olyan konfliktusokat szítottak, amelyek sok esetben szinte elviselhetetlenné váltak. Sokan kapcsolatuk felbomlását is átélték, amikor már olyan súlyos válságot vonszoltak magukkal, amelyet nem tudtak leküzdeni. Nekik is szeretném kifejezni közelségemet és szeretetemet.

A házastársi kapcsolat felbomlása sok szenvedést okoz, mert látjuk megannyi várakozásunk kudarcát; a meg nem értés vitákat és sebeket okoz, melyeken nem könnyű túllépni. A gyerekeket sem kíméli a fájdalom, amikor látják, hogy szüleik már nincsenek együtt. Még ezekben az esetekben se hagyjátok abba a segítségkérést, hogy a konfliktusok valahogy leküzdhetők legyenek, és ne okozzanak további szenvedést sem nektek, sem gyermekeiteknek. Az Úr Jézus, végtelen irgalmasságában, megmutatja majd, hogyan haladjatok előre a sok nehézség és bánat közepette. Ne mulasszátok el segítségül hívni őt, és keressetek nála menedéket, fényt az úthoz, a közösségben pedig „atyai házat, amelyben mindenkinek helye van a maga fáradságos életével" (*Evangelii gaudium*, 47).

Ne felejtsétek el, hogy a megbocsátás minden sebet begyógyít. Az egymásnak való megbocsátás egy olyan belső döntésnek az eredménye, amely az imádságban, az Istennel való kapcsolatban születik meg; ajándék, mely abból a kegyelemből fakad, amellyel Krisztus tölti be a házaspárt, amikor hagyják őt cselekedni, amikor hozzá fordulnak. Krisztus ott „lakik" a házasságotokban, és várja, hogy megnyissátok neki szíveteket, hogy szeretetének erejével támogathasson benneteket, mint a tanítványokat a csónakban. A mi emberi szeretetünk gyenge, szüksége van Jézus hűséges szeretetének erejére. Vele valóban „sziklára építhetitek házatokat" (vö. Mt 7,24).

Ezzel kapcsolatban hadd szóljak néhány szót a házasságra készülő fiatalokhoz. Ha a világjárvány előtt a jegyespároknak nehéz volt jövőt tervezniük, mert nehéz volt állandó munkahelyet találni, most még nagyobb a munkahelyi bizonytalanság. Ezért arra biztatom a jegyespárokat, hogy ne csüggedjenek el, legyen meg bennük az a „teremtő bátorság", amely Szent Józsefet jellemezte, akinek emléke előtt szerettem volna tisztelegni ebben a neki szentelt évben. Ti is, amikor el kell indulnotok a házasság útján, még ha kevés eszközzel rendelkeztek is, mindig bízzatok a Gondviselésben, mert „időnként épp a nehézségek hozzák elő azokat az erőforrásainkat, amelyekről azt se gondoltuk,

hogy vannak" (*Patris corde* apostoli levél, 5). Támaszkodjatok bátran családotokra és barátaitokra, az egyházi közösségre, a plébániára, hogy jövőbeni házas és családi életeteket azoktól tanulva éljétek meg, akik már végigjárták az utat, amelyen ti most elkezdtek járni.

Mielőtt befejezném, szeretném külön üdvözölni a nagypapákat és nagymamákat, akik az elszigeteltség idején nem láthatták unokáikat és nem lehettek velük; valamint szeretném üdvözölni az időseket, akik még inkább szenvedtek a magánytól.

A család nem nélkülözheti a nagyszülőket, ők az emberiség élő emlékezete, és „ez az emlékezet segíthet egy emberibb, befogadóbb világ építésében".[7]

Szent József inspiráljon minden családot arra a teremtő bátorságra, amelyre oly nagy szükség van ebben a korszakváltásban, amelyben élünk, és a Szűzanya kísérje házaséletetekben a találkozás kultúrájának megszületését, mely oly sürgetően szükséges a korunkat elsötétítő viszontagságok és ellentétek leküzdéséhez.

A sok kihívás nem foszthat meg bennünket annak tudatától és örömétől, hogy az Úrral járunk! Intenzíven éljétek meg hivatásotokat!

Ne hagyjátok, hogy a szomorúság megváltoztassa arcotokat! Házastársatoknak szüksége van a mosolyotokra! Gyermekeiteknek szükségük van bátorító tekintetetekre! A lelkipásztoroknak és más családoknak szükségük van jelenlétetekre és az örömötökre: arra az örömre, amely az Úrtól származik!

Szeretettel köszöntelek, és arra buzdítalak benneteket, hogy haladjatok előre a Jézus által ránk bízott küldetés teljesítésében, állhatatosan kitartva az imádságban és „a kenyértörésben" (ApCsel 2,42).

És kérlek benneteket, ne feledkezzetek el imádkozni értem; én mindennap imádkozom értetek!

Róma, Lateráni Szent János, 2021. december 26.,
a Szent Család ünnepe.

Testvéri szeretettel:

Ferenc

Fordította: Tőzsér Endre SP
Fotó: Vatican News, Magyar Kurir

7 „Mindennap veled vagyok" – Üzenet a nagyszülők és idősek első világnapjára (2021. május 31.).

A házakból a nagy nyilvánosság felé

(Kentenich olvasókönyv családok számára)

A családi élet reformja

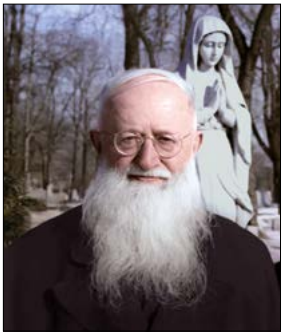

Ha szeretnénk a társadalmat újra keresztténnyé változtatni, akkor a forrásoknál kell kezdenünk. Az emberi társadalom forrása, az emberi társadalom őssejtje pedig a család. Amit az elmúlt évek folyamán elértünk, és amit ajándékba kaptunk, az a családi szentély. Ez egyre inkább segít nekünk abban, hogy a mi saját családi életünket, a saját családi életünk megreformálását egészen a törekvésünk középpontjába helyezzük.

J. Kentenich. 02. 04. 1966. Briefe und Ansprachen an seinen Familienbund. S. 123

A jövő lelki gondozása

Hasonlónak képzelem Pál apostol missziós útjait és missziós munkáját.

Egy-egy családot látogatott és térített meg. Ezután a szomszédból újabb családok csatlakoztak hozzájuk. Így alakult ki lassan a keresztény közösség. Az apostol életében a zsinagóga volt a találkozóhelyük. A mi „zsinagógánk" a helyi szentély, majd a házi szentély. Az egyes családok, az egyes házak voltak azok a helyek, ahol az apostol elsősorban működött.

Ha a Jóisten ezeket a kezdeményezéseket megáldja, akkor ezek iránymutatók a jövő lelki gondozása szempontjából. Gondoljanak csak pluralisztikus társadalmunkra. Már nagyon gyakran használtuk ezt a kifejezést. Tudják mit jelent ez? Nem kifejezetten katolikus környezetet és légkört. Nekünk nagyon nehéz nélkülözni a vallásos légkört. Honnan kell ennek a légkörnek kiáradnia, kinek kell ezt ápolnia?

A családoknak, az egyes házaknak! Ezért használom szívesen ezeknek a házaknak a szentelésekor a „repülő sziget” kifejezést. Ez nem olyan, mint egy összefüggő massza, Ezek apró kicsi szigetecskék ahol Krisztus lelke letelepszik.

J. Kentenich. 09. 12. 1963. in Am Montagabend Bd. 29. S. 127 f.

A házakból a nyilvánosság felé

Így alakult ki a kereszténység. Nem hatotta át máról holnapra a nagy nyilvánosságot, hanem az apostolok elmentek egy-egy házba. Ezeket a házakat mozgósították és később innen áradt ki a Lélek a nagy nyilvánosság felé. Ehhez hasonlóan kell ma is elképzelnünk a világ megújítását.

J. Kentenich. 31. 05. 1966. in Briefe und Ansprachen an seinen Familienbund. S. 61.

Továbbadjuk a tüzet

(Kentenich olvasókönyv családok számára)

Apostollá lenni azt jelenti, hogy másokat is lángra gyújtunk ott, ahol a mi szívünk lángra lobbant.

Pünkösd erőt ad a küldetéshez

Tekintetünk szívesen elidőzik az emeleti teremben. Fülünkben és szívünkben cseng a felhívás: „vonuljatok vissza az emeleti terembe és várjatok, amíg a Szentlélek el nem jő a magasságos egekből. Ő erővel tölt majd el, hogy kivonulva tanúságot tegyetek…" Így minden alkalommal, amikor együtt vagyunk, megújul a pünkösdi élmény.

Így körbevesz minket az őskeresztények lelke, de az őskeresztények küldetése is. Tehát bárhova megyünk, ahol alkalmunk adódik, tanúságot teszünk Krisztusról, hogy csöndes lelki nyugalommal, de tetterősen, bátran és eredményesen Istenhez, Krisztushoz vezessük az embereket.

Ezért örülünk. Szeretnénk közösen átgondolni, honnan kapta az őskereszténység azt az elemi erőt, hogy tanúságot tegyen Krisztusról? Pünkösd, a pünkösdi vihar, a pünkösdi kegyelem mindannyiunkra leszállt. Pünkösd megújult és folyamatosan meg is újul bennünk…

J. Kentenich. 1934 in einst ein heiliges, gesegnetes Land – Friedrichroda, Teil 2, S. 10-12.

A családok hivatása

(Tilmann atya, Családnapok, Óbudavár, 1989. június 18–24.)

Jézus és Mária egyetértettek és egymásra találtak egy közös feladatban. Ez abban áll, hogy odaadták magukat az Atya akaratának. Az Atya akarata mindkettőjüket a megváltás szolgálatába állította. Atya, mi a tieid vagyunk! A szívükben ez volt az alaphang. Ez a kereszten találta meg a kiteljesedését. De nem először a Golgotán, hanem ez már Názáretben kezdődött. Az örök Ige engedelmeskedett az Atyának és emberré lett. És Mária engedelmes volt és anya lett. A Szent Családban erős volt ez a gondolat, hogy az Atya akarata a legfontosabb. Ezért élünk Jézussal és Máriával az Atya akaratáért. Házasságunk szentségében Isten a harmadik.

Ő a tulajdonképpeni Úr. Az ő szent akaratának élünk. A házasságban nem mi vagyunk a fő személyek, hanem az örök Atya a fő személy. És mi azért vagyunk, hogy teljesítsük az akaratát. Terve van velünk. Ismételten megkíséreljük ezt a tervet felismerni és kivitelezni. Jézusnál és Máriánál nagyon erős közös vonás volt, hogy mi az Atyához tartozunk. Ez a közösségüknek nagy biztonságot adott. Történhetett bármi. Tudták, hogy az Atya akarata érvényesül általa. Legyen meg a te akaratod a földön, miként a mennyben. Nemcsak általában a fölön, hanem a házasságunkban. A Te akaratod történjen a házasságunkban. Ez az Isten betörése ebbe a világba. Kentenich atya szívesen beszél az isteni akarattal való áldozásról. Úgy, ahogy a szentmisében áldozni megyünk, úgy egyesülünk az Atya akaratával. Jézus és Mária számára az Atya akarata azt jelentette, hogy a megváltásban együttműködnek. Mi pedig azt kérdezzük: Hol van a mi feladatunk, amit Isten ad nekünk? Ez a feladat: a gyermekeink.

De ez nem elég. Isten ma az egyházat a házakon keresztül akarja megújítani. Az egyes házak mintegy központjaivá válnak a keresztény életnek. Azért, mert a keresztény életnek atmoszférára van szüksége.

Az életnek nemcsak aktivitásokra van szüksége, hanem légkörre, ami körbeveszi. Egy növényt sem lehet vákuumban tartani. Csak egy gépet. A növénynek atmoszférára van szüksége. A szellemi életre és az isteni életre is áll ez. A nyilvánosságban manapság már nincs keresztény légkör. Ha most a nagy nyugati szabadság következik, akkor a keresztény élet maradék atmoszférája is elveszik. Meg tudjuk ezt ítélni, mert ismerjük a nyugati viszonyokat. Az egyház nagy nehézséggel áll szemben. Hol növekedjék a keresztény élet? Nem jöhet létre hetente egy óra alatt a templomban. Az a hely, ahol keresztény élet létrejöhet, a család. Ahol az isteni és a köznapi összekapcsolódik egymással. Ahol átélhetünk egy olyan embert, aki tudja, hogy Isten mennyire szereti őt. Eredetileg is így jött létre az egyház. Olyan világban jött létre, amelyben nem volt keresztény légkör. És mit csináltak az apostolok? Egész házakat nyertek meg a kereszténységnek. És ezek a házak voltak azok a helyek, ahol a kereszténységet megélték. És ez a pogányokra benyomást tett. Azt mondták: Csodálatos, hogyan viselkednek egymással! Látjátok, mennyire szeretik egymást? Ezeknek a házaknak a vonzásába kerültek. Odajöttek, hogy rövid időt töltsenek ott. Időnként az apostolok jöttek a házba, szentmisét ünnepeltek. Mások is, egyre többen jöttek és kevésnek bizonyult a hely. Akkor kibontottak egy falat. Aztán még mindig kevésnek bizonyult a hely, és akkor a ház helyére egy templomot építettek. De ennek a templomnak még mindig az volt a neve, ami a családnak, aki ott lakott korábban. Az első templomnevek családnevek voltak. Csak később, amikor már egyből templomot építettek, akkor kellett valami nevet keresniük, és akkor a vértanúk neveit választották. És még később a szentek neveit. Az Apostolok Cselekedeteiben ezt többször olvassuk. Olvassák el a rómaiaknak írt levél 16. fejezetét!

Szent Pál gyakran egy névhez és a hozzájuk tartozó közösséghez szól. Így kezdődött el az egyház. És így kell a jövőbe is behatolni. Ez Kentenich atya meggyőződése. Szívesen használjuk azt a kifejezést, hogy a szent város egy házát építjük. Az egyház képét a szent város képében látjuk, a Jelenések könyve 21. fejezetében. És azt mondjuk, hogy a szent város egy házát építjük. Egy olyan házat, amelyben Jézus és Mária lakik. Amiben Isten akarata történik. És mi Isten akarata? A szeretet. A személyiség eredetisége. Ha emberek jönnek hozzánk, ak-

kor átéljük az egyházat. Összekapcsolva a mindennapi élettel. Ahogy az apa bánik a gyerekekkel, ahogy a férj a feleséggel beszél. A hanghordozás, ahogy beszél vele. Ahogy a feleség köszönti a férjét. Ahogy egyáltalán együtt élnek. Ez az egyház jövője. Mert itt személyes szubsztancia jön létre. Ahol ez nem történik meg, ott a sok munka felesleges. Akkor csak egy nagy felhajtást csinálunk, és a végén mégsem hiszik el, hogy az Isten szereti őket.

Figyeljék meg azokat a tapasztalatokat, amelyeket ez a kisfiú szerez. Szabadon áll egy bizonytalan talajon, de ismételten megélheti, hogy az apja tartja. Később majd hallani fogja a kisgyerek egy prédikációban, hogy ha bizonytalan is alattunk a talaj, az Atya akkor is a kezében tart bennünket. Akkor tudni fogja a gyerek, miről is van szó. És ha az apának soha nem volt ideje a gyermeke számára, akkor órákon át ülhet egy bibliakörben ez a gyerek, mégsem tudja, miről van szó. A családban a mennyországnak egy darabját éljük meg. Megengedjük más embereknek is, hogy részesüljenek ebben az életben. A jövőnek ez az apostolkodási módja. Így válunk egy nagy család atyjává és anyjává.

Először is a saját gyermekeink kapják meg az egész figyelmünket, de idővel egyre több gyerek lesz körülöttünk. A végén húszan, ötvenen is. Attól függően, milyen nagy a szívünk. Feladatunk van. Embereknek egy nagy körét összekapcsolni, odavezetni Istenhez, aki a körünkben él. És ebben a nagy családban zarándokhely, kegyhely is van. Ez a háziszentély. Van egy tabernákulum, azok vagyunk mi. Mert Krisztus a házasság szentségében ott van közöttünk. Azt mondta ez a kisfiú: ebben a kis templomban eszünk és élünk és alszunk. Ez a kis templom a háziszentélyünk.

A házasság szentség, Jézus Krisztus és Jóisten él itt, és ebben a kis templomban eszünk. És a Jóisten beszél a kisfiú által. Élünk egy kis templomban. Élünk egy kicsit a mennyben. Mi Atyánk, ki vagy a mennyben. Hol van a menny? Itt van. Ahol a Jóisten van, ott van. És a Jóisten köztünk van. És felemel minket és játszunk a Jóistennel. Ez a feladatunk, ez Isten akarata velünk kapcsolatban a mai korunk számára. Nemcsak a nagy eszméket látjuk magunk előtt, hanem egész konkrétan a közös feladatokat. Ha adhatok Önöknek egy tanácsot, ne keressenek sok olyan feladatot, amelyik az egyiket ebbe az irányba, a másikat a másik irányba szólítja. Hanem olyan feladatokat keressenek,

ahol együtt tudnak mûködni. Természetesen lehetnek különváló feladataink is. Ezekről beszéltem az első részben. Önálló személyiségek vagyunk. De keressenek sok közös feladatot is, ahol együtt dolgozhatnak. És ha nem közös munkaterületen dolgoznak, akkor tegyék ezeket a különböző területeket közös feladatukká oly módon, hogy beszélnek egymással róluk. Ez azt jelenti, hogy beszélgetünk egymással a férj munkájáról, beszélgetünk a feleség munkájáról. Nem kell mindent közösen végezni, de mindenről beszélgetünk egymással. Úgy, hogy meglegyen az az érzésünk, ez a mi közös feladatunk.

Jövőkép, türelem, átprogramozás[8]

(Bíró László püspök atya beszéde Óbudaváron
a Családakadémia alapításának 20. évfordulóján)

Kedves jubiláns anyák és apák!

Gondolataimat a mai szentmise három szentírási szövegéhez fűzöm.

Jövőkép

Az **első olvasmány** Izaiás próféta könyvéből való. (Iz 35,1-6a.10) Izaiás végigköveti a déli országrész sorsát. Amikor fellép, az északi ország már elveszett, Júdea szétesett, leigázták az asszírok. Még tengődik Júdea déli része Jeruzsálem központtal. A próféta tisztán látja, hogy mi történik. Ácház király arra vetemedik, hogy az Isten-ellenes erőkkel, Egyiptommal szövetkezzen, hogy megvédje az országot. Ahelyett,

8 Bíró László püspök beszéde Óbudaváron, a Családakadémia 20. jubileumi szentmiséjén 2016. december 11-én. Advent 3. vasárnapján.

hogy Istenhez fordulna. A nótának az a vége, hogy a déli rész is elesik. A próféta az elhurcolt zsidósághoz szól. A rezignált, összeomlott világot így szólítja meg: *„Örüljön a puszta és a kiaszott vidék, ujjongjon a sivatag, és viruljon, mint a liliom. Virulva viruljon és örömében ujjongva daloljon!. Erősítsétek meg az elernyedt kezeket, és a roskadozó térdeket szilárdítsátok meg! Mondjátok a csüggedt szívűeknek: „Bátorság! Ne féljetek! Íme, eljön Istenetek, eljön, hogy bosszút álljon és megfizessen…”* Izaiás egy összeomló birodalmat lát maga előtt. És az tetszik benne, hogy nem nosztalgiázik. Nem mondja, hogy: *Gyerekek, milyen szép volt ez a birodalom! Milyen szép volt a salamoni templom!* Nem nosztalgiázik rossz értelemben. Hanem a jövőbe tekint.

Kentenich atyának az egész alapítása is erről szól. 1912–14-ben, amikor még nem tört ki az I. világháború, de a szellemi zűrzavar óriási. Ebben a szellemi zűrzavarban Kentenich atya nem siránkozik, hanem előre tekint. Ezt tette Tilmann atya is velünk. Megismerte a mentalitásunkat. Nem mindig dicsért bennünket, de meglátta az értékeinket is. És volt bátorsága alapítani a magyar lelkünkre, a magyar gyökereinkre. Ő sem nosztalgiázik mint Izaiás. De tulajdonképpen ott van az identitás tudat, hogy Isten választott népe vagyunk, ez a fajta identitás, és hogy mire vagyunk meghívva. Kentenich atyának, Tilmann atyának, és nem utolsósorban a Gódány házaspárra is gondolok, ott van a hitük. Letelepszenek itt Óbudaváron, a világ végén, és várják a jövőt. Mindig ez a gond. Tulajdonképpen a mai ünnepen is ez van. Itt vannak még az öregek, alig vagyunk, és itt van a következő nemzedék. Ez jelenti valahol a jövőt, az előretekintést. Egyszerre a múltba ágyazottság és jövőbe tekintés. Ez Izaiásnak a világa is; ez Kentenich atyának a világa is. Kentenich atya lelkisége mélyen belegyökerezik a Grignon-féle lelkiségbe, mennyire érzékeli XII. Pius világát, mennyire próbálja kihámozni a korból azt, ami nekünk való és előre mutat. Amikor találkoztam Tilmann atyával, meglepett a magyarság-szeretete. Sose felejtem el, tőle tanultam meg, leírva nem is láttam sehol, hogy hogyan szenvedtük el az augsburgi vereségünket, a Lech mezei csatát. Hogyan és kik kerítették be a hőzöngő magyarokat. Tilmann atya megértette, hogy a magyar gyökerekből kell a magyarságnak újjászületnie. Kicsit kívülállóként jobban érzékeltem, amit Tilmann atya megfogalmazott a magyar gyökerekről. Ferenc pápát is foglalkoztatja

e kérdés, a memóriáját vesztett Európa kapcsán. Tilmann atya volt az, aki a 89-es fordulat utáni zűrzavaros identitásunkban mert bennünket magyarnak tekinteni. Mentünk a nagy Európa felé és ő végig a magyarságról beszélt. Ferenc pápa azt mondja, hogy azért menjünk vissza a gyökerekhez, hogy megkeressük az éltető szikrákat. Tilmann atya ezt tette. Nagy türelemmel utána bogarászott a magyar történelemnek, és megkereste az éltető szikrákat. Így jutott el a Családakadémia névadójához, Szent István királyhoz és családjához. Szépen megfogalmazta, hogy a magyarság indulásánál ott van a házasság szentsége. Ahogy a magyarság újraindulásánál is ott van a házasság szentsége. Fontos, prófétai szikrák!

Nem úgy tekint Tilmann atya a jövőbe, mint ejtőernyős. Hanem idejön, keserves munkával aprólékosan megismeri a történelmünket, szeretettel tud szólni a magyar szent családról. Neki is lehet valami kötődése, hiszen Boldog Gizellának a világát ismeri, meg a mögötte álló püspöknek a világát is, a bajor világot.

A múltból a jövőbe! Ez Izaiás próféta világa, ez a 89-es váltás világa is. 89-ben idejön egy német ember, megtanít bennünket magyarnak lenni, a saját gyökereinkből élni. Idehoz egy lelkiséget és mondja, hogy ennek a lelkiségnek magyarrá kell válnia. Nem hoz ide idegen előadókat, hanem nekiáll és az alapoktól kezdve felkészíti az analfabétákat egy jövőbe mutató lelkiségre. Ő mondja el nekünk, hogy erősítsétek meg az elernyedt kezeket, a roskadozó térdeket szilárdítsátok meg, mondjátok a csüggedt szívűeknek: bátorság, ne féljetek! Íme eljön a ti Istenetek. Ez volt nekünk Tilmann atya, és valahol azt gondolom, hogy ez volt ennek az akadémiának az indulása is. Amit azért újra meg újra meg kell azért fogalmazni az elkövetkező nemzedéknek. Ők már nem érzékelik az indulást. A történelmi eseményeket könnyű továbbadni: hogy mi volt 96-ban és mi volt utána… De azokat a finom gyökereket, hajszálgyökereket?! Talán Gódány Róberték tudnák legjobban elmondani, hogyan volt, amikor átadták Tilmann atyának a magyarság lelkét, a mi világunkat. És egy *magyar* Schönstatt jött létre.

Ahogy most visszatekintettünk az alapításra és az egész Schönstattra, valami nagyon szép! Sokféle nyugatról importált lelkiségi mozgalmat láttam, az idegen dalaival, a számunkra idegen dallamvilágával együtt, melyek próbáltak honosodni megerőszakolva a magyar

embert, a magyar dallamvilágát, stílus-érzékét. Nem biztos, hogy szerencsés. Tilmann atya pedig idejött és jövőt akart hozni a saját múltunkba, a saját mentalitásunkba.

Türelem

A **szentleckéhez** (Jak 5,7-10) kötődően. A Jakab levelet ritkán szoktuk olvasgatni. Jakab apostol a türelemre int bennünket. A türelemről lehet olvasni itt. A türelem a rezignáció és a türelmetlenség között van. Jakab apostol a türelemre bíztat bennünket: Légy türelmes! A házasságban is szoktuk egymásnak mondani, hogy légy türelmes, amitől a másik általában még idegesebb lesz. Jakab apostol: *Legyetek türelemmel…! Lám, a földműves is türelemmel vár a föld drága termésére, míg a korai és a késői eső meg nem érkezik. Legyetek türelemmel ti is, és legyetek állhatatosak, mert az Úr eljövetelének ideje közel van… Legyetek türelemmel az Úr eljöveteléig*!

A Családakadémia alapítását olvasgatva szembetűnik a türelem. Hajlamos a magyar ember, hogy hűbelebalázs módjára hirtelen beleugorjon dolgokba. Nem engedte Tilmann atya, hogy a schönstattiak ilyesmibe belemenjenek. Ismerve a magyar viszonyokat, a leterheltségeket, a magas útiköltség díjakat… ez nem is ment volna. Láttam más mozgalmak indulását, a magyarokat bele lehet ugratni ilyesmibe nagy csinnadrattával. Úgy ahogy annak idején őseinket is beleugratták Mária Terézia országának megmentésébe: *Életünket és vérünket, de aztán azt mondták: zabot nem adunk!* Ilyenek a rebellis magyarok, ezt láttam más mozgalmak indulásánál. Hiányzott a türelem. A keresztény türelem a türelmetlenség és a rezignáció között van. Mi a türelem alapja? – Maga az Úr. A türelmetlenség sose kalkulál Istennel. A türelem mindig számít az Istenre. Ez az egésznek az alapja. Ismerek egy asszonyt. Most műtötték agydaganattal. Szétesett az egész szervezete. Bemegyek hozzá, tele van mosollyal, és mondja: *Akárhogy is fog történni ez a nyavalya, annyi biztos, hogy Isten mindenből, ebből a nyavajámból is tud valakinek valami jót kihozni*. Ezzel a bizalommal élt. Az egész kórterem tele volt mosollyal. Ez az, amikor kalkulálok a gondviseléssel, kalkulálok az Istennel.

Ahogy látom, a schönstatti lelkiség egyik oszlopa a gondviselésre való hagyatkozás. A szeretetszövetségnek is valahol ez a lényege. A schönstatti türelem. A türelem számol Istennel. Erről szól a fáma Jakab apostol levelében. *Legyetek türelemmel az Úr eljöveteléig!* Valahogy ebben a dimenzióban kell gondolkodnunk. A következő jubileumon már valószínűleg nem leszek itt. A kép is, mely az apostol levele mögött van, az is rólunk szól: *Lám, a földműves is türelemmel vár a föld drága termésére, míg a korai és a késői eső meg nem érkezik.* Tudom, hogy mi a parasztember türelme. A parasztember türelemmel vár, mert tehetetlen. Nem tudja, mi lesz a vetés sorsa. Elveri-e a kukoricát a jég vagy nem veri el. De azért megdolgozott ám érte. Elverte a jég a szőlőt, pedig egész éven permetezte, nem volt leányálom. Tehát a türelmes várakozás mögött mindig ott van az ember munkája. Ez nem egy tétlenség, ha kalkulálunk Isten segítségével. Gyökössy Endrének van egy nagyon szép gondolata. Azt mondja, ha van egy tevékenységre 100% energiám, és abból eltürelmetlenkedek 30%-ot; már csak 70% van. Akkor, ha ezt a 30%-ot ha rábízzuk Istenre, akkor újra 100% lesz. Ez az a türelem, amire meg van hívva a schönstatti Családakadémia. Szóval legyetek türelemmel!

Átprogramozás

Még pár szót szeretnék mondani az **evangéliumról** (Mt 11,2-11). (Keresztelő) János barátunk keményen kiosztja Heródest összevissza életéért. Egy diktátorral áll szembe, aki reflexszerűen börtönbe veti. Szerette Jánost, de most hirtelen beolvasott neki, ezt nem szerette. Jánost a tanítványai látogathatták a börtönben. Jánosnak nem fér a fejébe Jézus. Azt jövendölte, hogy a fejsze már a fák gyökerén van, szórólapát a kézben… És aztán semmi fejsze, semmi szórólapát! Megkérdezteti: *Te vagy a Messiás?* Jézus az a javából. Jánosnak volt egy Messiás-elképzelése, ami nem jött be. Azt mondják, hogy hozza a szabadulást a rómaiaktól, és most ő börtönben ül. Nem jó dolog ám! Aztán Jézus megüzeni: *Vakok látnak, sánták járnak… Boldog az, aki nem botránkozik meg bennem.* Át kell Jánosnak programoznia magát.

A schönstatti lelkiségben, a szeretetszövetségben is, amire most is hamarosan sor kerül, ilyen átprogramozás van. Kentenich atya oly szé-

pen mondja egyik beszédében: *Elengedés, odafordulás, kötődés*. Amit János kap a tanítványai közvetítésével, az egy kemény átprogramozás. El kell engedni a szórólapátot, és hasonulni Jézushoz. A Schönstatt lelkiségben is van egy ilyen átalakulás: Elengedés, kötődés, hasonlóvá válás. Ebbe az irányba való mozgás. Kentenich atyának a központi élménye, amikor 9 éves korában az édesanyja beadja az árvaházba. Édesanyja otthagyja a kis medálját a Szűzanya nyakában. Ez is egy nagy átprogramozás volt. Úgy élte meg, hogy Mária által lett, aki lett.

Ez nem a fejszét lóbáló Messiás-kép, hanem egy másik, amit a Szűzanya hoz. Valahol a házasságon belül is ennek lettetek a közvetítői.

Jézus nem vonja meg a dicséretét Jánostól: *Asszonyok szülöttei között nem támadt nagyobb Keresztelő Jánosnál! De még őnála is nagyobb az, aki a legkisebb a mennyek országában.*

János rámutathatott a Messiásra, de nem léphetett be abba a közösségbe, aminek a részesei vagyunk a szentáldozás által, a szeretetszövetség által. Úgy is mondhatnám, hogy a legkisebb schönstatti is nagyobb, mint János. Mert nem saját erőből építkeztek. A Szentlélek használ bennünket. Nagyon kell vigyázni, hogy a belseje el ne vesszen. Ne engedjétek, hogy a külső elszakadjon a belsőtől, a szeretetszövetségtől, attól a közösségtől, amelyből fakadt.

Mert akkor elveszik a hivatástok.

Részlet Bíró László a Családakadémia 18-as évfolyamának 2021 nyarán mondott prédikációjából

Kedves házaspárok!

Olyan nagy tisztelettel néztelek benneteket, itt a mise előtt, amíg bámészkodhattam, és jól esik látni benneteket. Belegondoltam, itt van egy kis maroknyi csapat. Beáldoztátok az egész heteteket erre az akadémiára. Had mondjam el, hogy az akadémia indításánál ott lévők közül most hányan vagytok itt. '96 volt. Ti itt voltatok, Karcsi. Négy felnőtt van itt, akik az akadémia alapításánál is itt voltak. Beller atyának (Tilmann Beller „Tilmann atya", schönstatti atya, a magyar Schönstatt-mozgalom egyik alapítója és lelki vezetője volt – a szerk.) a lelkesedésétől én nagyon féltem. Beller atya nagyon lelkesen nyomta, hogy alakuljon meg ez az akadémia. Az akadémia olyan nagyképű szó volt, hogy nem hittem, hogy olyan normális valami lesz belőle, mint, ami lett. És örülök annak, hogy most itt lehetek épp 25 év után. Jól emlékszem Beller atya lelkesedésére, bennem inkább szorongás élt és tél volt akkor. December, arra is emlékszem. Örülök, hogy ez az akadémia megy. És kedveseim, mit csinálunk. Most egy ilyen küldetési misével van összekötve ez a mostani szentmise. Tudjátok, mit csinálunk? Éppen most jelent meg Roska Péter atyának egy kis könyvecskéje. Etika. Ez a lényegi címe. Sokkal hosszabb. És a Barsi Balázs atya írt hozzá egy előszót. Ebben az előszóban – tartalmilag mondom – azt mondja, nem az Isten zúdította ránk azt a káoszt, amiben vagyunk, hanem ez a káosz onnan ered, hogy elengedtük az Istent, aki az egész létnek az igazsága és célja. És választottuk helyette a Semmit, amit Szabadságnak mondunk. Ez a mi világunk. Tehát a lét értelmét, a lét igazságát, Istent magát ez a világunk elveszíti, eldobja és helyette a Semmit választjuk. Az ideológiákat. Ez a mi világunk. Sose felejtem el, épp egy család konferencia volt valahol külországban és ott magyarázta az előadó elég hosszasan, hogy mi az ideológia meg a Biblia között a különbség. Az mondta, hogy a Biblia az a valóság talaján áll. Az ideológia, az meg

a valóságtól elszakadt gondolkodás. Barsi Balázs ugyanezt fogalmazta meg. Nézzétek, ideadtátok ezt az egy heteteket, nyilván pénzbe is kerül ez. Pénzt és időt ideadtatok. És mit csinálunk? Akarunk ragaszkodni az igazsághoz. A valóság talaján akarunk maradni, egy olyan világban, amelyet – Barsi Balázs atya ki is mondja – a technokraták ideológiái uralnak. Az ideológia nem a valóság talaján áll. Sokat ígér és semmit nem ad. Ez a lényege az egésznek. És mi a valóság talajánál vagyunk. Múltkor belém ragadt egy Wass Albert verssor. Azt mondja: „Egyetlen batyunk, egyetlen botunk, egyetlen fegyverünk az anyanyelvünk." Nem tudom, kinek milyen a családi háttere, de mindenképpen rátaláltatok a hitre. Akár egymást vittétek a templomba annak idején megesküdni, akár mind a ketten vallásos háttérből származtok. Szóval egyetlen batyunk, amit kaptunk örökségül, egyetlen botunk (nekem kettő van), amire támaszkodhatunk és egyetlen fegyverünk, amivel védekezhetünk, anyanyelv helyett a hitünket mondom. Ezt kaptuk és ennek a küldetési szentmisének ez az üzenete: Az, hogy ezt a batyut, botot, fegyvert adjuk tovább a következő nemzedéknek.

A továbbadás művészete

(Varga Károly és Erika)

25 év... hihetetlenül nagy idő!

Mégis előttünk van a pillanat, mikor Óbudaváron a nagy házban egy hideg téli napon Alice-zal és Kálmánnal, Tilmann atyával és a 18 házaspárral Bíró László püspök atyánk jelenlétében megalapítottuk a Családakadémiát!

Lassan, megfontoltan haladt az építkezés, a lelki téglák egymásra helyezése.

A második éve a képzésnek, a retorika, valahogy nekünk jutott.

S mi a kahlenbergi hospitálásokkal kezdtük a munkát felépíteni, alap pedig a Tilmann atya által tartott osztrák képzés írott változata volt, a bordó könyv.

Csupa csodát tartalmazott ez a könyv, nyitogatta szemünket, rácsodálkoztunk a lelkieket bontogató tartalmakra. Nem szónoki értelemben vett retorika volt ez, hanem lélekápolás, ma már csak így nevezzük: *a kisérés és továbbadás művészete*.

De haladjunk sorban:

1997-ben kaptuk a Berger házaspártól az első leckéket: kis kanállal adagoljuk a hallgatóságnak mondanivalónkat, s tőlük származik a kép: a hozzánk érkező házaspárok mindegyike alma, akikben a kis kukac a képzés hatására kimászik és egészséges házaspárok távoznak...

Aztán 1998-ban Kahlenbergen találkoztunk osztrák barátainkkal, meséltek tapasztalataikról, hospitálhattunk is. Nagyon megragadott egy házaspár, akik elmesélték, hogy lettek magból kertészek... Azóta mi is örömmel kertészkedünk.

A 0. csoport két helyszínen indult, mi a budapesti régiósokkal voltunk, ez volt a kísérlet, az első próbálkozás, Alice és Kálmánnal szoros együttműködésben, segítségükkel.

Aztán eljött a pillanat, hogy a nemzetközi tapasztalatokba is bepillanthattunk Bergerék kis hegyi házában gyűltünk össze, közös volt az ügy, nagy volt a lelkesedés, s mindnyájan Tilmann atya tanítványai voltunk. Ebben a légkörben jól lehetett növekedni!

Az első csoporttól a 18-ig nagy fejlődésen mentünk keresztül. Már érzékenyebben reagálunk a lelki rezdülésekre, a házaspárok lelki igényeire, egyre jobban az ÉLET, a gyakorlat, a folyamatok vannak előtérben.

A közös munka során mi magunk fejlődtünk sokat, s az egyes csoportokkal egyre intenzívebb kapcsolatot tudtunk kialakítani.

A retorika szót már alig használjuk, felváltotta A KÍSÉRÉS ÉS TOVÁBBADÁS MŰVÉSZETE titulus.

S a képzés második évében nagy hangsúlyt fektetünk nem csak az előadás sikeres megtartására, hanem a kapcsolatteremtés, szervezés, vezetés minőségi megvalósítására is.

Kentenich atya középpontban áll, tőle tanuljuk a lelkiséget, s hatalmas örömmel tapasztaljuk, hogy a házaspárok örömmel idézik Kentenich atyát!

12 csoporttal dolgoztunk már, s megadatott, hogy az Erdélyi Családakadémia alapításában segíthettünk...

Kettőnk kapcsolatát is építi a hat hétvége és a nyári hét, s a kapcsolat a családokkal.

Hálásak vagyunk azért, hogy részt vehetünk ebben a csodálatos munkában!

A Családakadémia 25 éves évfordulójára

(Török Péter és Orsi)

Nagyon jó és meghatározó élmény volt a számunkra a Családakadémia. Az első év előadásai betekintést, ízelítőt adtak a schönstatti szemléletmódból, és arról kb. mi zajlik Óbudaváron.

Jó alkalom volt a házasságunkon, kapcsolatunkon csiszolni, mélyíteni. Mivel előtte regnumi közösségbe tartoztunk, az is vonzó és szép volt, ahogy a szervezők (Csermák és Varga házaspár) megkínáltak bennünket a schönstatti módszerrel, gondolatokkal anélkül, hogy további elköteleződést vártak volna. Azt mondták, ezeket próbálhatjuk a plébániánkon, más közösségünkben is alkalmazni. Ezek után, a CSAK elvégzését követően, csatlakoztunk egy schönstatti családcsoporthoz.

A második év, amikor a retorika tanulása és gyakorlása következett, újabb perspektívát adott nekünk. Hogyan tudjuk a megtapasztalásainkat, és a schönstatti, vagy általában a keresztény életszemléletet továbbadni, úgy hogy az hiteles és vonzó, befogadható legyen?

Egyben a felelősséget is felébresztette bennünk a környezetünkben élő házaspárok iránt. Nagyon sokat tanultunk a saját erőlködésünk, előadáskáink összerakása közben magunkról is, és a feldolgozandó témákról is. Több téma ma is megmaradt 22 év távlatából. A vizsgaelőadásunk a Szűzanyával való kapcsolatról szólt, és úgy alakult akaratlanul, hogy pontosan július 2-án, Sarlósboldogasszony ünnepén kellett előadnunk. Ez a kedvenc Mária-ünnepünk, és első gyermekünk születésnapja. A háziszentélyünk „búcsúja". Fontos állomása volt ez a családunk életének.

Nagyon jó volt Kálmánnal és Alice-zal rendszeresen találkozni, beszélgetni. Rengeteget tanultunk tőlük. Jó légkörben telt a két év, so-

kat nevettünk és növekedhettünk a többiekkel együtt. A Varga Karcsinak és Erikának hála, minden zökkenőmentes volt a két év gyakorlati részében is. Mindig meleg légkört teremtettek és Erika fantasztikus háziasszony.

Azóta sokszor, sokféle hallgatóságnak volt lehetőségünk előadni, és a CSAK-on megtanult, begyakorolt alapokra tudtunk építkezni. Nagyon fontos előadói feladat, amit a papképzésben is jó lenne bevezetni megtanítani, a hallgatósággal tartott eleven érzékeléskapcsolat. A hallgatóság élethelyzetéből, problémáiból kiindulni. Kitapogatni a bennük levő kérdéseket, és azokra válaszokat keresni. Ez volt számunkra talán a legfontosabb üzenete a CSAK képzésnek, amit azóta is igyekszünk szem előtt tartani.

A Családakadémia a kedvenc elfoglaltságom

(Gálné Czingráber Szilvia)

Hálával telve a szívem most, amikor visszaemlékezem, a családakadémiában Lacival közösen végzett munkánkra. Nagyon megajándékozottnak élem meg magamat.

Kaptunk sok örömet, vicces pillanatot, amelyet felidézhettünk, kaptunk feladatokat, amelyek által megerősödhettünk, sok inspirációt, sok felejthetetlen tömör, rövid mondatot, melyek tovább lendítenek most is, sok szép ötperces és 45 perces előadást, amelyeket átbeszélhettünk és növekedhettünk, házastársi kapcsolatunkban, szerelmünkben. Megajándékozott vagyok a szívbéli barátságotokért, a mély lelki közelség ajándékáért és hiszem, hogy Laci, Vértesaljai Jánossal és Nyitrai Tamással, az égben most is tovább munkálkodik a Családakadémiáért, csak más formában.

Hálát adok elsősorban kedves Szűzanyánknak, hogy meghívott bennünket, hogy dolgozzunk a családokért. A CSAK-ban megtapasztalhattuk, kicsiségünket és a Szentlélek általunk és mások által végzett munkájának is tanúi lehettünk. Alapításkor a Szűzanya mellett a Szent Magyar Királyi családot kértük meg, hogy legyen a Családakadémia égi pártfogója. Gondjainkban és nehézségeinkben, amikor megéltük hiányosságainkat az Ő segítségüket kértük.

Jól emlékszem, amikor egyszer, egyszerre két fontos Családakadémiai esemény időpontjának ugyan azt a dátumot adtuk meg véletlenül, és egyiket sem lehetett már visszamondani. Nagyon nagy zűrbe éreztük magunkat, és ekkor ezt a lehetetlen helyzetet a Szűzanya és a Szent Magyar Királyi Család segedelmében ajánlottuk, és kértük, hogy tegyenek valamit. Hamarosan kiderült, hogy az egyik program meg-

valósulásánál közbe jött valami, és halasztani kell. Nagyon hálásak voltunk az Égieknek! Így, mentettek ki az Égiek szörnyű zavarunkból.

Hálás vagyok az alapító tagoknak, családoknak többek között Bíró László püspök atyának, aki többször misét mondott Laci gyógyulásáért, Csermák Kálmánnak és Alicé-nak, Varga Karcsinak és Erikának. Legfőképp azért, hogy belénk láttátok azt, amik még nem voltunk, bizalmat szavaztatok nekünk, és feladatokkal bíztatok meg minket. Később bármilyen kérdéssel fordulhattunk hozzátok, tapasztalataitok átadásával segítettetek minket.

Az itt végzett munkák legnagyobb kincse, hogy megtapasztalhattuk Isten mérhetetlen gazdagságát, hogy milyen sokféle személyiséget teremtett. Egy idő után megértettük, hogy legfőbb feladatunk megtanulni Isten szemével, az Ő szerető szívével látni a családokat és minden embert, akikkel találkozunk. Ha mások érzik elfogadottságukat, szárnyakat kapnak és magukon is túlnőve képesek lesznek továbbadni szívügyüket. (Természetesen nem mindig sikerült, de láttuk a nagy eszményt, és törekedtünk rá.) Így olyan légkört tud a Szentlélek házaspárok által létrehozni egy évfolyamon belül, amely a különbségek tisztelete mellet, a bizalmi kapcsolatokon alapulva, növeszti az egységet a házasfelek között és az évfolyamban. Az öröm légköre alakul ki. Ezt a tapasztalatot, aztán később igyekeztünk munkahelyünkön és családunkba is átültetni. Ha valaki számunkra nagyon furcsa volt, azt nem gondoltuk rossznak, hanem nagyon érdekesnek, egyedinek. Ugyanakkor, ha szükségesnek láttuk felvállaltuk a retorikai képzés során, az ötperceseknél a kedves kritikus szerepét is, aki hangsúlyozza a jót, de rávilágít a hiányosságokra is. Itt nagyon élveztük, hogy ketten vagyunk, már előre egyeztettünk, ki mit fog mondani, milyen stílusban, hogy ne legyen nagyon fájó.

Egy-egy évfolyam indulása előtt, mikor meglátogattuk a családokat, erősen hangsúlyoztuk a képzés szabályait, hogy tudják a házaspárok mire vállalkoznak. Emlékszem, volt olyan házaspár, akinél azt éreztük, hogy semmi idejük nincsen már, annyira tele vannak feladatokkal a CSAK képzés nélkül is. Próbáltuk lebeszélni őket, egy később induló évfolyamot ajánlottunk nekik, de ők hajthatatlanok voltak. Imádkoztunk értük, kértük a Szentlelket, hogy ha nem ebbe az évfolyamba kell jönniük, tegyen Ő valamit. De nem történt semmi.

Elkezdték, és sok nehézség közepette el is végezték a képzést. Évfolyamukban sokan csodáltuk őket kitartásukért, több család számára pedig, igazi példaként voltak jelen. Ha valamit látunk, nem biztos, hogy jól látjuk, de Szentlélekre mindig támaszkodhatunk, Ő tévedhetetlen.

A Szűzanya nagy nevelési eszköze a CSAK.

Ha valaki jelentkezik a képzésre, az azt is jelenti, hogy igent mond a Szűzanya nevelésére. A Szűzanya a CSAK-on keresztül nevelni akarja a házaspárokat. Nevelni a házaspárokat a nagyobb szeretetre, hogy jobban figyeljenek egymásra és így nagyobb egységet éljenek meg, és később mikor elindulnak a szívügyük szerinti témával kifelé apostolkodni, az egyházban munkálkodni, másokért tenni, még több nevelésben, de nagyon sok kegyelemben is részesülhetnek.

Előfordult olyan eset, amikor valamiért nagyon megharagudtam Lacira. Behúzódtam csigaházamba, és semmi kedvem nem volt tisztázni a dolgokat. De másnap családakadémiai feladatunk volt, és már nagyon sürgetett az idő, hogy készüljünk rá. Ekkor az jutott eszembe, hogy ha társamra most mérges is vagyok, de a házaspárokért, akikhez megyünk, őértük most szépen kibékülök. Másokért áldozatot hozunk, irgalommal és szeretettel fordulni egymáshoz és a többiekhez erre is tanít, nevel mindannyiunkat a CSAK által a Szűzanya.

Egy nagy kegyelmi áradásba lép be, aki az akadémiai képzést elkezdi. Akik pedig ebben dolgoznak, még több kegyelemben részesülnek, de természetesen sok nehézség is jöhet. Néhány év után rájöttünk, hogyha valami igazán jó dolog volt készülőben, mindig összekaptunk valamin, akadályok jelentkeztek. Egy idő után ilyenkor nem tettünk mást, csak összeölelkeznünk és kimondtuk: Á, valami jó van készülőben, az ördög itt van, igyekszik rést ütni közénk, neki valami nem tetszik. Abban a pillanatban, ahogy ezt kimondtuk, eltűnt szívünkből a neheztelés.

Végül köszönetet szeretnék mondani a házaspároknak, akikkel együtt dolgozhattunk, és akik utánunk bármilyen feladatot vállalnak a Családakadémiában, mert a Szűzanyának szüksége van továbbra is házaspáros kezekre.

Szívünk csücske, a Családakadémia

(Farkas Sándor és Gyöngyvér)

Amikor 2011-ben elkezdtük a Családakadémiát, már régóta élt szívünkben a vágy egy állandó közösség iránt. 2005-ben voltunk először Óbudaváron az akkor 5 éves Marci fiunkkal és 3 éves Eszter lányunkkal. Azonnal éreztük, hogy jó helyen vagyunk, hogy otthonosságra és társakra találtunk. Hatszor voltunk nyári héten, mindig feltöltődve érkeztünk haza. Egyikünk szívesen indult volna a Családakadémia képzésére, a másikunknak egy nyári héten sokszor-sokszor elhangzó mondat kellett az induláshoz, hogy „A házastársunk által szól hozzánk a Jóisten!" A képzés során megtaláltuk az állandó közösségünket, sőt többet kaptunk, valódi, mély barátságokat. A kísérőink szárnyai alatt, és a schönstatti módszernek köszönhetően azt éreztük, kedves Szűzanyánk szeret bennünket és a munkatársai vagyunk.

A képzés ideje alatt kötöttünk Szeretetszövetséget a Szűzanyával egy tavaszi kápolna ünnep alkalmával. Akkor már régóta vágytunk egy harmadik gyermekre. Azon a kápolna ünnepen, amikor mi igent mondtunk a Szűzanya hívására, Veronika kislányunk már pocakban volt. Még a képzés ideje alatt megszületett, CSAK-os babaként, mint ahogy szinte minden évfolyam képzési ideje alatt születik kisbaba.

Az évfolyamunk (a 10. évfolyam) szervező házaspárja Nyitrai Tamás és Kati voltak. Sajnos Tamás a Küldetésünnepünkön már nem vehetett részt személyesen, de égi pártfogását azóta is érezzük! A második nyári hetünk záró szentmiséjén Vértesaljai János tartott igeliturgiát. A szavaira azóta is emlékszünk. János pár hét múlva szintén az égi hazába költözött. A CSAK10-es csapat akkor Gál Laci és Szilvi segítségével arra kereste a választ, mit akar nekünk mondani ezzel a jó Isten?

Mi házaspárként akkor azt a választ éreztük, hogy a helyükre kell állni! Ezért vállalkoztunk arra, hogy a következőként induló, 12. Csa-

ládakadémiás évfolyam szervezési feladatait elvállaljuk. Ez a két év egészen más szemszögből láttatta meg velünk a Családakadémiát. Láthattuk – immár „külsősként" – hogy miként is lesz 9 házaspárból két év alatt közösség. Végig kísérhettük őket örömeiken és nehézségeiken két éven keresztül, majd újabb barátságokkal gazdagodva örülhettünk az elkészült szívtéma előadásoknak, és a diplomájuknak.

Ekkor tette fel nekünk – számunkra egészen váratlanul – a kérdést Gál Laci és Szilvi, a CSAK akkori vezetői, hogy szeretnénk-e a jövőben a retorika képzésben segíteni. Amikor megkaptuk a diplománkat, nem kerestük a feladatot, az gondoltuk, a Szűzanya hív, ha kellünk valahová. Ezt az Ő hívásának éreztük, hisz azt ígértük, a munkatársai leszünk. Nagy örömmel vágtunk bele az újabb feladatba! És a Családakadémiának ismét egy másik oldalát ismertük meg. A retorika oktató 1 év után, már egy összeszokott csapat munkájába kapcsolódik be, ebbe kell beleilleszkednie. A családoktól nagyon sok szeretetet és érdeklődést kaptunk. Nagyon szép feladat az első ötperces előadásokat csiszolgatni, és látni, hogyan lesz egyre jobb és jobb egy-egy házaspár előadása, és hogy lesz az évfolyam egy egymást hordozó, erős, élő kapcsolatban lévő közösség.

Sokszor imádkozunk egy-egy nehéz helyzetben égi pártfogóinkhoz, a Szűzanyához, aki a Családakadémia „főnökasszonya", és a már elköltözött Családakadémiás barátainkhoz. Gyakran tesszük fel magunknak a kérdést: „Ők mit tennének ebben a helyzetben?" Mindig érezzük a segítségüket.

Az idei évben, 2021-ben három évfolyam tartotta meg a Küldetésünnepét, és két új indult el. Azt látjuk, hogy nagy az érdeklődés az újonnan induló képzések iránt is. A képzés vizsgaelőadásokkal zárul. Nagyon jó érzés látni a meghívott hallgatóságot a házastársi beszélgetések alatt, és hallgatni őket a megosztókörben. Sokan először találkoznak Schönstatt módszerével, megérintődnek és lelkesek lesznek. Ez a két év munkájának legszebb gyümölcse.

Sok keresztény házaspár érzi, hogy amit tud, azt tovább kell adnia, hogy a talentumokkal, amiket a Jóisten rájuk bízott, a legjobban tudjanak gazdálkodni. A Szűzanya segít minket abban, hogy ezek a házaspárok Kentenich atya és Tilmann atya nyomdokain járva segítsenek más családoknak. Hisszük, hogy a Családakadémia egy nagyon jó

módja annak, hogy a keresztény családok megerősödjenek, erős küldetéstudatot kapjanak, és a Szűzanya munkatársaivá váljanak!

A CSAK 17 Küldetésünnepén Dr. Cserháti Ferenc püspök atya a záró áldás előtt a következő szavakkal búcsúzott:

„Kedves diplomás családapák és családanyák! Minden szavukat ittam! Emlékeztetném Önöket, hogy a világiaknak autonómiájuk van az Egyházon belül. Önök úgy tudnak szólni, és azokhoz, akikhez mi – úgynevezett hivatásos papok – nem tudunk szólni. Úgy tudnak megfogalmazni gondolatokat, az Evangélium gondolatát, ahogyan mi, papok ezt nem tudjuk. Megvan a keresztény küldetésüknek az autonómiája. Csak bátorítani tudom Önöket, hogy a keresztségből fakadó küldetésüket tovább vigyék és terjesszék azon körben, közösségben, ahová a Jóisten küldi Önöket. Ehhez kérem a Mindenható Istennek az áldását."

Szóval, kedves Házaspárok, akik olvassátok e sorokat, és még keresitek, hogy mi legyen a szívetek egyik legkedvesebb helyén, a szívetek csücskében, akkor bíztatunk benneteket, hogy induljatok azon az úton, ahol mi a miénket megtaláltuk!

A CSAK és mi

(Szentannai Pál és Judit)

2014 nyarán, az óbudavári hetünkön, egy békés délután felsétáltunk a képzőházhoz, talán a Diósból, ahol laktunk. Különösen éreztük magunkat: olyan „üres volt a kezünk". Gyerekeink már nem voltak velünk, megnőttek, más programokra mentek, furcsán éreztük magunkat, hogy nem volt dolgunk, feladatunk. Találkoztunk Gódány Annával, akivel beszéltünk erről, ő hozta szóba, hogy akkor jelentkezhetnénk a CSAK-ra. Ugyanezen a héten valami olyasmi is megfogalmazódott bennünk, hogy sokéves schönstatti kötődésünk megerősödött már, lényegében a házasságunk iránymutatójává nőtt, és mi szeretnénk ezen az úton egyet előre lépni.

A következő nyáron már három leendő évfolyamtársunkkal, házigazdáinkkal hallgattuk a zárómisén: „küldelek én, megáldlak én, csak menj, és hirdesd szavam!"

Egészen mást képzeltünk, mint amivel találkoztunk, a CSAK számunkra meglepetés volt. Az, hogy majd előadnunk is kell, egészen megdöbbentett minket. Azután már tudtuk, hogy mit jelent az „ötperces" és a „negyvenötperces". Egyre jobban vártuk az alkalmakat, egyre jobban összemelegedett a CSAK13.

A második év jelentett számunkra, mint házaspár számára a legtöbbet: a közös gondolkodás, készülések, hogy együtt ültünk ki az „az asztal mögé" – a közös feladat és munka még jobban összehozott minket.

Andai Zsolt és Anikó, házigazdáink tapintatosan, szinte észrevétlen teremtették meg számunkra a kereteket, ahol tanultunk előadást készíteni, és ahol valamennyien egy közösséggé váltunk.

Mosoni István és Kati imái, áldozatai hordoztak minket. Sokszor gondolunk arra, hogy azért is kaptunk ennyit a CSAK-tól, mert ők olyan sokat könyörögtek értünk.

Gál Laci és Szilvi oktattak minket a retorikára, és vezettek minket – nem csak a vizsgára. Egész jelenlétükkel tanítottak: akár este borozgatás közben beszélgetve, akár együtt utazva, akár előadtak, akár bepakoltak a mosogatógépbe.

A Jóisten ez alatt a két év alatt a sok együttléttel, készüléssel, imával megérlelt valamennyiünket, és a küldetésünnepen valóban szétküldött minket kettesével, páronként, hogy így hirdessük az ő örömhírét.

Eszünkbe sem jutott, hogy mi valaha retorikaoktatók legyünk. Laci és Szilvi az oka, hogy mégis erre az útra tértünk. Amikor elmondták az ötletüket, elutaztunk hozzájuk, és minden ellenérvünket, hiányosságunkat előadtuk nekik, hogy hátha megingatjuk őket. Bíztak bennünk, így belevágtunk.

A CSAK17 évfolyammal, Farkas Sanyival és Gyöngyvérrel tanultunk. Újra átéltük a kezdeti nehézségeket, majd ismét rácsodálkozhattunk, hogy mennyi kincs van a házaspárokban, akik ezzel a módszerrel eszközt kapnak a kezükbe mindezt átadni másoknak. És miközben erre készülnek, ők ketten, a párosuk is megerősödik.

Most újra küldetésünnepre készülünk. Az övékre és a miénkre. Indul a CSAK20.

Az életet figyeljük és az életet szolgáljuk

(Soós Viktor és Zsuzsi)

A Családakadémia azt tanította számunkra, hogy az életet figyeljük és az életet szolgáljuk. Keressük, hogy mire van igazán szükségünk, mi az, amitől növekedni tudunk, mi az, ami erősít minket. Hogyan tudjuk életre váltani, amit hallottunk egy-egy előadásban.

2011-ben kezdtük meg a kétéves CSAK képzést, a 10. évfolyam volt az első közösségünk. Szép volt megismerni a családokat, jó volt barátokra találni, és hálásak vagyunk, hogy ezek a barátságok még ma is tartanak. Különösen hálásak vagyunk a szervező, lelki kísérő és a retorikát oktató házaspároknak, Nyitrai Tamásnak és Katinak, Bartos Gellértnek és Ágotának, Gál Lacinak és Szilvinek. Hét házaspár végzett ebben az évfolyamban, és jó látni, hogy később a Schönstatt közösségben és/vagy a Családakadémiában mindenki megtalálta a küldetését. Szép volt a kétéves képzés után, hogy pár évig minden évben együtt zártuk az évet a Hála-napokon. Nem mindig tudott minden család személyesen jelen lenni, de az előkészítésben, a közös munkában számíthattunk egymásra.

Különleges égi kísérőket hívott el az Úr a CSAK 10-hez kapcsolódóan. Először házigazdánk, Nyitrai Tamás hosszú, békésen, türelemmel, csöndben viselt betegsége után tért a Mennyei Atyához. Katival mély szövetségük, mindig vidám jelenlétük, áldozatvállalásuk példa volt számunkra. Tíz év után is él bennünk a köztes nyári hét, amikor Vértesaljai János igeliturgiát tartott Győrújbaráton, megajándékozott minket a szentbeszédben gondolataival. Ma is fel tudjuk idézni, amit és ahogy mondott. János utána pár nappal a Mennyei Atyához tért. Ők erős, szilárd közbenjárók, akik sokat tettek évfolyamunkért, az itt maradottakért. Később az évfolyam két fia, Dancsok Peti és a mi Vityánk is a jó Istenhez költözött. Újabb megrázó, mély, erős, összekötő kapocs.

Aztán Vityánk után pont egy évvel Gál Laci is megtért a Mennyei Atya házába. Laci és Szilvi nemcsak a második évben voltak velünk a képzésben, hanem később is csatlakoztak egy-egy évfolyam programhoz, a CSAK 10 tagjai lettek ők is.

Mit üzentek nekünk ezek a halálesetek? Fájt, fáj, de kapcsolatban vagyunk velük, a Mennyországgal és egymással itt a földön. Talán jobban kell figyelnünk egymásra, talán többet lenne jó imádkozni egymásért, igyekezzünk segíteni a másikat, ne csak akkor, amikor nehézsége van. Amikor Óbudaváron vagyunk, és megállunk a Szentély mellett az Emlékhelynél, akkor újra és újra tudatosítjuk, hogy itt vannak lélekben velünk, segítenek minket az úton. Minél többet beszélgessünk velük, imádkozzunk hozzájuk! Példaképek számunkra, a Családakadémia égi közbenjárói.

A kétéves képzés vége felé megfogalmaztuk, hogy milyen jó lenne, ha valamikor Óbudaváron lenne Családakadémia, és ha lesz ilyen, akkor abban szívesen vállalunk feladatot. Így adatott meg, hogy a CSAK 12 lelki kísérői lehettünk. Jó volt együtt dolgozni, megismerni sok erős, tettrekész házaspárt, és jó volt erősíteni a saját házasságunkat is. Az elmúlt években egy-egy szervező házaspár meghívott minket az évfolyamukhoz előadásra, amiért azért vagyunk nagyon hálásak, mert így sok kedves és értékes házaspárt ismerhettünk meg.

Hálásak vagyunk az előttünk járókért, akik a jó Istennel, a Szűzanyával együtt megálmodták, létrehozták a Családakadémiát, és egy olyan életpéldát adtak számunkra, hogy dolgozzunk nap, mint nap a házasságunkon, figyeljük az életet, próbáljunk meg növekedni. A Családakadémia a hétköznapi élet iskolája, melyben egymástól tanulunk. Bízunk benne, hogy a jó Isten és Háromszor Csodálatos Anyánk tervei szerint a következő 25 évben is erősödik, fejlődik a magyarországi Schönstatt közösség kifelé forduló arca. Bízunk benne, hogy a névadó példaképek, a Szent Magyar Királyi Család nyomán a hétköznapok szentjévé válhatunk.

Családtréner képzés újraépítve

(Radnai István és Márti)

Plébániai családpasztorációért dolgozó munkatársak képzése a Kaposvári Egyházmegyében

Már több mint tíz éve kaptuk a felkérést Balás Béla püspök atyától, hogy vállaljuk el az egyházmegyei családreferensi szolgálatot. Mivel ő kimondottan schönstatti házaspárt keresett erre a feladatra, ezért úgy éltük meg, hogy a felkérés személyünkön keresztül a lelkiségi mozgalomnak szól. Mivel eleinte azt sem tudtuk, mi a pontos feladat, ezért némi gondolkodás után azért tudtunk igent mondani, mert a schönstatti csoportunk családjai támogatásukról és segítségükről biztosítottak. Bíró László családokért felelős püspök atyától és más egyházmegyék családreferens házaspárjaitól kapott információk és inspirációk által évek alatt vált egyre világosabbá számunkra, mi is lenne a teendő. Nyéky Kálmán családreferens atyával az első célkitűzésünk a családcsoportok létrejöttének ösztönzése, segítése volt. Azt tudtuk, hogy a családok hitben és szeretetben való megerősítésében a közösségeknek lehet sarkalatos szerepe.

Egyházmegyei munkánkat mindig a Schönstattban szerzett tapasztalatokra építve és a lelkiségbe gyökerezve végeztük. A Családakadémia célkitűzése a kezdetektől fogva szimpatikus volt számunkra. Hiszen a kezdeményezők olyan szakemberek képzését tervezték, akik tanítani tudják mindazt, amire a házaspároknak szükségük van ahhoz, hogy házas- és családi életüket egyre tartalmasabbá és szebbé alakíthassák.

Josef Kentenich atya, Schönstatt atyja és alapítója, mozgalmát mindig és rendíthetetlenül Krisztus Egyházának részeként fogta fel, mely egy „ecclesia semper reformanda", azaz egy folyamatosan megújulásra szoruló egyház. A családokra, mint a társadalom és az egyház alapsejtjeire vonatkoztatva: ha mi a házasságunkban, a csa-

ládunkban és a házunkban, mint „házi egyház” vagy „kis egyház” (ecclesiola) megújulunk, bennünk és általunk újul az egész egyház is (vö.: csaladakademia.hu). Tapasztalataink szerint egyre nagyobb szükség van a közösségre, ahol a házaspárok hozzájuk hasonló élethelyzetben levő párokkal oszthatják meg örömeiket, gondjaikat, nehézségeiket. Sokszor egymást támogatva, segítve küzdhetik le az akadályokat. A közösség megtartó ereje átsegíti a házaspárokat a hullámvölgyeken, segíti a családok megerősítését hitben és szeretetben.

A mindennapokban a boldogabb családokért elsősorban helyben, a plébániákon lehet és kell tenni. Ezért tartjuk szükségesnek az erre alkalmas, és a közösségi élet szervezésére is vállalkozó házaspárok képzését, felkészítését.

A családtréner képzés indításának első lépése a családok, házaspárok megszólítása, meghívása volt. Ehhez a már meglevő személyes ismeretség mellett kértük a plébános atyák segítségét is. Olyan házaspárokat szerettünk volna a kétéves tanfolyamra meghívni, akik majd reményeink szerint a plébánosuk egyetértésével és támogatásával tevékenykednek az egyházközség családjaiért.

2012 szeptemberére már kilenc házaspár mondott igent, így elkezdődhetett a kétéves képzés. (CSAK 11)

A két év során a párok között egyre mélyebb, baráti kapcsolat alakult ki. A diplomaosztó ünnepséget követően is rendszeresen találkoztak. Az évfolyam közös projektje egy jegyesfelkészítő szervezése lett.

A következő évben már a frissen végzett házaspárokkal szerveztük az egyházmegyei központi jegyesoktatást, melyen mindenkinek jutott feladat (előadás tartása, csoportvezetés, szervezés). A résztvevő jegyespárok pozitív visszajelzésein felbátorodva, a két hétvégéből álló jegyesfelkészítés azóta is eredményesen működik a CSAK 11 házaspárjainak közreműködésével.

A 2015. évi máriabesnyői családkongresszuson Bíró László püspök atya bíztatta a családreferenseket, hogy helyezzenek hangsúlyt a Házasság Hete kapcsán a házasság szentségének ünneplésére. Korábban Kaposváron ennek keretében nem voltak rendezvények, ezért jött az ötlet, próbáljuk meg! Mivel már csak két hónap volt az előkészületekre, ezért rendkívül gyorsan és hatékonyan kellett dolgozni. A korábbi években már összeszokott társaság ismét kiválóan teljesített! Sikerült a

Házasság Hete minden napjára nagy érdeklődésre számot tartó programot összeállítani. Kaposváron ennek a hétnek fő szervezői, motorjai azóta is a CSAK 11 házaspárjai.

A családtréner képzésen résztvevő házaspárok lelkesedését, tevékenységét látva határoztuk el, hogy 2017-ben újabb évfolyamot próbálunk indítani. Varga László püspök atyával is megosztottuk ezt a gondolatunkat. Ő örömét fejezte ki és megígérte, hogy az egyházmegye anyagilag is támogatni fogja.

Az előkészületek során egy kicsit módosítottuk a képzésnek a családakadémia által korábban megfogalmazott végső célján. Olyan házaspárokat szerettünk volna megszólítani és a részvételre buzdítani, akik majd a plébánosukat segítve, vele együttműködve fognak dolgozni a helyi családokért, családcsoportokért. Akár előadások tartásával, akár más, családokat összefogó, és a kapcsolatukat erősítő alkalmak indításával tudják a családokat közösségbe vonzani.

Közben Nyéky Kálmán atyával kértük Varga Károlyt és Erikát, gondolkodjunk együtt, hogy az említett cél elérésének érdekében milyen módosítások, illetve új témák beépítése szükséges a tanfolyam második évének programjába. Hála Istennek mindenki nyitott volt, így elkezdhettük a közös tervezgetést. Kálmán atya szerkesztésében jelent meg egy amerikai plébánia megújításáról szóló könyv az „Újraépítve". A tematika kidolgozása során sokat merítettünk a könyv szellemiségéből, a könyvben olvasott ötletekből, tapasztalatokból.

2017 őszén indulhatott is a következő tanfolyam a tíz jelentkező házaspárral. (CSAK 15)

Az első év alatt a szokásos módon a házastársi kapcsolatot erősítő előadások mellett a családok is egyre közelebb kerültek egymáshoz. A nyári héten aztán már kezdtek rájönni, hogy vége a wellnessnek, a következő év már a tanulásról és a munkáról fog szólni. Néhányan kissé megrémültek, ennek ellenére változatlan létszámmal folytatódott a képzés.

Az előadás készítésének klasszikussá vált négyes tagolás módozatát (megfigyelés, összehasonlítás, összefogás, alkalmazás) a plébániai közösségi élet megújítására is alkalmaztuk az atya segítségével. A házaspárok megfigyeléseket végeztek a saját plébániájukon, beszélgetést kezdeményeztek a plébánosukkal és helyi elkötelezett hívekkel. Házi feladat volt számukra, hogy egy „elveszettel", a katolikus egyháztól el-

távolodott személlyel beszélgessenek, hogy felfedezzék, mi az oka az ő eltávolodásának. A megfigyelések kiterjedtek a plébánia családokat érintő tevékenységeire is. Mi az, ami jól működik, és hol küzd nehézségekkel? A megosztásokban így a sok példaértékű gyakorlat mellett is megerősödött a felismerés, hogy mennyi helyen és alkalommal van szükség a tevékeny jelenlétükre. A családakadémiás képzések már megszokott hozadéka itt is jelentkezett, a házaspárokban megerősödött az apostoli küldetéstudat.

A képzésben résztvevőket a csoportvezetésre is szerettük volna felkészíteni, ezért egy estét ennek elméleti tudnivalóira szántunk. Reméljük, ezeket az ismereteket is tudják azóta használni.

A családok közötti mély testvéri kötelék kialakulásában nagy szerepe volt a közös szentségimádásnak és az egymásért végzett imának is. Maradandóan mély nyomot hagyott bennünk néhány nagyon szép imádságban eltöltött este. Az Úr jelenléte az Oltáriszentségben, és a Házasság Szentségében összeforr, összeérik nálunk, ebben a körben különösen érezhetően.

Az Új Egyház, amit Kentenich atya is megálmodott, ebben az évfolyamban kitapinthatóan jelen volt és van.

Ennek az évfolyamnak nagyon személyes és erős kötődése van

– egymáshoz a házasságon belül,
– az Egyházhoz Kálmán atya rendszeres jelenlétén keresztül,
– a püspökhöz az érezhető lelki, szellemi és fizikai támogatáson keresztül,
– az apostoli küldetéshez a Radnai és a Varga házaspáron keresztül,
– a közösséghez, amelyet egymás között a Szentlélek által, az egymás közötti mély elfogadás és szeretet által megéltünk.

Ez egy olyan kincs, amit minden erőnkkel életben kell tartani, megerősíteni, és az Egyházunknak alázattal példának felmutatni. Ez a közösség, pontosabban ennek a közösségnek a példája meg tudná termékenyíteni a Családakadémiát, és az egész egyházat is, legalábbis a magyart, vagy a kaposvárit biztosan.

A vizsgaelőadások megszervezése és házaspárok meghívása olyan új élményekkel gazdagította őket, hogy szinte egyhangúan döntötték el, a jövőben házaspároknak szóló előadásokat, alkalmakat szeretnének szervezni a saját plébániájukon. Ezekre az alkalmakra nemcsak a

házaspárokat hívják, hanem a gyerekeiket is úgy, hogy gyerekfoglalkoztatók segítségével számukra is gondoskodnak programokról. Ennek a Mozaik Projekt nevet adták.

Alighogy elkezdték 2019 végén ezeket az alkalmakat, hamarosan jött a koronavírus-járvány és az emiatt elrendelt korlátozások. Így a kezdeti lelkesedés és sikerek ellenére abba kellett hagyni ezeket. Viszont rövid gondolkodás után jött az újabb ötlet: folytassuk, de most már online módon. Ennek a hátrányai mellett sok előnye is volt: havonta elég volt egy előadásra felkészülni, megtartani, be tudták tartani a járványügyi korlátozásokat, nem kellett utazni, mindenki maradhatott otthon a saját megszokott környezetében, és nem okozott gondot a földrajzi távolság sem. Az új esemény neve „Várlak a kanapén" lett. Minden CSAK 15-ös házaspár hívhatott házaspárokat ezekre, így alkalmanként 50-70 házaspár vett részt. Norvégiából és Németországból is voltak résztvevők.

A zoom alkalmazáson közvetített előadást a szokásos módon páros beszélgetés követte. Ezután a házaspárokat csoportokba osztották, ahol a szervező házaspár vezetésével online módon kiscsoportos megosztásra is volt lehetőség.

A csapat a két év és az azóta közösen végzett „projektmunka" hatására nagyon jól összekovácsolódott. Évente többször tartanak néhánynapos (hosszúhétvégés) együttléteket, amikor egymást segítik az újabb előadás témájának kiválasztásában és az előadást meghallgatva, életpéldák megosztásával járulnak hozzá annak gazdagításához.

2021 őszén ismét felcsillant a remény a plébániai alkalmak tartására, de sajnos egy-két próbálkozás után ismét a járvány okoz nehézséget. Közben felismerték, hogy az online térben is kell folytatni, mert vannak házaspárok, akik csak ilyen módon tudnak részt venni. Hálát adunk, hogy erre volt és van lehetőség, és nem kell teljesen szüneteltetni ezt a szárnyait még csak próbálgató projektet.

A csapat házaspárjaiban már megfogalmazódott, hogy a családtréner képzést folytatni kell az egyházmegyében és újabb pároknak kell lehetővé tenni, hogy részesülhessenek annak minden örömében és gyümölcsében.

Reményeink szerint már 2022 őszén az ő tevékeny részvételükkel indulhat a következő családtréner képzés az egyházmegyében!

Teljes szívvel

(Fehér Zoltán és Marika)

A Jóisten kegyelméből 2004–2006 között mi is elvégezhettük a Családakadémia 5. évfolyamát. Az óbudavári családnapokra járva rendszeresen megtapasztalhattuk a Szűzanya működését a házasságunkban. Nagy ajándéknak éltük ezt meg és úgy éreztük olyan sokat kaptunk, hogy valamit szeretnénk visszaadni ebből.

Akkor három kisgyermekkel nekünk egy lelki felfrissülést és közösséget jelentettek a családakadémiás hétvégék. Bár nem volt kis mutatvány iskola óvoda mellett és úgy, hogy mindketten dolgoztunk elindulni az alkalmakra, de megérte. Igazán nem is értettük, hogy lehetséges ez, hiszen nem történik semmi különös. Összejövünk más gyermekes családokkal van egy szentmise, előadást hallgatunk beszélgetünk egymással és közösen… aztán mire haza érkezünk, mintha kicseréltek volna bennünket egyszerűen belső lelki erőt kaptunk. Sokkal könnyebben ment még a házi munka is és egymással is más lett a kapcsolatunk, sokat nevettünk. Ezt a gyerekek és a szüleink is észrevették és meg is jegyezték, hogy amikor egy-egy találkozóról haza jövünk milyen vidámak vagyunk…

Természetesen a nehézségek a mi életünkből sem hiányoznak, de azt kaptuk a Családakadémián – amikor más házaspárok meséltek az életükről –, hogy tanulhatunk egymástól, hogyan lehet a Jóistent észrevenni, beengedni a hétköznapi életünkbe és példákat kaptunk arra, hogyan lehet „szépen megélni az életet".

Az évfolyamunkban lévő elfogadó légkörben pedig megértettük, hogy nem vagyunk tökéletesek és hibátlanok, de közösségben könnyebb törekedni az életszentségre és a szeretetre, mint magunkban, mert visznek magukkal a többiek.

Olyan ez a szeretet, mint egy patak, aminek az áramlása egy nagyobb folyó felé tart. Ha a kis patak szélén megyünk, akkor is sodor

előbbre a víz, de ha beljebb merészkedünk és ráhagyatkozunk az áramlatra, akkor sokkal gyorsabban és eredményesebben haladunk.

Így az első évben ez a szeretetáramlás volt talán a legszebb és az, hogy lendületet kaptunk a második évhez, amikor már megpróbáltuk elmondani azt, amire minket, mint házaspárt közös életünk során tanított a Jóisten. Ami mindig ott volt bennünk, de még magunknak sem fogalmaztuk meg igazán. A szívünk mélyén tudtuk és éreztük, hogy a Jóisten sok esetben továbblendített bennünket (pl. a gyermekeink születésekor, az otthonra találásunkkor… stb.). Ezek, mint minden családban előfordulnak, de mi éreztük, ha egy-egy célt elértünk, az nem csak a mi érdemünk, az kegyelem, azt ne tekintsük természetesnek. Így a mi szívtémánk az Isteni Gondviselésbe vetett gyakorlati hit lett.

Amikor végeztünk felkértek minket egy következő évfolyam szervezésére. Mielőtt döntöttünk elmeséltük a gyerekeknek, hogy ismét indulnánk egy családakadémián, ami megint 2-2,5 év utazgatással járna. Mit szólnak hozzá? Azt mondták szerintük valószínű nem teljesítettünk jól a vizsgán, csak azért kértek fel bennünket. De benne vannak, „bukjunk meg" járjuk ki az évfolyamismétlést együtt. Tehát igent mondtunk, bár úgy gondoltuk nem mi lennénk talán a legalkalmasabbak erre a feladatra.

A Családakadémiában azonban olyan dolgokra is képesek lehetünk, amik addig lehetetlennek tűnnek a számunkra, ha teljes szívvel dolgozunk érte.

A közösen vállalt feladatok pedig növelik a házastársi egységünket, mert kölcsönösen segítjük egymást.

Ez a közös feladatvállalás pedig egészen az Imakörig, a Családakadémia vezetőségéig, majd elnökségéig vitt minket, bár erre tényleg nem számítottunk.

A Szűzanya hatalmas és csak Neki tulajdonítjuk a csodát, hogy a Családakadémia – minden külső nehézség ellenére – az élet szolgálatában áll.

A koronavírus-járvány idején is befejeződhetett 3 évfolyam képzése és 2 új évfolyam elindult. A szervezők és a résztvevő családok kitartásának és alkalmazkodásának érdeme, hogy a képzés az online térben is folytatódhatott. Ez pedig új utakat nyitott pl. a házasság hetében is voltak online előadások, ahová több száz házaspár bekapcsolódott.

Úgy érezzük nagy áldás van a Családakadémián.

A mi részünk, amit hozzá tudtunk tenni egy-két email, telefon, sok szép látogatás a családoknál, és az imáink. A mi kis áldozatainkkal szemben azonban nagy-nagy lelki öröm látni a csodát, hogy a házaspárok megerősödnek és tudnak együtt előadni.

Ez sokkal nehezebb, mint a munkahelyen egy szakmai dologról egyedül előadni. Itt ketten kell együtt dolgozni a házaspárnak az általuk választott, életükből merített témán és azt ketten együtt kell előadni. Ez nagyon szép! A másik csoda, ha a hallgatóság szívéig ér a házaspár mondandója. Az előadás után a házastársi beszélgetést követően a hallgatóság visszajelzéseit meghallgatva érezhető, hogy a Szentlélek működik.

A Családakadémia életünk része.

Köszönjük, hogy részesei lehetünk ennek a kincsnek.

A Családakadémiában 25 éve

(Edöcsény Levente és Márta)

25 év közel egy emberöltőnyi távolság. Nagy öröm, hogy ott lehettünk születését követően, hogy kísérhettük és segíthettük a babakorát, majd részesei voltunk gyerekkorának és kamaszkorában is sok időt tölthettünk vele. Mostanra felnőtt és el is távolodtunk egy picit egymástól. Kevésbé van ránk szüksége, de minden találkozásunk örömmel jár. És egy kicsit már kívülállóként is jó rátekinteni, jó látni, hogy megállja helyét a világban. És igen, nekünk is jó érzés, hogy ennek részesei lehettünk, lehetünk.

Mit kaptunk a Családakadémiától? Érdekes az isteni Gondviselés működése. Sokkal többet, mint, amit adtunk. Barátokat, élményeket, szellemi és anyagi kihívásokat, tudást, bátorítást.

Mi már akkor úgy gondoltuk, hogy a család a hivatásunk, amikor (még) nem volt divat erről beszélni Magyarországon. Itt megtanulhattuk, hogy a házasságnak van szentsége, és a szentségben mindent megkaphattunk, ami a jó házassághoz kell. Csak ez adhat biztos alapot, a szívünkben vágyott család felépítéséhez.

Amikor Óbudaváron, az alakuló közgyűlésről értesítést kaptunk, természetesnek találtuk, hogy a téli hidegben, hóban, az országot átszelve is részt vehessünk rajta. Csak egyikünk tudott személyesen ott lenni, mert kicsi babáink voltak, de a szívében együtt voltunk ott.

Lelkesített minket a gondolat, hogy a családunkért és mások családjáért tegyünk, tehetünk valamit. Nem gondoltuk, hogy történelmet írunk.

Sok közös töprengés, beszélgetés után végre elindult a 0. évfolyam. Spártai körülmények között, egy üres, alig fűthető plébánián, az ország több helyéről jöttünk össze. Nem éreztük nagy áldozatnak a sok utazást, a kényelmetlen, egyszerű szállást, a ráfordított időt és anya-

giakat. Fiatalok voltunk és lelkesek, hogy tanulhatunk egymástól, a családról, a családi életről. Jó volt a többiek példáját látni, a többiektől tanulni. Hogyan oldanak meg olyan helyzeteket mások, amikkel mi a saját életünkben is küzdünk, vagy később kerültek utunkba.

Sokat tanultunk egymástól és a Schönstatt lelkiség alapítójától, Kentenich atyától. Lelkesített minket a közösen talált jelmondatunk is, hogy erős családokat építünk.

Szép emlékeink vannak, amikor egy-egy közös alkalom után, hazafelé a hosszú úton (miközben a gyerekek a hátsó ülésen aludtak) átbeszéltük, egymással megosztottuk a hétvégén történteket, a hétvége kapcsán bennünk felmerült gondolatokat, érzéseket.

Megtanultuk a képzés során, hogy a házasság munka. A jó házasság, sok munka. És, hogy megéri a sok közös munkát.

Így utólag nézve, szinte hihetetlen, hogy Borsodból az ország hány helyére hívtak előadni. Jártunk Sopronban, Pécsen, Budapesten, Érden, Szigetmonostoron, Miskolcon, Edelényben, Körömben, Bajóton és persze többször is Óbudaváron. Sok-sok kilométer és sok-sok házaspár. Ez számunkra Szűzanya gondoskodásának, védelmének és a Szentlélek működésének a megtapasztalása. És egy fantasztikusélmény: tele az ország nagyszerű házaspárokkal.

Néhány éve Szűzanya különleges ajándéka volt, hogy az erdélyi első családakadémiás évfolyam nyári hetének előadó házaspárjai lehettünk. Azóta is sokat gondolunk rájuk és igyekszünk imáinkban kísérni őket.

A Családakadémia képzése alatt biztatást kapunk arra is, hogy saját környezetünkben segítsük a keresztény közösségek, elsősorban házas közösségek kialakulását, megerősödését. Mások példája nyomán is, bátorítást kapva, fogtunk bele házas közösségek, előadások, családünnepek szervezésébe Miskolcon. Bár már nem élünk ott, jó látni, hogy a közösségek tovább élnek.

Különlegesen szép emlékünk kötődik a Mária musical miskolci, jubileumi előadásainak szervezéséhez is. Akkor sejtelmünk sem volt arról – a musical előadások kapcsán –, hogy milyen gyümölcs születik még a saját családunk számára. Egy új családnak és most már az unokánknak is örülhetünk.

Persze nem minden próbálkozásunkat követte siker. Szívünk fájdalma, hogy az egri egyházmegyében nem indulhatott eddig családakadémiás képzés.

Amikor a felnőtt gyermekeinkre tekintünk és látjuk, hogy a mai világban hogyan igyekeznek keresztény módon megállni a helyüket, öröm van a szívünkben. Ugyanígy örülünk, hogy részesei lehettünk Családakadémia létrejöttének, hogy eszközök lehettünk a Szűzanya kezében. S bár nem látunk előre, hogy mit hoz a jövő és a múltra visszatekintve sem tiszta minden, mégis nagy öröm számunkra, hogy Schönstatt családjának tagjai és a Családakadémia részesei lehetünk.

Bátorítva a következő generációt és Mennyei Atyánk áldását kérve rátok:

A Szűzanya munkatársaiként

(Bartos Gellért és Ágota)

Hogy is keveredtünk a Családakadémiába? Akkor már részt vettünk néhány családnapon Óbudaváron, az ott tanultak mélyen érintettek minket. Nyilvánvaló volt, hogy amit hallottunk, azt tovább is kéne adni. Erre akkor már voltak próbálkozásaink, de úgy gondoltuk, elkel még néhány jó gondolat, gyakorlati segítség. Az is vonzó volt, hogy egy éven keresztül intenzívebben foglalkozzunk saját házasságunk építésével. Így aztán jelentkeztünk az első évfolyamba.

A Szűzanya nem hazudtolta meg magát. Ezeken felül még sok ajándékot kaptunk. Többek között megtapasztaltuk a közös előadás készítés örömeit és nehézségeit, az előadásokhoz való pozitív hozzászólások építő voltát, a közös izgalom hangulatát. A diplomaosztó ünnepségre legnagyobb ajándékunkat is vihettük, addigra megszületett negyedik gyermekünk. Közben az egyik résztvevő családdal való beszélgetés segített hozzá jelenlegi otthonunkhoz.

Nemsokára építkezni kezdtünk, ezért csak előadásokat vállaltunk. Mikor elkészült a házunk, az akkori elnök házaspár megkeresett, hogy a CSAK 5 mellé házigazdát keresnek, és úgy gondolják, mi lennénk a legmegfelelőbbek. Mi ebben annyira nem voltunk biztosak, de belevágtunk. Később a CSAK 10-et kísértük. Megtapasztaltuk, hogy ha a Szűzanya munkatársai vagyunk, nem csak kellemes dolgokat kapunk. Az élethez, a feladatokhoz hozzátartozik az áldozat, a kisebb-nagyobb kellemetlenségek, betegségek, néha meg kellett élnünk tehetetlenségünket, hogy hiába vannak a kreatív megoldásaink, mégis falakba ütközünk, hogy mindent az égiekre bízzunk, és tapasztaltuk, hogy sokminden mégis megoldódik. A nehézségek néha arra világítottak rá, hogy nem csak minket nevel a Szűzanya, formálja a csoport tagjait is. Előfordult, hogy feszültséget tapasztaltunk, ennek kapcsán jó beszél-

getés alakult ki, de nem mindig tudtunk segíteni. Megismerhettünk sok nagyszívű családot, sok segítséget, vidám alkalmat, őszinteséget kaptunk ajándékba.

Végül Gódány Róbert és Rita ajánlására megkeresett minket Mária Böbe nővér. Erdélyben megismertette néhány családdal a Schönstatt-mozgalmat, nekik szeretett volna indítani egy akadémiás évfolyamot, hogy munkatársai legyenek. Az évfolyam kísérésére kért fel bennünket. Az első pillanattól jól tudtunk együttműködni. Első találkozásunkkor vicces helyzet alakult ki: erdélyi specialitásokkal kedveskedtek és várták a hatást, aztán este a bemutatkozásnál kiderült, számukra, hogy Gellért is erdélyi. Ez viszont egy lelki közelség is volt, könnyebben megértettük egymást. A nővérrel is nagy öröm volt együtt dolgozni. Sok mindenre kiterjedt a figyelme, a családokkal szoros kapcsolatban volt, látszott, hogy schönstatt igazán szívügye. Nagy ajándék volt a helyi plébános egy fiatal román pap személyében, aki magyar nyelven tartotta a szentmisét, prédikáció helyett bábozott a gyerekeknek. Szép volt megélni, hogy a csoportból minden házaspár különösen nagy szeretettel fogadta a magyarországi előadókat, megtisztelve érezték magukat.

Nagy öröm volt megismerni élethelyzetüket, papjaikat, törekvéseiket, különbözőségeiket.

Minden akadémia évfolyamnál egy-egy csodát éltünk meg, ahogy alakultak a házaspárok, a csoport, az előadások.

A mi családakadémiánk

(Bartal Orsi és Gergő)

Óbudavárral és a schönstatti lelkiséggel viszonylag régi kapcsolatot ápolunk. A fiú- és a lánymozgalomnak is már aktív részesei voltunk, mivel az általunk megtapasztalt élmények továbbadása már akkor is motivált. Fiatal házasként fokozatosan nőttünk bele a Schönstatt családos közösségébe. Többször jártunk már Óbudaváron nyári családnapokon, mikor friss háromgyerekes szülőkként hallottuk a hírt, hogy indul egy újabb Családakadémia évfolyam, mégpedig Óbudaváron. Pontosan nem is tudtuk, mi vár ránk, de nagyon örültünk a lehetőségnek, hogy gondozhatjuk a házasságunkat, és annak is, hogy a következő években sokat járhatunk Óbudavárra. Volt bennünk egy kis aggodalom is, hogy három öt év alatti gyerekkel hogyan fog ez menni nekünk, fogunk-e tudni ilyen módon is együtt munkálkodni. A képzés két éve sok örömmel, tapasztalattal, és tudással szolgált. Bár sokszor nehéz volt elindulni, az összepakolás, gyereksírás, hosszú utazás miatt, de sok barátot szereztünk, jó kis csapat lettünk a CSAK12-vel – lefedve szinte egész Magyarországot, Győrtől Dusnokig, Keszthelytől Budapestig. Különösen sokat kaptunk a második év ötperces előadásai által, ahol sok pozitív visszajelzés kész önbizalomtréning volt!

Számunkra az egyik legmaradandóbb tapasztalat, hogy hiteles előadók életpéldáiból tanulva miként tudunk a saját életünkben is jobbak lenni. A másik pedig, hogy a Kentenich atya által vízionált elszemélytelenedő világkép immár valósággá vált, felértékelődött az értékrendek melletti kiállás, így a keresztény értékrendünk tudatosítása, mindennapi cselekedeteink átitatása mennyire fontos. Harmadrészt nagy gazdagságot adott és ad a képzésnek a továbbadás művészete, mely igencsak magával ragadott, és ezt azóta is haszonnal kamatoztatjuk.

A Küldetésünnep után a negyedik gyermekünk érkezéséig néhányszor elő is tudtuk adni a szívtémánkat, de aztán főként a szervezői feladatok ragadtak magukkal. Szép élményünk volt, hogy a Küldetésünnepünk és a Családakadémia 20 éves évfordulója csaknem egybe esett, így kétszeresen is ünnepeltünk ugyanazon a hétvégén.

Nem hagyott nyugodni és egyre erősebbé is vált bennünk a vágy, hogy a kapott tapasztalatainkat, élményeinket jó volna továbbadni. Szépen cseng ez egybe az esküvői idézetünkkel, ami a hegyre épült városról, a mécsesről és a sóról szólt (Mt 5,13-16). Szerettünk volna tenni valamit az Egyházmegyénkben is, és így ennek a két tényezőnek köszönhetően bontakozott ki bennünk az elhatározás, hogy Győrben is elinduljon a Családakadémia képzés. Ekkor kerestük meg Fehér Zolit és Marikát, az elnök házaspárt, akik mondták, hogy kell egy helyszín, egy szervező, meg egy kísérő házaspár. Nem is tűnt bonyolultnak a képlet. Az első lépések után a családok is hamar összegyűltek, amiből a családok nyitottsága és igénye mutatkozott meg. A képzés két évét immár házigazdaként éltük meg. Sok örömünk adódott ekkor is, de kihívásokból is kijutott. Élénk figyelemmel követtük a házaspárok kinyílását, a szív-témák megszületését, az első ötperces kiselőadások szárnypróbálgatásain át az évfolyam végső küldetésének megfogalmazásáig. A járványhelyzet egy addig nem látott kihívásként kezdett tornyosulni a második félév elején. Bíztunk benne, hogy az előadások meghallgatásakor az online mód egy láthatatlan köldökzsinórként fog mégis valamiként lelki táplálékot nyújtani. Jobb így, mint sehogy – gondoltuk. Hála a csapat és az előadók nyitottságának, a technikai akadályokat sikerült leküzdeni, és a távollétet áthidalni, ami sok erőt adott a folytatáshoz is mindenkinek. Az együtt töltött emlékezetes nyári hetek kiváló lecsóvá főzték egybe az évfolyam színes egyéniségű családjait, és ezt jó volt látni és átélni.

A továbbadás művészetéről szóló év során nagyszerűbbnél nagyszerűbb előadások születtek. Szép volt látni a házaspárokat, ahogy szárnyakat kapnak és kiteljesednek a sokszínű élettapasztalattal fűszerezett előadásaikban.

Ez az év minket is megerősített. Egyrészt abban, hogy – ahogy Bíró László püspök atya mondta – olyan élő halaknak kell lennünk, akik képesek az árral szemben úszni, akik nem elégszenek meg a „va-

sárnapi kereszténységgel". Másrészt ahogy hallottuk, az egyetlen Biblia, amit a mai ember olvas, az a keresztény ember élete. Ezért is nagy a felelősségünk, hogy az értékeinket miként tudjuk megmutatni másoknak, erre Varga Karcsi és Erika előadásai hívták fel ismételten a figyelmünket. Nem elég tudni „valamilyen előadást" tartani, az értékeink közvetítésére tettekkel vagy szavakkal sokszor nem áll rendelkezésre 45 perc, jellemzően nem állunk kirakatban, sem pulpituson. Így gyakran csupán pár apró tett, szó, vagy félmondat áll erre rendelkezésre, és ezért fontos a továbbadás módjait mennél jobban elsajátítani.

Megérintett minket Ferenc pápa 2021 decemberében a házaspárokhoz intézett levele, melyben a családok jövőbeli szerepvállalásáról így ír:

„Továbbá, ahogy már volt alkalmam megjegyezni, nőtt a világiak identitásának és küldetésének a tudatossága az Egyházban és a társadalomban. Az a küldetésetek, hogy a munka világában való jelenlétetekkel átalakítsátok a társadalmat, és elérjétek a családok igényeinek figyelembevételét.

A házastársaknak is kezdeményező szerepet kell vállalniuk a plébánián és az egyházmegyei közösségen belül javaslataikkal és kreativitásukkal, követve a karizmák és hivatások komplementaritását mint az egyházi közösség (kommunió) kifejeződését; a »házastársaknak különösen feladatuk, hogy pásztoraikkal karöltve együtt járjanak más családokkal, hogy segítsék a gyengébbeket, és hirdessék, hogy Krisztus a nehézségekben is jelenvalóvá teszi magát.«

Ezért arra buzdítalak benneteket, kedves házaspárok, hogy vegyetek részt az Egyház életében, különösen a családpasztorációban. Mert »a küldetésért való közös felelősség arra hívja […] a házastársakat és a felszentelt szolgálatevőket, különösen a püspököket, hogy gyümölcsözően együttműködjenek a családegyházak gondozásában és megőrzésében«."

Fontosnak érezzük, hogy a Szentatya jövőbe mutató szándéka, és a Családakadémia apostoli küldetésének összecsengése ösztönzően hasson a tudással és képességekkel „felfegyverkezett" házaspárokra, hogy felismerjék az Egyház életében való szerepvállalás lehetőségeit.

A közelgő 25 éves jubileum kapcsán szükségszerűen visszatekintünk. Örömmel és hálával tölt el az évforduló. Hálával, mert annak idején ilyen „intézményesített" keretek között elindult a képzés, hogy

a házaspárok által összegyűlt tapasztalatok egymás közötti megosztása, a házasságok erősítése és hivatásainak betöltése ilyen segítséget kapott. Azért is, mert voltak olyan elkötelezett házaspárok, akik fontosnak tartották a tapasztalatok továbbadását. Sokszor halljuk a panaszt: nem tudjuk, mit tehetnénk a plébániánkon, közösségünkben, és azt se, hogy hogyan. Hálásak vagyunk, hogy Családakadémia által választ kaphatunk a „mit"-re és a „hogyan"-ra is. És ezt a tudást a Jóisten ajándékaként jó földbe hulló búzaszemként tovább adhatjuk a schönstatti közösségen belül és azon kívül is. Örömmel tölt el, hogy a közösség élő, hiszen a folyamatosan változó körülmények között a családok, mindig az adott körülmények között az adott kihívásra adhatnak Krisztusi választ. Ez egyaránt egy folyamatos kifelé tekintést, és befelé fordulást is feltételez, így a kor folyamataira hatékony választ tud adni, és így erős családokká válhatunk.

Családakadémia, vagy ahogy magunk között mondjuk: CSAK

(Abai Tibor és Zsuzsi)

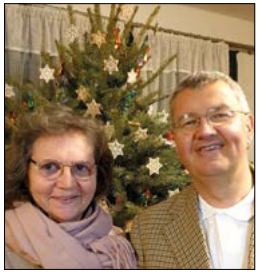

CSAK néhány házaspár volt jelen az alapításkor, és mégis igazi ajándékot kaptunk általa a Jóistentől.

CSAK tapogatóztunk, amikor elkezdtük, mégis hamar kiderült, hogy a mi utunk (is).

CSAK mi voltunk ott Pécsről, de mára már sok pécsi, Pécs környéki házaspár is megismerkedett vele.

CSAK két évfolyam végzett itt, mégis rengeteg áldás forrása volt.

CSAK néhány közösen töltött hétvégének tűnik, mégis hatalmas erő, a házasságunk megújult általa.

CSAK időt adtunk a Jóistennek, a Szűzanyának, egymásnak és magunknak, és számtalan kérdésünkre kaptunk választ, nehézségünkre találtunk megoldást.

CSAK emberekkel találkoztunk, mégis az egyházunk szövete erősödött kapcsolataink által.

CSAK jelen voltunk a házasságunkban, és a Jóisten megáldotta ezt a jelenlétet: sok évfolyamnak „saját" babája, babái születtek.

CSAK kinyitottuk a szívünket, és generációk találkoztak egymással. A korábbi évfolyamok gyerekfoglalkoztatói közül kikerült egy-két igazi CSAK-os előadó.

CSAK néhány kilométert kellett Máriagyűdig utaznunk, mégis az évszázados kegyhely kegyelmeit, hangulatát, átimádkozott óráit tehettük bele hazafelé a hátizsákunkba.

A magyar nyelvtan szerint a CSAK kirekesztést, korlátozást, megszorítást, térbeli vagy időbeli határt jelentő határozószó.

Számunkra a CSAK egymásra találást, kifelé nyitást, apostolkodást, megerősödést és megerősítést jelent.

Köszönjük a Szűzanyának, hogy a munkatársaivá fogadott bennünket.

Családakadémiás emlékeink, örömeink, ötleteink

(Tempfli László és Erzsi)

Egy sok-sok évvel ezelőtti Oázis c. újságban találtunk egy rövidke felhívást, mely felkeltette az érdeklődésünket. Latolgattuk, meghánytuk-vetettük, hogy vajon két teljes évre elköteleződhetünk-e. Mivel akkor még a gyerekeink a kamaszkorukat – ki az elejét, ki a végét – élték, azt gondoltuk, hogy ez egy jó alkalom lesz arra, hogy miközben mi ismerkedünk, tanulunk, kapcsolatot erősítünk, gyerekeink is értelmesen és hasznosan töltik az idejüket. Együtt a család! Abban az évben, amikor mi jelentkeztünk, nem kaptak elegen indítást a részvételre, így várakoznunk kellett. Nehezen telt az idő.

A következő évben Gál Laci és Szilvi bejelentkeztek hozzánk ismerkedésre. Nagyon izgultunk. Vajon megfelelünk a feltételeknek? Ilyen házaspárokat keresnek, mint amilyenek mi vagyunk? Kedvességük, szelídségük megnyugtatott, bátorított bennünket.

Izgatottan vártuk az első találkozást a többi házaspárral. Meg kellett állapítanunk, hogy bizony mi voltunk/vagyunk a rangidősek. Nagyszerű, mélyen hívő, elkötelezett, az egyházunkért tenni akaró, művelt, kiváló embereket ismerhettünk meg a többiekben. Az első évben különböző, meghívott házaspárok előadásait hallgathattuk meg. Mi akkor még nem tudtuk, hogy ezek az előadások szolgálnak mintául a következő évben megtanulandó retorikai technikához, hogy mi is képessé válhassunk a szívtémánk ilyetén való megfogalmazására. A két év szinte észrevétlenül, de mindannyiunknak gazdagítóan röppent el. Fájt a szívünk a búcsúzáskor. De tudtuk, hogy ez a két év a továbbiakban is összeköt bennünket, kit szorosabban, kit lazábban a többiekkel.

Aztán igyekeztünk a csoportunkkal évente találkozni. S egyre inkább fogalmazódott bennünk az a vágy, hogy egy következő évfolyamot szívesen szolgálnánk. S akkor, számunkra váratlanul, megérkezett a meghívás. Rögtön nem mertünk rá igent mondani. Vajon képesek leszünk-e? Alkalmasak vagyunk-e? Voltak elköteleződéseink, felfüggesszük-e ezeket? S még sok kérdés fogalmazódott bennünk… Imádkoztunk, jelet kértünk, tanácsot és áldást a lelkivezetőnktől. Végül elvállaltuk.

Miénk lett a Covid előtti egyik utolsó évfolyam. Örömmel, várakozással, némi szorongással vetettük bele magunkat az előkészületekbe. Most láttuk csak igazán, hogy a mi évfolyamunkon a vezető házaspárok mennyi munkával, szerető gondoskodással, figyelemmel vettek bennünket körül. Hála és utólagos köszönet nekik! Akkor csak fürödtünk ebben a gondtalanságban, szeretetteljes kedvességben, gondunk-bajunk számontartásában. Próbáltunk mi is az elénk élt minta követőivé válni. Van még miben fejlődnünk.

Ebben az évfolyamban is kiváló házaspárokat, családokat ismerhettünk meg. Itt az ismerkedés egészen más élmény volt, mint a saját, tanulós évfolyamunkon. Egy kicsit úgy éreztük, mintha mi lennénk az osztályfőnök bácsi és néni. Minden kimondott szó jelentőséggel bírt, igyekeztünk mindent megjegyezni, hogy aztán majd az elmondottak alapján hívjuk meg az előadó házaspárokat. Törekedtünk olyan témákat választani, amelyek a bemutatkozások során problémaként, örömként, nehézségként, vágyként fogalmazódtak meg.

Nagy öröm és rácsodálkozás volt számunkra is a meghívott előadások végighallgatása. Egy kicsit újra élhettük a kezdeteket, bár mi már „vájt" fülekkel – a szerkezeti egységekre figyelve – hallgattuk az előadókat. Mégis rengeteg lelki ajándékkal gazdagodtunk mi is. A második évben, bár nekünk más fajta feladatunk volt már, de együtt izgultunk a házaspárokkal az ötpercesek bemutatása során, meg aztán hogy kinek mi lesz a szívtémája, azt hogyan tudják kidolgozni, előadni. Szenzációs előadásokat hallgathattunk. Hatalmas ötletek, más-más nézőpontból, egészen új irányból való megközelítése egy-egy témának. De ne felejtkezzünk el a vezetőtársainkról sem! Az első évben Ármin és Gabi voltak a lelkikísérők. Csendességük, méltóságteljes egymásra figyelésük, de ugyanakkor nagyszerű ötleteik pl. az esti imáknál, a mi

Urunk Jézus Krisztusra irányították mindannyiunk figyelmét. Folyamatos, nem szűnő imáik hatása a házaspárokért érezhető volt ezen az évfolyamon. A retorikát oktató Sanyi és Gyöngyvér mindig vidám természetükkel, nagy munkabírásukkal a második év központi alakjai lettek. Minden este adomák sokaságával nevettették meg a társaságot. Nekünk megerősítő volt, hogy újra átismételhettük a „tananyagot". Ez a módszer kiváló. Nem csak schönstatti körökben alkalmazható, hanem más, világi kihívásokban is. Mi nagyon örültünk az újrázásnak.

Még egy dologról szeretnénk megemlékezni. Sajnos, a mi életünkben a Családakadémiához több haláleset is kötődik. Az első alkalommal az édesapámat, majd a szervező házaspár férj tagját, Nyitrai Tamást, s a nyári táborunk után Vértesaljai Jánost veszítettük el. (nálunk tartott utoljára útmutató, bátorító előadást) A második alkalommal pedig az édesanyám, s a férjem édesapja került át a Mindenható, Szerető Isten országába.

A szervező házaspári tapasztalatainkból megosztanánk pár ötletet, amelyet megfontolásra ajánlunk:

- A résztvevők első, ismerkedő látogatásán ne csak a Családakadémiát vezető házaspár legyen ott, hanem a szervező házaspár is. Ezzel az adott évfolyamra való készület is jobban szolgálható, meg jópár félreértés is kiküszöbölhető lenne.
- Szép lenne, ha az adott évfolyam első és utolsó találkozása Óbudavárhoz lenne köthető.
- A szállást érdemes lenne 2 évre szerződéssel lekötni, ezzel elejét venni a folyamatos áremelkedéseknek, meg a szolgáltatási feltételek állandó változtatásának.
- Érdemes megtartani a már kialakult rendszert, vagyis szombat ebéd utántól vasárnap ebédig. Nekünk nem vált be a péntek estétől vasárnap reggelig együttlét. Ez nálunk kényszer volt a szállástulajdonos állandóan változó megkötései és büntetései okán.
- Érdemes lenne, ha ez egyáltalán lehetséges, egy egységes „elszámolási rendszert" kialakítani, hogy pl. egy-egy év összehasonlítható legyen egy másik évvel, mert ez az első alkalmak szervezését, beszerzéseit részben megkönnyítené. No meg aki nem csinált még ilyet, és nincs ehhez affinitása, végzettsége, annak

óriási feladat az elszámolásokat korrekten, áttekinthetően elkészíteni.

- (Még talán annyit, hogy ha egy évfolyamon egymást régről jól ismerő vagy rokoni házaspárok vannak együtt, akkor nehezebbé válik a közösség szervezése, mert ők félszavakból is értik egymást, a többiek pedig kívülállónak érezhetik magukat…)
- A jövendő szervezőknek üzenjük, hogy bátran vágjanak bele, mert ugyan nagy munka és lekötöttség, de a lelki ajándékok garmadával jönnek. S ezért mindenképp megéri.

A Szűzanya és a Szentlélek kiegészíti a törekvéseinket

(Andai Zsolt és Anikó)

CSAK 10

Őszintén? Már nem is emlékszem, hogy konkrétan hogyan is vágtunk bele annak idején a képzésbe. Azt tudom, hogy akárhol is schönstattos előadást hallottunk, mindig megfogott az előadók felkészültsége, alázata, előadásmódja, sokszor humora, és még sorolhatnám… És az is számított, hogy a családcsoportunkból 4 házaspár, akikre nagyon felnézünk, már elvégezte, így lassan mi is kedvet kaptunk…

Amikor Gál Szilvi és Laci a nyáron eljött megismerkedni velünk, épp hatalmas pocakkal vártam a 6. gyermekünket, aki szeptemberben, amikor az évfolyam kezdődött, 3 hónapos volt. Nagyon nagy élmény volt és nagyon élveztük, hogy itt 2 éven keresztül ívelt át az az érzés, amit a nyári családnapok után éreztünk mindig ideig-óráig, amíg kitartott a lendület.

Már akkor megfogalmaztam, hogy mennyire jók ezek a hétvégék, ilyeneket csak úgy magunknak nem szerveznénk, pedig milyen jó kiszakadni otthonról. Feltöltöttek, mert nem a gyerekek és a háztartás körül forgott a napom, kicsit kitárult a világ. Jó volt átélni, ahogy a sok ismeretlen házaspárból csapat, közösség formálódott, gyermekeink is új barátokra leltek.

Megtanulni együtt előadást írni, készíteni, összerakni… Ez pedig megérne egy külön írást. Ez nálunk az együttműködés egy új szintje lett, ahol meg kellett tanulni meghallani és megérteni egymás gondolatait, összefésülni a mondanivalónkat úgy, hogy a végére mindkettőnknek jó legyen, az (legalábbis nekünk) művészet. Hogy nem veszünk-e közben össze? De igen! Izgulunk-e egy-egy előadás előtt?

Naná! Ha nem hinnénk, hogy a Szentlélek és a Szűzanya segítenek, akkor nem lenne merszünk kiállni mások elé. De megtapasztalni, hogy hogyan egészítik ki, amit mi ott makogunk, nagyon megerősítő, a dicsőség az Övék.

CSAK 13

Azután, hogy éppen szeretetszövetséget kötöttünk a Szűzanyával jött oda hozzánk szintén a Gál házaspár, hogy nem szeretnénk-e elvállalni, a következő induló CSAK évfolyam házigazdaságát. Mit tagadjam, megrémített a feladat, nem is mondtunk rá rögtön igent.

A szervezésben a legnehezebb a helyszín megtalálása volt és utána is voltak gondjaink az első szállásunkkal, ami miatt később váltottunk is. Mint házaspár gyorsan felosztottuk egymás közt a feladatokat: enyém (Anikó) volt a kapcsolattartás a családokkal, pontosabban a feleségekkel (újabb: Naná!), a gyerekfoglakoztatókkal, ajándékok az előadóknak, gyerekfoglakoztatóknak, és a „kajaügyek". Zsolti tárgyalt a szállásról, az atyákkal és készítette az elszámolásokat, kezelte a pénzügyeket. Az előadókat, hol én, hol ő hívta, a bevásárlás közös volt.

Itt is jó volt érezni, ahogy a résztvevőkből csapat lett, aminek, úgy éreztük, hogy mi is tagjai vagyunk.

Rengeteget formált, alakított minket ez a 2 év is, sokat tanultunk. Kívülről úgy nézhetett ki, hogy mi hű, de sokat dolgozunk a hétvégeken és azok előkészítésén, de a mai napig úgy gondoljuk, hogy még többet kaptunk ez idő alatt. És tudom, hogy ami látványos volt a pörgésünk mögött, a 2 év minden gyümölcse, ajándéka és sikere mögött ott volt a lelki kisérő házaspár, Mosoni István és Kati csendes, alázatos imája és áldozatvállalása, ami megalapozta ezt az évfolyamot.

Hogy mit gondolunk a Családakadémia jövőjéről? Szerintünk nagyon fontos és kell az Egyháznak, hogy legyenek olyan hiteles házaspárok és előadások, amik a házasságról, családról és a hétköznapjainkról szólnak, nem csak elméleti, hanem sokkal inkább gyakorlati szinten.

Ami nehéz, hogy a hétköznapokban, a saját plébániánkon elérjük a házaspárokat. Sokan mindent jobban tudnak, náluk nincs probléma, vagy csak nehéz kimozdulni, amikor végre otthon lehetnek, vagy el-

lenkezőleg és épp egy másik program fontosabb… De azért azt látjuk, hogy ha végül megízlelik, akkor a többségnek tetszik. És kell az ellenpont a világnak, ahol többek között arról beszélünk, hogy a házasság és a család Isten tervének egyik legszebb része, és nincs olyan kapcsolat, ami ne lehetne még jobb, szebb, mélyebb!

Tanulunk egymástól

(Kiss Árpád és Éva)

Mi a CSAK 5 évfolyamát végeztük és a CSAK 8-ban voltunk házigazdák.

Nekünk a Családakadémiai évek, csak úgy, mint az Óbudavári hetek, a következőket adták:

– nyugodtan tudtunk kettesben beszélgetni,
– a házasságunkkal, kapcsolatunkkal, gyeresneveléssel kapcsolatos témákat tudtuk átgondolni,
– ezekhez a témákhoz kapcsolódó előadásokat tudtunk meghallgatni,
– beleláttunk más családok életébe,
– jó ötleteket kaptunk.

A Családakadémián hallottakat, tanultakat a plébániai jegyesoktatásban tudtuk hasznosítani.

Javaslataink:

Már évek óta nem veszünk részt benne, ezért a mostani működésre nincs rálátásunk. Csak a régebbi emlékeink alapján tudunk javaslatokat megfogalmazni. Nekünk abban a családos életszakaszunkban azok az előadások nagyon hasznosak voltak. Az idő közben eltelt, a gyerekeink is megnőttek, más problémák jelentkeztek. Nem látjuk, hogy erre vonatkozóan vannak-e most előadástémák, például:

– hogy kezeljük huszonéves gyerekeink kritikáit,
– az együttélés feszültségeit stb.

Válaszokat kaptunk

(Oszvald Ferenc és Enikő)

A Családakadémia 10 éves jubileumán tudatosult bennünk, hogy egyidősek vagyunk: a CSAK születése egyidős a mi közös életünkkel (pontosabban: annak megszentelésével). Fent említett esemény óta eltelt újabb 15 év. Ilyenkor az ember visszatekint egy kicsit.

2004-ben voltunk első résztvevős házaspárként Óbudaváron, és bár szép hetünk volt és csoportba is el kezdtünk járni, mélyebb elköteleződés nem fogalmazódott meg bennünk.

Gál Szilvi és Laci voltak a csoportvezetőink – ők indították el a CSAK 6-ot 2005 őszén, melyre meghívást kaptunk tőlük. Nagyon sűrű év állt mögöttünk: építkezés után (alatt?) egy beköltözhető, de hőszigetelés nélküli házban laktunk 3 lányunkkal, akik közül a legkisebb pár hónapos volt. Anyagilag és lelkileg is le voltunk strapálva. Hogy ezért vagy ennek ellenére mondtunk-e igent, arra már nem emlékszünk, de az biztos, hogy nagyon jó döntés felé vezetett minket az Isten. A következő 2 év ugyanis igen termékeny volt számunkra.

Szívhez szóló válaszokat kaptunk az előadásokban a problémáinkra:

- Hogyan engedjük el szeretteinket, ha a Jóisten szólítja őket? Hogyan álljunk a halálos betegségek küzdő szeretteinkhez? (Előző évben egyikünk édesapját vesztettük el, rákban hunyt el.)
- Hogyan hordozzuk nehézségeinket, keresztjeinket?
- Hogyan tudjuk hazaszeretetre nevelni gyermekeinket?
- Bibliai útmutatások kaptunk a szexuális életre vonatkozóan.

Nagyon jót tett a kapcsolatunknak a sok beszélgetés, melyre 3 kicsi gyerek és a folytatódó építkezés mellett otthon kevés lehetőségünk volt.

Szilvi és Laci nemcsak házigazdáink voltak, hanem lelki kísérőink is – hosszú beszélgetésekkel, vagy épp egy rövid, tömör válasszal is sok nehézségen segítettek át minket.

Gyümölcsözővé tette kapcsolatunkat a szemléletmód-váltás: hogy csak arra figyeljek, ami megérintett, amit haza akarok vinni – és ne a szellemi magasröptűséget diktáló egónk kerekedjen felül.

Jó volt, hogy két évig egy állandó közösségben voltunk, melyet a jó légkör jellemzett. Szinte senkit sem ismertünk előtte az évfolyamból, de nagyon szoros kapcsolat alakult ki közöttünk. 2009-ben született gyermekünk keresztszüleit is itt ismertük meg.

Igazából itt váltunk schönstattivá, itt éreztük meg azt, amit – talán az 1 hét nekünk erre kevés volt, vagy épp nem voltunk befogadó lelkületben – Óbudaváron még nem.

A CSAK 6 két éve alatt nem voltunk nyári héten Óbudaváron. A 10 éves CSAK jubileumi ünnepségen vettünk részt 2006-ban, ez meghatározó élmény volt számunkra. Legfiatalabb évfolyamként itt ismertük meg a többi évfolyamot: sokakat személyesen, volt akiket bemutatón keresztül.

A képzés végére már azt éreztük, hogy „helyünkön vagyunk" a Schönstatt keretein belül szeretnénk tovább dolgozni a házasságunkon és a közéletben is. A CSAK 6 ebben is segített: közös évfolyamfeladatunknak ugyanis a jegyesoktatást találtuk ki. Pontosabban: erre kaptunk meghívást. Így 2007 óta – különböző soproni plébániákon – folyamatosan zajlik jegyesoktatás CSAK-os házaspárok részvételével. Ebben a munkába a CSAK 9. évfolyama is bekapcsolódott. A 2009-2011 között végzett évfolyam házigazdáinak szerepét vállaltuk el. Szerettük volna, ha más is átéli azt, amit mi átéltünk. Másrészt a jegyesoktatás előadói stábját is szerettük volna szélesíteni. Szervezőként kicsit másképp éltük meg a 2 évet. Rutintalanságunk miatt kicsit több volt a stressz (reméljük csak nekünk), kevesebbet tudtunk egymásra figyelni. Viszont rengeteget kaptunk másoktól: az előadásokból még ma is tudunk idézni, az aratásoknál úgy éreztük: mi kapjuk a legtöbb gyümölcsöt.

A küldetésünnep is más volt szervezőszemmel, de mindez a mi gazdagodásunkat szolgálta.

Ezután hosszabb időre elkeveredtünk a CSAK-tól, néha előadóként fordultunk meg egy-egy évfolyamnál. Kerestük a helyünket: előbb az Apostolképzőben, majd a 6. Szövetségi évfolyamban találtunk otthonra. A Szövetségben találkoztunk egy régi kedves ismerős házaspárral, akik a szívükön viselték, viselik a Családakadémia sorsát. Sokat beszélgettünk velük, szép lassan visszajöttek a régi emlékek is. Közben azt is éreztük, hogy 15 év után a jegyesoktatást is szép lenne új impulzussal, új előadó házaspárokkal megtölteni. 10 év szünet után egy új „soproni" CSAK évfolyam indulása kezdett körvonalazódni.

A házigazda feladathoz nem éreztünk elég erőt magunkban, másrészt a kirepülő gyerekeink miatt a hétvége jelentősen felértékelődött a családunk számára. Így abban maradtunk, ha lesz házigazda, a lelkivezetést vállaljuk.

A vírushelyzet kissé bizonytalanná tette az indulást, de végül az indulás nem, csak annak eredeti időpontja hiúsult meg. A 2 hónap csúszás viszont lehetőséget adott arra, hogy tovább hordozzuk az indulás előtt álló évfolyamot. E sorok írásakor még csak két alkalmat töltöttünk együtt, de már érezhető a Szűzanya munkálkodása a házaspárokon, családokban. Az első két alkalom aratásából sokat vittünk haza, nem tudjuk elégszer hangsúlyozni, hogy rengeteget gyümölcsöt kapunk a családoktól a családokon keresztül a Szűzanyától. Hálásak vagyunk Neki ezért, hogy meghívott minket – a munkatársai lehetünk, Vele dolgozhatunk.

Semmi Nélküled – Semmit nélkülünk!

Amire hív minket a Szűzanya elfogadjuk

(Horváth Péter és Kriszta)

A Családakadémia 13. évfolyamát végeztük el 2017-ben. Nagy élmény volt mindkettőnk számára mind az ott megismert közösséghez való tartozás megélése, mind pedig az előadói létre való felkészítés. Noha a „férj oldali" elhatározás nehezebben született meg, a szervező Andai házaspár és a részt vevő házaspárok közvetlensége, az azonos alapokon nyugvó felemelő munka meghozta gyümölcsét. Mind gyermekeink, mind mi nagy örömmel mentünk először Iszkaszentgyörgyre, majd Mórra. A Jóisten különös kegyelmének tartjuk, hogy az évfolyamunkat a második évben végig kísérhette Gál Laci és Szilvi, akik mind életükkel, mind retorika oktatói működésükkel soha nem felejthető példát adtak nekünk. A Családakadémiát elvégezve úgy gondoltuk, hogy amire hív minket a Szűzanya ezzel kapcsolatban, azt elfogadjuk. Elsősorban természetesen arra számítottunk, hogy előadóként kell majd itt-ott szerepet vállalnunk. Éreztük, hogy a sok ajándék után, amit Schönstattban kaptunk, most már vissza is kellene adnunk valamit, így igyekeztünk szolgálatot vállalni, például Óbudaváron házigazdaságot a családnapokon és ha hívtak előadni, akkor mentünk, ha tudtunk. Arra azonban nem gondoltunk, hogy a Szűzanya ennél valamivel több elfoglaltságot jelentő feladattal is meg akar bízni minket, így nagyon meglepődtünk, mikor megkértek, hogy legyünk a 2019-ben induló CSAK 17 házigazdái. A sok egyéb elfoglaltságunk, a gyermekeink élethelyzetének sajátosságai, valamint a munka melletti tanulás kihívásai először inkább a visszautasítás felé billentette a mérleg nyelvét. Aztán „érdekes módon" nem sokkal később az életünk kissé átalakult, némiképp csökkentek a gyerekekkel kapcsolatos elfoglaltságok egy iskolaváltás kapcsán és a megkezdett tanulás is okafogyottá vált, így aztán úgy döntöttünk, mégis belevágunk.

2019 nyarán nagy lelkesedéssel kezdtünk neki a szervezésnek. Helyszín, előadók, gyermekfoglalkoztatók keresése, szervezése stb. Szépen indult az „I. szemeszter", úgy éreztük, hogy a házasságok erősítésére rendelt időszak „jó gyümölcsöket" termett. Nem sejtettük azonban még akkor, hogy a világjárvány mennyire át fogja alakítani a korábbi elképzeléseinket és új utak keresésére ösztönöz minket. Az első félév lezajlott a tervezetteknek megfelelően, de 2020 márciusában már sejteni lehetett, hogy a tavaszi félév megbeszélt időpontjai veszélybe kerültek. Sokat tanakodtunk, egyeztettünk, mit tegyünk: folytassuk vagy halasszunk, próbálkozzunk esetleg online alkalmakkal, esetleg a felvett előadásokat küldjük meg a házaspároknak és önállóan dolgozzák fel… Minden mellett és ellen is szóltak érvek, de végül arra jutottunk, hogy folytatjuk és online előadásokat szervezünk, ezekben azonban a házastársi beszélgetések nem igazán voltak kivitelezhetőek és a közösségi együttlét örömei is elmaradtak. Végül azonban sikerült az első évet teljesítenünk, melyet egy jó hangulatú, kegyelmekben gazdag nyári táborral zártunk az andocsi Mária-kegyhely közelében.

Külön öröm volt számunkra, hogy a második év során két, retorikával foglalkozó házaspár is velünk lehetett, Farkas Sanyi és Gyöngyvér, valamint Szentannai Pali és Judit. Ők mindvégig nagy segítséget jelentettek nekünk, mind lelki, mind fizikai értelemben, melyekért nagyon hálásak vagyunk.

A járvány visszatérése miatt az igazi nehézséget azonban a második év képzéseinek a megvalósítása jelentette, mivel újra szembesülnünk kellett az előző évi problémákkal, csak most már a képzés gyakorlati részének jelentős hányadát is online kellett teljesíteni. Azonban mind az előadóink, mind pedig a csapat rugalmasságának és a Szűzanyának köszönhetően ezeken a nehézségeken is túljutottunk. Nagy örömöt jelentett, hogy az idei év három utolsó alkalmát már személyes jelenléttel tudtuk megszervezni, így idén júliusban Máriagyűdön a zárótáborunkat is meg tudtuk tartani, ahol az elkészült előadások mindannyiunk számára gazdag útravalót adtak.

CSAK könyvkiadás, imakör

(Palásthy Imre és Bea)

25 év távlatából nagyon nehéz visszaemlékezni apró részletekre, indítékokra és mozzanatokra. De emlékszem arra a délutánra, amikor a Nagyházban Csermák Kálmán elmondta a Családakadémia lényegét és hogy fontos, hogy az értékeinket a kincseinket másokkal is megosszuk. Szép volt és lelkesítő. Egyszerűen muszáj volt, hogy jelentkezzem arra, hogy az imakör vezetésében részt vegyek. Számomra fontos az ima, érzem, hogy sok olyan dolog van, amit imaháttér nélkül nem lehet csinálni. Ezért is lelkesített ez a dolog. Komáromi Marikával évekig írtuk az imaköri leveleket. Csak a Szűzanya ismeri az elmondott imák, fohászok számát és a felajánlott áldozatok, nehézségek mennyiségét, de a gyümölcsözőséget, Szűzanyánk 3× csodálatos voltát mindannyian láthatjuk, megtapasztalhattuk. Megtapasztalhatjuk a növekedésben és a kisebb-nagyobb csodákban. Valami belső lelkesedésből született az a vágy is, ami motivált bennünket, hogy a CSAK képzését elvégezzük. Szép volt az a két év, amit ott töltöttünk. Jó volt és lélekmelengető az a sok-sok alkalom, amikor találkoztunk egymással Schönstatton belül, vagy másokkal a mozgalmon kívül. Társakat kaptunk, megerősítést, hogy nem vagyunk egyedül. Tanítást, hogy mit, merre, hogyan tegyünk. Értelmet a nehézségeknek és a szenvedéseknek. A CSAK-ot és a Schönstattot nem lehet szétválasztani, a kettő összenőtt bennünk. Feladatot kaptunk és lehetőséget a szolgálatra, hogy eszközök lehessünk a Szűzanya kezében. Reméljük, tudtunk alkalmas eszközök lenni. Imre ugyanígy vállalta a könyvkiadást és a kiadványok szerkesztését a Szűzanyától kapott belső lelkesedéssel.

Én 1988-tól foglalkozom könyvekkel. 1992-ben, látván, hogy szebb kivitelben is el lehetne készíteni az Oázis újságot, felajánlottam segítségemet. Aztán az idő múlásával foglalkoztatott, hogy a könyv-

kiadás mennyire nyereséges. Erre senki sem tudta a választ. Ekkor felajánlottam, hogy kézbe veszem ezt a területet s akkor látni fogjuk. Így kezdődött 2004-ben s átvettem a Családakadémia kiadványait és a kiadást koordinálom. Mindenki ingyen, felajánlásból dolgozik (fordítók, lektorok, korrektorok, tördelők, terjesztők). Csak a nyomdát fizetjük. Évente változó számú könyvet jelentetünk meg. Gyakorlatilag kis haszonnal működünk, annyi hasznot nem hoz, hogy fizetni is tudjunk az elvégzett munkákért.

Szívesen venném, ha mások is csatlakoznának a könyvkiadás, könyvterjesztés apostoli munkájába, amit már át is adnék a fiatalabb nemzedéknek... Remek apostolkodási terület!

A szeretetünk növekedett

(Mosoni István és Kati)

Az első óbudavári családnapokra, 1992-ben, fiatal házasként, 2 kisgyermekkel jutottunk el. Az első alkalommal megéreztük a családias, kedves, barátságos légkört, ami vonzóvá tette a Schönstattot, Óbudavárt. Az előadásokban elhangzottak tartalmazták a fel sem tett kérdésinkre a válaszokat. Az esti beszélgetések során megismerhettük a résztvevő családokat. Érzékeltük, hogy a többi családnak is hasonló gondokkal, nehézségekkel kell megküzdeni. A szentmiséken elhangzott beszédek természetesen közvetítették a Szentírás gondolatait az akkori élethelyzetünkben. Több alkalommal hallgathattuk Tilmann atya előadásait, szentbeszédeit. Nagy szeretettel, érdeklődéssel fordult a házaspárokhoz, a gyerekekhez. Gyerekeink örömmel jöttek velünk a családnapokra. Teltek az évek és a családnapokon sok jó gondolatot hallhattunk, kedves családokkal ismerkedtünk meg. A Schönstattban megismert értékek segítettek házasságunk hétköznapjaiban, gyermekeink nevelésében. Közben gyerekeink foglalkoztatott gyerekekből gyerekfoglalkoztatókká nőttek. Mindig nagyon szívesen jöttek Óbudavárra.

Az Óbudaváron hallottak, látottak, tapasztaltak elbűvöltek bennünket. Az előadásokból néhány gondolatot hazavittünk, amitől növekedett a szeretetünk, jobban működött a házasságunk, tudtunk egymásra figyelni, megbeszélni a felmerült kérdéseket. Nagyon fontos ez a mai időkben, amikor, ha valami elromlik, azt dobjuk el és vegyünk újat helyette. Az Óbudaváron tapasztalt értékek továbbadására kezdtünk gondolni. A Családakadémia következő évfolyamába hívtak bennünket, rövid gondolkodás után jelentkeztünk. Az első Családakadémiás év a már megszokott, óbudavári minőségű előadásokkal telt el. A második évben először csak kisebb megszólalásra készültünk. A rövid előadások is kihívást jelentettek számunkra. Számos kérdést kel-

lett tisztázni. Mit mondjunk? Mi az, amit mindketten elmondanánk? Hogyan kezdjük? Ki kezdje? Az együttműködés egy új formája és gyakorlata alakult ki. Az anyaggyűjtéssel kezdődött a közös munka. A források csoportosítása, rendezése, összeszerkesztése sok közös munkát igényelt. Amikor elkészült a nyers előadás, elmondtuk az évfolyam családjai előtt. Mindenki elmondhatta, mivel bővítené a hallottakat. Az évfolyam mindenkinek az előadásához hozzájárult gondolataival, meglátásaival. Emlékezetes a 45 perces előadás első elmondása. A szívtéma adatgyűjtése nem fejeződött be az első elmondással, a későbbiekben tovább bővült, változott. Minden előadás előtt kicsit átírtuk, egyre jobb lett. Megtanultunk más szemmel járni a világban, figyeltük az életet, gyűjtöttük a jó példákat magunk körül. A szentek életéből szívesen hoztunk példákat. A pápa megnyilatkozásaiból, Kentenich atya írásaiból, Tilmann atya előadásaiból sokat merítettünk. A schönstatti előadások jellegzetessége a gyakorlati alkalmazások kínálata, amit haza lehet vinni és ki lehet próbálni.

Akinek hivatása, szakmája az emberekkel való foglalkozás, nekik nem jelent nehézséget megszólalni hallgatóság előtt, mindennap előadást tartanak, de nekünk ezt is meg kellett tanulni. A Schönstattban megismert értékeket próbáltuk továbbadni a Családakadémia elvégzése után is. A Házasság Hete alkalmából az egyik egyházközség családjainak mondtuk el. Jegyes felkészítő előadássorozat részeként, több alkalommal is elhangzott előadásunk. A Házasság Hete egyházközségi megszervezése is a Családakadémia gyümölcse.

Az évfolyam családjai közösséggé formálódtak. A küldetés ünnep nem jelentette a kapcsolatok végét. Rendszeresen összejöttünk kicsit beszélgetni, mesélni az eltelt időszakról. Minden alkalommal másik családnál jöttünk össze.

A közös munka nem mindig volt egyszerű. Egy televíziós szerkesztő nagyra értékelte a házaspáros előadásokat, különösen azután, hogy őt is felkérték, hogy feleségével tartsanak előadást.

Nagy megtiszteltetésnek éltük meg, hogy egy évfolyam lelki kísérésére kértek fel bennünket. Megismerhettünk új házaspárokat, láthattuk a közösség kialakulását a hónapok folyamán. Az évfolyam küldetés ünnepe felemelő élmény volt a kedves családok jóvoltából.

Az elmúlt években lelkipásztori munkatársként, igeliturgiákon a Schönstattban megismert értékek felhasználásával állítom össze a beszédeket.

A Családakadémia a szervező és az előadó házaspárokat ima háttérrel támogatja. Az imakör tevékenysége kiterjed az óbudavári események, a családok, a tagok, a kezdeményezések ima keretében való hordozására is. Évekig részt vettünk az imaköri levél összeállításában, szerkesztésében. Az imaköri tagok az egyházi év jeles időszakaira – advent, karácsony nagyböjt húsvét – valamint a nyári szünet kezdetén és az iskola kezdésre kaptak támogatást imaköri levél formájában. Az adott időszakhoz kapcsolódó buzdítást tartalmazott Kentenich atyától, Tilmann atyától. Az ima kérés és köszönet mindig része volt a levélnek. Érdekességként megemlítem, hogy figyeltünk arra, hogy legalább annyi köszönet legyen, mint kérés.

A Családakadémia Hírlevél összeállításában és szerkesztésében, az 50. szám óta veszek részt. A fényképek mennyisége, minősége és mérete szükségessé tette a változást. A Családakadémia Hírlevél rendszeresen beszámol az évfolyamok eseményeiről. Mindegyik lapszám Kentenich atya vagy Tilmann atya időszerű írását is tartalmazza. A hivatalos közlemények is ebben jelennek meg. Az elhangzott előadásokat tartalmazó táblázat is része a Hírlevélnek. Ebből látható, milyen sok helyre eljutnak előadóink. A Családakadémia Egyesület tagjai rendszeresen tájékozódhatnak az eredményekről.

Köszönet a Családakadémia megálmodóinak. Továbbra is kérjük a Schönstatti Szűzanya és a Magyar Királyi Szent Család közbenjárását Családakadémiánk családjaiért.

Imakör

(Gálné Czingráber Szilvia)

Az imakör az alapítók szándéka szerint azért jött létre, hogy Isten kegyelmét kiesdjük magunk és mások számára, hogy így segítsük egymást a Családakadémiában és az élet különféle területein végzett apostoli munkában. Elsődleges feladatunk, hogy lehívjuk a Szentlelket imáink és felajánlott áldozataink által, hogy sokan jó eszközei lehessenek Szűzanyánknak. Az ima nagyhatalom. Az imádkozás a legfontosabb és legláthatatlanabb feladat a CSAK-on belül.

Gyümölcséről ismerni fel egy fát. Az alapítás óta a 20. Családakadémiai évfolyam indult el 2021-ben, és ez csak is az Isteni kegyelem közreműködése által válhatott valóvá. Szűzanyánk továbbra is kéri imáinkat másokért, és kegyelmeit bőségesen ossza közösségünkre, és azon túl is sokakra.

Ezt jól mutatja az a számtalan kisebb, nagyobb csoda, amelyet közösségünk a 25 év alatt megélhetett. Ezekről Oázis újságunk hasábjain olvashattunk.

Az imakör felelősei évente 3-4 alkalommal imaköri levéllel buzdítják tagjainkat a folytonos imaéletre. Megújulásra mindannyiunknak folytonosan szüksége van.

Az imaköri levélben szerepelnek az aktuális szándékok, melyekért együtt könyörgünk Istenhez, és a hálaadás hosszú sora is helyet kap, hogy ne felejtsünk el hálásak lenni, megköszönni életünk ajándékait.

A Családakadémiás évfolyamokról (CSAK 12-től CSAK 20-ig)

A Családakadémia 20 éves évfordulójára készült egy kiadvány melyben a Családakadémiát végzett 12 évfolyam visszaemlékezései és tapasztalatai szerepeltek, illetve az akkor indult 13. évfolyam bemutatkozása. A mostani ezüstjubileumra készült kiadványban 2016 decemberétől szerepelnek a végzett és folyó évfolyamok. A CSAK 12 küldetésünnepétől a CSAK 20-as évfolyam indulásáig.

Családakadémia 12-es évfolyam

A Családakadémia 12-es évfolyam nyári hete

Már CSAK 1 hét „Még egy kis idő, és már nem láttok engem, majd ismét egy kis idő, és látni fogtok engem." (Jn 16,16) Talán a tanítványok is olyan tanácstalanul álltak Jézus szavai előtt, hogy mi az a „kis idő", amiről beszél nekik, ahogyan a 2014. év Szent Mihály havában mi, a CSAK12 évfolyamának résztvevői indulásunkkor. Talán mi is egészen másképp értelmeztük a kis idő fogalmát, hiszen így utólag visszagondolva, az elmúlt évek, amit a CSAK12 házaspárjai, családjai együtt töltöttünk, az elején olyan hosszúnak tűntek…két év! Mennyi minden fér meg egymás mellett két esztendő alatt a világban, a Schönstatt-családban, saját családunkban és a CSAK12 évfolyamában is: öröm és nehézség, munka és ünnep! Az első találkozás óta kétszer tért pihenőre és virult ki a természet, mígnem elérkezett az utolsó közös nyári hetünk, hogy az együtt töltött időszakot „nyári szüretként" tölthessük. Lázasan, de nem betegesen, készültünk az akadémiai záró hetünkre, hogy munkáink zsengéjéből szemezgessünk. Készült saját előadásunk és vártuk a házaspárok „szívtémáit", hogy azokból mind többet magunkba fogadhassunk. Házigazdánk, Farkas Sanyi és Gyöngyvér mellett az égre varázsolt szivárvány fogadta a családokat Kaposszentbenedeken, ami megerősített bennünket abban, hogy Mennyei Atyánk gondosko-

dó keze is körülvesz bennünket. Az előadásokból nagyon sokat tudtunk meríteni, jó volt látni, megtapasztalni, részesei lenni annak, hogy a Szentlélek, mint Mennyei Karmester hogyan csalogatja elő a házaspárok egyedi értékeit, a lelki mélységeket, a humort, a tanúságtételeket. Különleges érzés egy héten belül megtapasztalni a különbözőségből adódó gazdagságot (természetesen közben nem összehasonlítva magunkat a többiekkel). Az elhangzó építő kritikák pedig segítettek és segítenek abban, hogy az előadások a lehető legjobban célba, azok hallgatóinak szívébe, érjenek. A délelőtti és esti dolgos órák közötti időszakot ki-ki a lehetőségekhez mérten használta játékra, pihenésre, a kapcsolatok, a család erősítésére, legyen az akár fürdés, tollasozás, vagy apa-fia foci rangadó. A somogyvári közös kirándulás alkalmával a nagyobbak a 900 éves bencés kolostor és templomépület romjaival,

annak építészeti és történelmi értékeivel ismerkedhettek, a kisebbek pedig önfeledten futkározhattak az azt körülvevő domboldalakon. A hetet záró este a megszokott „tüzes" hangulatban telt. A munka első része lezárult, következhet az ünnep, a közös hálaadás (CSAK12 és Családakadémia Jubileum)! Hogy mi lehet a folytatás…?! „Ezek után az Úr [kiválasztott más hetvenkettőt, és] elküldte őket kettesével maga előtt minden városba és helységbe, ahová menni készült." (Lk 10,1)…

Petőházy Anita és Attila

CSAK 12 – Küldetésünnep

Azt hiszem, nem túlzok, ha azt mondom, a küldetésünnepünkre való készület hetekkel, hónapokkal előbb megkezdődött, leginkább a szívünkben. Ünnepre készülődtünk, mert a kétéves családakadémiás

képzést *ünnep* zárja. A végére értünk valaminek, ami két évvel ezelőtt indult. Mert mindnyájunk életében, házasságában elindult egy folyamat, amiben időről időre meg kellett állnunk *egymásra* figyelni, s alkalmanként néhány mondattal készülni arról, ami megérintette szívünket. Jó volt végigélni ezt a folyamatot: a házas kapcsolatunk építését, az új kapcsolatokat – barátságokat más házaspárokkal, a gyerekek jólétét az együttlétek alatt – kirándulások és játékok, új pajtások és természetes élmények – ezeken túl legfőképp azt, hogy együtt a család, az előadásokra való készülődések nehézségét és örömét, az éles előadások izgalmát, vezetőink türelmes odafigyelését és alapos, részletekre kiterjedő gondoskodását. Minden, ami nehéz volt, egyben jó is volt, mert súlyt adott annak, hogy igenis akarjuk a fejlődést minden téren, ugyanakkor másoknak is segíteni szeretnénk, hogy a szeretetben növekvő és küzdelemképes házasságok szülessenek-formálódjanak. A küldetésünnep ezt a két évet zárja. Zárja? Vagy inkább megkoronázza és megpecsételi. Mert igazi, nagybetűs ÜNNEP volt az a nap számunkra. Végigcsináltuk, amibe belevágtunk: *házaspár*ként is és *közösség*ként is, mert a Jóisten kegyelméből nem volt lemorzsolódás, s a záróünnepen mind együtt lehettünk. Az előkészületek után szentmisével kezdődött az ünnepség, amit Márfi Gyula veszprémi érsek atya celebrált. Felemelő és megtisztelő volt, hogy a meghívott vendégeken túl az egyház érseki jelenléte is áldását adta családjainkra, az elvégzett és megkezdett munkánkra, utunkra. Gyula atya kedves jelenléte egyszerű és közvetlen, ugyanakkor bátorító és biztató volt. A szentmise végén történt a diploma átadás, egyenként előre hívva a végzett házaspárokat. Családias és nagyon ünnepélyes pillanatok voltak, ami emlékezetünkbe vésődött. A diploma átadásakor elkaptam egyik felkészítőnk tekintetét. Nagy örömmel büszkeséget olvastam le róla, olyan büszkeséget, ami nem irigy, nem féltékeny, hanem nehezen megfogalmazható.

Ami azt mondja, hogy: „ti vagytok a gyümölcsei a mi munkánknak, és most jó látni így benneteket". Évfolyamunk különlegessége, hogy három olyan házaspárunk van, ahol egyikük, vagy mindkét fél a Schönstatt-családmozgalomba született, így voltak velünk a küldetésünnepünkön „ősi schönstattosok" is. Az ő jelenlétük emelte ünnepünket. A lelki táplálék után várt minket a terített asztal. A csapatunkból néhány anyuka ízlésesen, gyönyörűen megterítette az asztalt.

Meseszép szalvéták, kreatív díszítés a fehér és piros színeiben, amiről a tisztaság, egyszerűség, tűz és szeretet jutnak eszünkbe. Jó volt, hogy mi készítettük az ételt, húsokat, salátákat, süteményeket. Külön figyelmességként minden innivalón kis szív alakú papír jelezte, mi van a kancsóban. Bár az ételek előkészítésénél – még az ünnepi szentmise előtt – volt olyan aggodalmunk, hogy vajon elég lesz-e az étel mindenkinek, de ez feleslegesnek bizonyult, mert bőségesen jutott, sőt még maradt is, talán kicsit hasonlóan a Kánai jelenethez. Mi elhívtuk azokat a barátainkat, akik invitálására Óbudavárra mentünk az első családnapokra, aztán a többire, s folytatásként a Családakadémiára. Jó volt, hogy most ezzel az ünneppel is kicsit megköszönhettük nekik, hogy erre a „pályára helyeztek" minket. Igen, azt csak sejtjük, hogy felkészítőinknek is mennyi munka, áldozat és kitartás kísérte ezt a két évet… És persze áldás is. Köszönjük a belénk fektetett időt, figyelmet és minden szeretetet, sokat kaptunk mindenkitől: vezetőinktől a Gál és Farkas házaspároktól, kísérőinktől a Soós házaspártól és minden előadó házaspártól, na meg egymástól, akik együtt alkottuk-alkotjuk a CSAK12 évfolyamát. A jó Istennek hála, gyönyörű, napos időnk volt aznap, december dacára. Mi pedig megajándékozottan indultunk haza a diplomaátadó hétvégénkről, azzal az érzéssel a szívünkben, hogy bár valami lezárult, de ugyanakkor egy új korszak és munkálkodás pedig elindult, ha mindazt a gazdagságot, amit kaptunk, elvetjük és sokszoros termést hozunk a saját házas-kapcsolatunkban és családunkban, és azon túl mások felé is szolgálva, ahogy arra a Szentlélek vezet majd minket. Hála Istennek!

Nagy Heni és Zsolt

Családakadémia 13-as évfolyam

Még melegében…

Szeretnék pár gondolatot, érzést megosztani, amiket a CSAK 13 előadásain, együtt töltött napjaiban éltem meg. Amikor Iszkaszentgyörgyről hazaértünk vasárnap délután, elgondolkodtató volt számomra az, hogy ezen a legutóbbi, január végi alkalmon éreztem először, hogy ez a kis közösség kezd egyre jobban összekovácsolódni, és pont ezen a hétvégén „talált meg" a Hírlevélhez való kapcsolódás lehetősége is. S hogy miért ez a cím? Mosoni István válaszát idéztem benne, akihez azt a kérdést szegeztem, hogy „Mi a cikk leadási határideje, mikor álljak neki írni?" Tanácsát megfogadva, neki is álltam még aznap este az írásnak, de ahogy a hétvégén elhangzott Andai Anikótól: „Ember tervez, gyerek végez", vagyis ezúttal egészen pontosan a beteg, lázas gyerek osztotta be a csekélyke esti szabadságomat. Így a „Még melegében…" cikk már nem mondható hűnek az elnevezéséhez, de legalább mostanra még jobban elmélyült, kiforrott érzésekről tehetek tanúbizonyságot.

Hisszük, tudjuk, és valljuk, hogy nincsenek véletlenek, ahogy az sem véletlenek „össz"-játéka, hogy Istvánnal a schönstatti lelkiségben találtuk meg a hitünk számára oly' fontos utánpótlást, amit annak idején a Városmisszió, majd a Cursillo 2007-ben megalapozott bennünk. Sokat töprengtünk, hogy milyen módon tudjuk a legjobban szolgálni Istent azon túl, hogy a gyermekeket, akikkel megajándékozott minket, hozzávezetjük. S mindemellett persze társunk üdvössége is nagy mértékben múlik rajtunk, tehát ezt szem előtt tartva töprengtünk azon, hogy milyen utat válasszunk közösen, ahol a mi épülésünk során egyrészről közelebb kerülhetünk az Úrhoz, és másoknak is tudunk az úton segíteni. Így jutottunk el 2014-ben a 100 éves évforduló ünnepén, még csak elméleti síkon a Családakadémiához. A gondolatokat tettekre váltva 2015-ben jelentkeztünk, és a Szűzanya segítségével – akitől ezt a családnapokon kértük – el is kezdtük ősszel a képzést. Mesterkélt lenne azt állítanom, hogy olyan dolgot kaptunk, amire nem is számí-

tottunk, mert az elmúlt évek során már kikristályosodott bennünk, hogy mit jelent számunkra az Óbudavári Családnapokon való részvétel: „Testi, lelki töltődés". (Emiatt el is neveztük az „ideális nyaralásnak".) Úgy érzem, jól haladunk a számunkra kijelölt úton, mert egyre többször előkerül Kentenich atya tanítása életünkben, és kisebb-nagyobb közösségeinkben is át tudjuk adni az itt tanultakat.

A Családakadémián hallottak, tapasztaltak egyre jobban erősítenek meg minket élethelyzetünkben. Látjuk, hogy más kisgyerekes szülők is nehézségekkel tarkított mindennapokat élnek át, és az ő elmondásaik alapján tanulunk megoldási stratégiákat, igazi, bevált „módszertant". Többször halljuk, itt is, ott is, hogy „az állapotbeli kötelesség" az, amit minden helyzetben szem előtt kell tartanunk. Ezzel én is egyet értek, de néhanapján nagyon nehéz megfelelni az egymással szemben felállított, és a környezetünkben általánosan elfogadott kívánalmaknak. Nekem legalábbis vannak nehézségeim a (négy gyermekes) édesanyai, a házastársi és a munkába állással kapcsolatos egyensúly megteremtésében. A CSAK 13 közössége pedig olyan erőt, és támogatást ad ezekhez a megoldandó kérdésekhez is, aminek a megtapasztalása, a megélése számomra hatalmas ajándék. Sok tekintetben ez a remek előadásoknak, s az azt követő őszinte beszélgetéseknek, és nem utolsó sorban a kísérésünknek is köszönhető. Mert tudjuk, hogy Mária kíséri találkozásainkat, házasságainkat, családjainkat mindig, minden körülmények között.

Könnyid-Zsoldos Andi

CSAK13 nyári hét

Ülünk kedvenc „háromlábú támlás székünkön", és próbáljuk felidézni az elmúlt hetet. Kissé fáradtan és üres tankkal érkeztünk. Felütésként az első előadás Az Úr jelenlétében élni címet viselte. Bagoly típusként kicsit felhördültem, mikor arról volt szó, hogy keljünk reggel korábban az ima miatt. Emellett ne a feladatok közé próbáljuk beszorítani az imát, hanem az eltervezett ima mellé a feladatokat. Erre rímelve Varga László atya arról beszélt a pénteki szentmisén, hogy mindig sokat dolgozott, pörgött régebben, és sok mindenre nem ért rá. Mióta szokásává vált a mindennapos szentségimádás, valahogy sokkal nyu-

godtabban, sokkal többet képes elvégezni. Az idő kiterjedését élhettük meg mi is ebben az öt napban, ahogy visszagondoltunk az elmúlt hétre. Mit éltünk át? Felsorolni is sok: bizalomteljes beszélgetéseket egymással, felemelő előadásokat, inspiráló személyiségekkel való találkozásokat, tanulást és okulást, a családprezentációk révén egymás gyönyörű történeteit, kibontakozó barátságokat, nevetést, szentmiséket és szentségimádást, bensőséges imádkozást, dicsőítést, újmisés áldást, fagyizást, hosszas fürdéseket egy gyönyörű tóban, lazulást és beszélgetéseket „extra programként" este 10 után, vicces előadásokat, nagylányok megható imaénekeit, a tábortűz fényét, gyerekeink vidámságát, játékot, apa-fiú focit, vízi röpizést, pihenést, napsütést és esőt, és nem utolsósorban figyelhettük kamaszlányunk szárnybontogatását. Milyen jó volt, hogy nem kellett aggódnunk érte, jó társaságban tudtuk! Töltőre tettük magunkat, ahogy Anikó egyik nap fogalmazott. Hogyan fért mindez bele öt napba úgy, hogy sosem kellett sietni? Na jó, az értékek gyűjtésénél és az aratásnál még jó lett volna egy kis plusz idő. Vagy mégsem? Hiszen letisztult bennünk minden. Összegeztük a számunkra legfontosabb értékeket. Learattuk egy év gyümölcsét, építjük a bárkát, de legalábbis törekszünk rá. Külön ajándék volt számunkra, hogy Zsuzsi és Viktor előadása hatására meg tudtuk fogalmazni saját eszményünket. Fülünkben visszacseng az ének: "…megszabadítottál, kenyeret, s bort adtál. Tested és Véred táplál, hűséged éltet, alleluja…" Köszönöm Uram gondoskodásodat és gondtalanságunkat! Köszönjük bizalmadat, segíts létapostollá válásunkban, eszményünk megvalósításában! Ui.: Az elmúlt napokban sikerült imával kezdeni a napot. Esendő emberként nagyon örülünk, hogy Schönstattban nem csak a megvalósulás, hanem a törekvés is érték, és mi törekszünk. Remélhetőleg egyre sikeresebben. Kérünk, Szűzanya, légy velünk, segíts bennünket!

Kiriakidis Elef és Enikő

Vizsgán innen – vizsgán túl

Ha azt hiszitek, hogy csak az utolsó simítások vannak hátra, akkor van még előttetek kb. egy napnyi munka. Még egy ötlet a szemléltetéshez: rajzolok és újra rajzolok (Judit), fűrészelek és fúrok (Pali).

Az eredmény: szerintem siralmas (Judit), szerintem szépen megrajzolt, igazán színes (Pali). De az a nap is eltelt, és még össze sem vesztünk!

Nagyon kedves házigazdák vártak ránk: Enikő és Elef, gyönyörű, barátságos környezetben. Figyelmük mindenre kiterjedt, kedvességük bátorítóan hatott ránk. Szilvivel és Lacival együtt hatosban imádkoztunk az előadás előtt – innentől, már nem a mi dolgunk, hogyan is lesz, a Jóistenre bíztuk.

Egészen más ismeretlen emberek előtt beszélni. A CSAK-on megszoktuk a megszeretett, ismerős arcokat, akik mosolyogva, lelkesen biztatva néznek, hallgatnak minket. Most elsőre nehéz volt elkapni a hallgatóság tekintetét, az arcokról leolvasni, hogyan is hat rájuk, amit éppen át akarunk adni (...már nem a mi dolgunk...). Egyre jobban belejövünk, úgy érezzük, a személyes példák itt is hatnak.

(Számunkra) gyorsan eltelt az idő. Az előadás után jó volt megismerkedni ezzel az igazán nyíltszívű csapattal, megismerni személyesen azokat, akikhez készültünk. Elefék igazán szerencsések, jó közösségben élnek.

Innentől már nem a mi dolgunk, hogyan is lesz, ki mit visz haza, a Jóistenre bíztuk.

Judit és Pali

Áldd meg küldetésünket!

– Schönstatt-házaspárok ünnepelték elköteleződésüket
2017. november 19. vasárnap 16:58

Házaspárok ünnepelték a Schönstatt-mozgalom Családakadémiája által nyújtott képzés elvégzését Bíró László püspökkel. A november 18-án tartott küldetésünnep keretében a budapest-gazdagréti Szent Angyalok-templomban a házaspárok missziós szolgálatra köteleződtek el.

Tizenharmadik alkalommal szervezett a Schönstatt-mozgalom Családakadémiája képzést házaspároknak, akik annak sikeres elvégzését követően családtrénerekként missziós küldetésre kötelezik el magukat: környezetükben segítik a házasságokat. A küldetésünnepen ezúttal hét házaspár vehette át Bíró László püspöktől, a Magyar Kato-

likus Püspöki Konferencia családreferensétől, valamint a családakadémiát vezető Fehér házaspártól a családtrénerképzésről szóló diplomát.

Az évközben hétvégén, nyáron tábori keretben tartott kétéves képzés első időszakában a házaspárok saját kapcsolatuk megerősítésével foglalkoznak, a folytatásban pedagógiai és retorikai módszereket sajátítanak el, a vizsgán pedig előadják az úgynevezett szívtémát, mely a szívükhöz leginkább közel álló gondolatkört dolgozza fel. Alkalmanként hét-nyolc házaspár indul egy-egy évfolyamban, így az elmúlt másfél évtizedben már közel százan végezték el a családakadémiát. A szívtémákból áll össze a családakadémia képzési témabankja, a házaspárokat e témákban hívhatják meg előadást tartani.

Ezúttal hét házaspár végezte el a képzést. A hálaadó szentmisén velük ünnepeltek gyerekeik, rokonaik, barátaik és a Schönstatt-mozgalom felelősei. A főcelebráns és szónok Bíró László püspök volt.

Köszöntőjében örömének adott hangot, hogy újra és újra vannak házaspárok, akik elkezdik és be is fejezik a képzést, és vállalják mások házasságának megerősítését. „Időt és energiát fektettetek be, de ti

is sokat kaptatok. De tudnotok kell, egy válság kihordása lényegesen több időt és energiát igényel." Bíró László hangsúlyozta annak az értékét, hogy a megújulási mozgalmak között a Schönstatt kiemelt figyelmet fordít a házasság szentség voltára.

A családreferens püspök szentbeszédében a Schönstatt Máriatiszteletéhez kapcsolódva a Szűzanya lelkiségét állította példaként az ünneplők elé: Mária egy Istennek adott igent képvisel, szemben azzal a nemmel, amikor az ember engedett a sátán csábításának, és szembefordult Istennel. Az ördög azzal az ígérettel nyerte meg az embert, hogy olyan lehet, mint az Isten. Ezzel szemben az ember önmagát is elveszítette, zavarni kezdte saját testi mivolta, összeütközésbe került mindazzal, amivel eddig harmóniát élt meg.

Korunk is azzal csábítja az embert: nincs Isten, az ember elég önmagának. Ha azonban az ember kivétetik a természetének megfelelő környezetből, külső és belső káosz lesz úrrá világában. Míg a nem szétszór, az igen összegyűjt, és ha az ember ki tudja mondani az igent, Isten országa jelenik meg köztünk. A mi igenünk a feltétele annak, hogy Isten országa jelenvalóvá válhasson – figyelmeztetett Bíró László. – Igent kell mondanunk Isten országára, a Szentlélekre és az életre.

A püspök küldetésükről is beszélt a házaspároknak. „Hiteles tanúknak kell lennetek, és ehhez megtérésre van szükség" – mutatott rá a diplomával kapott feladatra. Megtérésként értelmezte korunk evangéliumi realitással való szemléletét, a szakrális módszerekben való megújulást, mely az igazságnál való megmaradás mellett találja meg a megfelelő nyelvet.

A püspök a nehézségek átgondolására hívott meg. „Elfáradunk, erős az ellenszél. De tudnunk kell, hogy jövőbe mutató értékeket őrzünk agresszív ideológiák között, melyek sok kárt okoznak, de el fognak tűnni."

A lelkesedés ébrentartásához az erőforrások számbavételére buzdított. Kiemelte a Schönstatt-lelkiség sajátos kincsét, a családi otthonokban felállított házi szentélyek fontosságát. Kentenich atya bölcs felismerése volt, hogy a Schönstattban meghonosította az őseinknél és sok más kultúrában szokásként élő házi istentiszteletet. „Nem tudjuk, hogyan alakul Európa sorsa, sötétség vesz körül minket, de a házi ol-

tárokat nem vehetik el" – figyelmeztetett Bíró László ezen erőforrás őrzésének fontosságára.

A szentmise végén a házaspárok átvették a képzést igazoló diplomákat, és rövid ízelítőt adtak szívtémájukból, számos kérdést átgondolásra ajánlva: mit tehetünk, hogy a valós nehézségek és a korszellem ellenére is boldog házasságban éljünk; veszélyes vizeken milyen világítótornyokra számíthatunk; örömre teremtettségünk segítségével hogyan fedezhetjük fel a szürkének látott hétköznapokban a színeket; miként fejleszthetünk ki pozitív látásmódot; merünk-e másként gondolkodni és cselekedni, mint a tömeg, és hiszünk-e abban, hogy nem működő dolgok is megmenthetők?

Az egyik részt vevő házaspár, Kiriakidis Elef és Enikő elmondták: vállalt témájuk középpontjában a házasság ápolása áll. A Schönstatt szellemében az első a család, az a legfontosabb, hogy a házaspár a saját családján belül legyen családapostol, és ha még belefér, és lehetőség nyílik rá, környezetükben segítsék a házaspárokat. Arról a tapasztalatukról számoltak be, hogy maguk körül rengeteg megromló házasságot látnak, még katolikusok között is. „Szeretnénk kommunikációs gyakorlatokkal segíteni egymás jobb megértésében, érzelmi és gondolati szinten."

Dicsérték a képzést, mely évente hat-hat hétvégéből és két nyári táborból állt, és azon mindig mint család – tehát gyerekkel együtt – vettek részt. Mind a házaspárok, mind a gyerekek közösséggé váltak az együttlét során. A gyerekek a számukra szervezett foglalkozásokon jól érezték magukat, barátokra leltek.

Mind a férj, mind a feleség a családakadémia értékét hangsúlyozta: „Megerősödik a házasság, megerősödik a hit, jobban oda tudunk figyelni egymásra. A képzés alatt megtaláltuk, ami igazán fontos számunkra. Ez a két év a saját terápiánk volt. Most próbálunk másoknak is segíteni ebben."

Fotó: Merényi Zita
Trauttwein Éva/Magyar Kurír

Családakadémia 14. évfolyam

Helyszín: Vál
Szervező: Tempfli László és Erzsébet
Lelki kísérő: Papp Ármin és Gabi
Retorika oktató: Farkas Sándor és Gyöngyvér

Résztvevők:

- Bocsák Gábor és Ancsa
- Busa Tamás és Eszter
- Ferenczy Attila és Tünde
- Kozma Gergő és Kinga
- Pálinkás Szabolcs és Helga
- Selymes Péter és Anita
- Varga István és Veronika

Családakadémia 14. évfolyam indulás

Október 14-én délután találkoztunk Válon, a Szent Mihály Majorban, ahol bő egy napot tölthettünk együtt Tempfli Laci és Erzsi szervezésében és a Szűzanya oltalmában. Ezzel vette kezdetét egy újabb két éves periódus, a Családakadémia 14. évfolyamának képzése. 8 család vágott neki, hogy együtt gondolkodva erősítse meg saját házasságát és készüljön fel a jövő szentségi házasságra készülő jegyeseinek és a már házasságban élő párjainak segítésére, támogatására. Együttlétünket közös szentmise nyitotta meg, majd az első nap rövid ismerkedésre és a Családakadémiához vezető utak átgondolására és megosztására került sor. Este számos finom falat és lélekmelegítő bor társaságában nyílt lehetőségünk kötetlenebbül is megismerni egymást.

Másnap Papp Ármin és Gabi előadásával megkezdődött a képzés hivatalos része is. Házastársi beszélgetésre és közös aratásra is sor került. Ebédet követően ki-ki belátása szerint hazatért, vagy még a hely-

színen maradt és élvezte az őszhöz képest felettébb enyhe, kellemes időt. Volt, aki csak letelepedett a fűbe és beszélgetett, volt, aki kisebb sétába kezdett, megpróbálva feltérképezni a major területét. (Gondoltátok volna-e, hogy még emut is lehet itt találni?!)

Hálásan köszönjük a Szervezőknek, a 14. évfolyam Mentorainak, Előadóinak, a hősies és talpraesett Gyerekfoglalkoztatóknak és mindenkinek, aki tettekkel vagy imáival segítette e hétvége sikerét! Találkozunk novemberben!

Kimondani az Igen-t

„De most tényleg megpróbálunk beszélgetni lelki dolgokról, kiszakadni hetente pár órára a mindennapokból!" – határoztuk el a nyáron, Óbudaváron. A Családakadémia nagy segítségünkre van ebben. Érezzük ezt az őszi lelkesedés után most, télen is. Jó volt Vízkeresztkor ismét Válra menni, kicsit megállni, most nem is a hétköznapok zaja, hanem inkább az „üdítően fárasztó" ünnepek után. Jó volt újra találkozni a már ismerős házaspárokkal. Az első alkalommal igen színesnek tűnt a társaság összetétele, de a sok beszélgetés, megosztás óta egyre közelebb érezzük magunkat egymáshoz. (Hiába határoztuk el, hogy kivételesen korán lefekszünk szombaton, éjjel sokáig beszélgettünk.) Érdekes összecsengések voltak a szentmise és az előadások között. A sok-sok gondolat közül csak néhány:

– Istennek terve van velem, ajándék vagyok a világ számára. Merjem elhinni!

– A múltunkat hibáinkkal és félelmeinkkel együtt elvállalhatjuk, így válhatunk mi magunk is irgalmassá, ahogy a kagylóban a homokszem igazgyönggyé.

– Kimondani az Igen-t, mint Mária, József és Jézus. Mi, házastársak sem tudtuk előre, hogy mit vállalunk ezzel az esküvőnkön kimondott igenünkkel. Nagy bizalom kell, hogy elhiggyük, a szőnyegnek most még csak a fonákját látjuk (sok mindent nem értünk), de egyszer majd megadatik, hogy teljes pompájában gyönyörködhetünk a színében. Ezért Istent a kormányhoz kell ültetnem.

Bocsák Gábor és Ancsa

CSAK 14 nyári hét

Idei nyarunk nagy ajándéka volt a Családakadémia 14. évfolyamának tagjaként megélt nyári hét Válon. A hét résztvevő család és a kísérő házaspárok együttlétében igazán megélhettük a krisztusi ígéret megvalósulását: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevem-

ben, ott vagyok közöttük." (Mt 18,20) Lelkileg és szellemileg is nagyon megmozgattak minket az elhangzott előadások. Soós Viktor és Zsuzsi félelmeink átgondolására, az azokban elrejtett üzenetre hívta fel a figyelmünket. A következő napon iránymutatásukkal közös szentségre törekvésünk útját-módját boncolgattuk. A második két előadásban

Csörgő Otília a Sátán eszközeiről, módszereiről, döntéseink súlyáról beszélt – mindezzel alaposan megbolygatva a csapatot. Építő volt mindezekről párosan együtt gondolkodnunk, keresni közös álláspontunkat és az életre váltás lehetőségeit. Családakadémiás társainkkal is nagy vitákat, beszélgetéseket folytattunk, jó volt hagyni, hogy szavaik, példájuk által is formáljon az Úr.

Esténként a résztvevő házaspárok rövid előadásait hallgathattuk. Igazi kincseket tárt fel előttünk minden leendő előadó pár az életükből, személyiségükből. Ezeken keresztül beleláthattunk egységükbe, küzdelmeikbe, így valóban megajándékozottnak éreztük magunkat minden este. Ilyen ajándékokkal persze, nem tudta felvenni a versenyt még a foci vb sem. Gyermekeinket nem sokat láttuk a héten, a jó társaság reggeltől késő estig lekötötte őket. Jó volt rácsodálkozni arra, mennyire örülnek, amikor hozzájuk hasonló értékrenddel bíró, igazán életrevaló társakra találnak.

Egyik délután közösen kirándultunk a közeli arborétumba, ahol lelki kísérőink ezúttal testünk karbantartásáról is gondoskodtak. Páros és családi feladatokban mértük össze az ügyességünk, és tán mondhatjuk, hogy várakozáson felül teljesítettünk. Ki gondolta volna, hogy a férjek mindegyike elboldogul egyszerre két labdával és még Kentenich atyával is, vagy hogy egy lufiért is képesek vagyunk a bozótba vetni magunkat?

Éjszakáink is mozgalmasan teltek. „Bakosoztunk", vagyis egy, az Idegen szavak szótárából kiválasztott, mindenki számára ismeretlen szóhoz alkottunk lehetséges meghatározásokat, majd megpróbál-

tuk kitalálni, melyik lehet az igazi. Így ma már tudjuk(?), mit jelent a nunatak, a knyáz vagy a logatom. S bár valószínűleg e szavak nem épülnek be az aktív szókincsünkbe, a hozzájuk kapcsolódó nevetések szívünket-lelkünket megmozgatták. A pénteki aratás igazán gazdag termést hozott. Az elmúlt év és az együtt töltött hét lelki gyümölcseit magunkkal visszük, életre fordítjuk. Minden visszajelzésben szerepelt a testvérek feletti öröm, amire talán ez a tábor mutatott rá igazán. Őszinte, mély, ugyanakkor vidám és nyitott közösséggé alakultunk, ahol számít, amit a többiek mondanak nekünk-rólunk, mert megtapasztaltuk, hogy szeretetük által alakít az Úr.

Nagy hála van a szívünkben a kapott ajándékokért, örömmel és kíváncsian várjuk a folytatást!

Busa Tamás és Eszter

Csak 14 küldetésünnep

A Schönstatt Családakadémia küldetésünnepe Zsámbékon
HAZAI – 2019. október 29., kedd | 9:01

A Schönstatt-családmozgalom részeként működő Családakadémia 2017–2019 közötti, tizennegyedik évfolyama október 26-án Zsámbékon tartotta a képzést lezáró küldetésünnepét.

A Családakadémia a magyar Schönstatt-családmozgalom részeként jött létre 1996-ban. Az alapító házaspárok közös célkitűzése volt, hogy a mozgalmon belül és kívül szervezetten adják tovább a közös-

ségben szerzett tapasztalatokat. Az október 26-i ünnepen hét házaspár vette át Spányi Antal székesfehérvári megyéspüspöktől, valamint a Családakadémia vezetőitől, Fehér Zoltántól és feleségétől, Máriától a családtréner-képzésről szóló diplomát.

A 2017–2019-ben zajló képzés során tizenkét hétvégén és két nyári táboron vettek részt együtt a bekapcsolódó házaspárok. Az első évben házastársi kapcsolatuk megerősítésén dolgoztak, majd retorikai készségfejlesztés és sok gyakorlat segítette őket, hogy tanúságtevők lehessenek. A képzést vizsga zárta, mely keretében a házaspárok egy általuk választott témát ismertettek. Előadásaikban a következő kérdésekre kerestek választ: Hogyan neveljünk kamaszokat? Mit tehetünk, hogy családunk Noé bárkájaként védje és adja tovább értékeit? Hogyan lehetünk szentek ma? Miképp tapasztalhatjuk és élhetjük Isten irgalmasságát? Hogyan lehet jelen az öröm mindennapjainkban? Mit tehetünk házastársi kommunikációnk, illetve házasságunk szentségének építéséért?

A házaspárok nagy örömmel készültek a küldetésünnepre – gyermekeikkel együtt, akik mindvégig velük voltak a két év során –, valamint a segítő–kísérő házaspárokkal; a szívükhöz leginkább közel álló témakört dolgozták fel, hogy előadják a küldetésünnep „vizsgáján".

A Családakadémia tizennegyedik évfolyamának választott jelmondata – „Lámpát sem azért gyújtanak, hogy aztán a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek, aki a házban van…" (Mt 5,15) – kifejezi vállalásukat, hogy jelek akarnak lenni életükkel és előadásaikkal, hogy ezeken keresztül erősödjenek és Istenhez közeledjenek a körülöttük élő családok.

E mottóhoz kapcsolódóan Spányi Antal püspök a Zsámbékon tartott küldetésünnepen a szentmise prédikációjában arra biztatta a házaspárokat, hogy tanúságtételükben Istentől induljanak, és mindig hozzá térjenek vissza. Kiemelte, mily fontos tényező a hitelesség szempontjából, hogy ismerik s élik-e az Egyház tanítását.

A hálaadó és útra bocsátó szentmise végén a családtréner-képzést végzett házaspárok átvették diplomájukat.

Forrás: Busa Tamás és Eszter
Fotó: Papp Ármin
Magyar Kurír

Családakadémia 15. évfolyam

Helyszín: Kaposszentbenedek
Szervező: Radnai István és Márti
Lelki kísérő: Radnai István és Márti
Retorika oktató: Varga Károly és Erika

Résztvevők:

- Bagó László és Nóra
- Balázs Péter és Judit
- Gerst Máté és Zsófia
- Glavák Csaba és Csilla
- Kéthelyi Kornél és Katalin
- Kiss Tamás és Ágnes
- Kovács Balázs és Orsolya
- Paréj István és Katalin
- Rangits Gábor és Adrienn
- Tóth Robi és Kata

Családakadémia 15-ös évfolyam a családpasztoráció szolgálatában

CSAK, avagy a Schönstatt Családakadémia a családpasztoráció szolgálatában
2018. augusztus 12. vasárnap 16:02

A Kaposvári Egyházmegyében 2017 novemberében második alkalommal indult Schönstatt Családakadémia (CSAK). A házaspároknak szóló kétéves képzés első évében a résztvevők a házasságuk megerősítésén dolgoznak. Ennek része a nyári tábor, melyet július utolsó hetében Kaposszentbenedeken rendeztek.

A Schönstatt Családakadémia célja, hogy elkötelezett családos munkatársakat képezzenek, akik az egyházközségükben élő családokért fognak dolgozni. A képzés két évig tart. Az első évben a párok

a saját házasságuk megerősítésén dolgoznak: több hétvégét, valamint nyáron egy hetet töltenek együtt a képzés keretében. Itt naponta egy vagy két, a házasság és a családi élet különböző aspektusairól, illetve kihívásairól szóló előadást hallgatnak meg, majd dolgoznak fel. A második évben már a tanultak továbbadása érdekében retorikai és közösségszervezői képzésben vesznek részt a házaspárok. A képzés végén a résztvevők vizsgát tesznek, amiről tanúsítványt kapnak.

Egy résztvevő házaspár, Glavák Csilla és Csaba így számol be a táborról: „Vegyes érzésekkel készülődtünk a nyári táborra: mit fogunk ott egy hétig csinálni? Tényleg adjunk oda egy egész hetet a nyarunkból? Másrészt vártuk a találkozást a többiekkel és legfőképp az Úrral. Eddig is mindig nagyon jó volt minden családakadémiás program, így összességében pozitív várakozással indultunk el.

Mi a gyerekeink nélkül érkeztünk Kaposszentbenedekre, a Porta Pacis Lelkigyakorlatos Házba, így amíg a többiek elrendezték a kicsiket, addig mi beülhettünk a kápolnába egy csendes misére, és ezzel igazán megérkeztünk: megszűnt a külvilág, letettük a mindennapok gondjait, és elkezdődhetett egy csodálatos hét, ami nemcsak az idei nyár, hanem az elmúlt évek legértékesebb időszaka lett.

Az előadó házaspárok ismét nagyon sok, a mindennapjainkban lényeges kérdésről, témakörről osztották meg velünk gondolataikat. Csak néhány, számunkra különösen lényeges, az elhangzottakból: Isten a házastársunkon, gyerekeinken keresztül is vezet minket. A krízisek sokszor »váltóállítások«, amikkel Isten a helyes irányba terel. Neveljünk erős gyerekeket, annyi kötöttséggel, amennyi szükséges, annyi szabadsággal, amennyi lehetséges. A gyereknevelést 20–25 évvel a gyermek születése előtt már érdemes elkezdeni, saját magunk nevelésével. A házasság szentségének megélése egy csodálatos útja annak, hogy a házastársak egymást az életszentségre segítsék. Tanultunk a félelmeinkről, és arról, hogyan győzzük le azokat. Ráébredtünk arra, hogy nagy a felelősségünk a világért, mert »a keresztények élete az egyetlen Biblia, amit a hitetlenek még olvasnak«.

Kálmán atya *Fogamzásgátlás vagy helyes születésszabályozás* címmel tartott előadást, ami sokunkat megérintett, felkavart és izgalmas beszélgetéseket indított el. A házastársak közötti helyes kommunikáció fontosságáról is sok szó esett, és meglepetésként Rangits Adrienn és Gábor megajándékozott bennünket egy előadással arról, hogyan váljon az otthonunk apostoli központtá.

Az előadások után páronként elvonultunk beszélgetni, aztán újra összegyűltünk, hogy megosszuk egymással azt, ami megérintett minket, amit felhozott bennünk az előadás. Mi egyre jobban megszerettük ezeket a megosztó köröket, mert mindig akadt egy-egy nagyon mély és őszinte gondolat, amivel egymást gazdagítottuk.

Szép volt minden napot misével kezdeni. A tábor egyik csúcspontja a csütörtök esti szentségimádás volt. Minden házaspárért közösen imádkozott a közösség az Oltáriszentség előtt, és ebben nagyon mély egységet élhettünk meg. Utána az Oltáriszentség átkerült az Oratóriumba, egy bensőséges hangulatú kis szobába, ahová páronként bemehettünk, hogy az Eucharisztiában jelenlevő Krisztusban gyönyörködhessünk. »Jó itt nekünk« – olyasmit éreztünk, mint az apostolok a Tábor hegyén.

Az utolsó délután és este focival, vetélkedővel, tábortűzzel telt, sok nevetéssel, mély beszélgetésekkel, ami a gyerekek ágyba kerülése után az ebédlőben folytatódott. Ezek az éjszakai beszélgetések is nagyon fontosak voltak, inkább vállaltuk a másnapi fáradtságot, de annyira jó volt együtt lenni. Sajnos nekünk is le kellett jönni a Tábor hegyéről. Ha a mennyország csak ennyire jó – már azzal is kiegyeznénk…”

* * *

Néhány gondolat más résztvevőktől:

„Nagyon értékesnek éreztük a páros beszélgetésre szánt időt, mert a rohanó mindennapokban sajnos erre jut a legkevesebb időnk. Jó volt irányított témák, kérdések mentén átbeszélni többek között, hogyan győzzük le félelmeinket, milyen érzékeléskapcsolatban állok a társammal és a gyermekeimmel, átgondolni Isten vezetését az életünkben,

és a gyermeknevelés terén is feltárni a hiányosságainkat. Nagyon sok gyakorlati támpontot kaptunk a családi harmónia fenntartásához és megszívlelendő példákon keresztül tanácsokat, hogy hogyan vészeljük át a felmerülő nehézségeket. A délután a családoké volt, amikor fakultatív kirándulásra, közös fürdőzésre nyílt lehetőség. A gyermekek lefektetése után az este ismét a házaspároké volt, amikor tartalmas előadásokkal, megosztással, kötetlen, jókedvű, vidám együttléttel igazi közösséggé formálódott kis csapatunk."

„Számomra igazán megérintő volt az az őszinteség, amely a megosztások alkalmával volt tapasztalható, mind a hétvégi alkalmakon, mind pedig a nyári családtábor során. Hálás vagyok, sokat tanultam belőle. Látható volt, hogy úton vagyunk, hogy ki-ki a maga házasságában küzd magával, örül a társával, de mindnyájan a szentségi házasságunkat próbáljuk megélni, és ezzel Istent dicsőíteni. Megerősítő, hogy nem egyedül vagyunk, akik törekszünk. Hálás vagyok minden résztvevőnek."

„A legtöbb, amit egy másik emberért tehetünk, hogy imádkozunk érte. De sokszor tévesen a másik oldalról közelítjük meg a segítségnyújtást: semmi mást nem tudok tenni, csak imádkozni. Isten jelenlétének mély megtapasztalására volt lehetőségünk az esti szentségimádás alkalmával. Az Oltáriszentség előtt együtt imádkoztunk a házaspárokért. Mi igazán hálásak vagyunk a gyerekfoglalkoztatás megszervezéséért, a segítők szolgálatáért. Nélkülük az egész hét nem sikerülhetett volna ilyen jól. Köszönjük áldozatkészségüket, energiájukat és a sok mosolyt! Köszönjük a szervezőknek és a támogatóknak ezt a szép, tartalmas hetet! Reméljük, sok gyümölcse lesz a magunk,

és mások életében is! Úgy éreztem, hogy a családakadémiára minden házaspárnak nagyon nagy szüksége van, és remélem, rajtunk keresztül is hozzájutnak még jó páran ehhez a nagy ajándékhoz."

Forrás és fotó: Kaposvári Egyházmegye
Magyar Kurír

Családakadémia 15-ös évfolyam küldetésünnep

Schönstatt-családmozgalmi küldetésünnep Kaposváron
HAZAI – 2019. november 29., péntek | 10:39

2017 őszén tíz család kezdte meg a Magyar Schönstatt-családmozgalom családtrénerképzését. November 23-án, szombaton Kaposváron tartották az évfolyam küldetésünnepét, amelynek alkalmából Varga László megyéspüspök mutatott be koncelebrált szentmisét a Nagyboldogasszony Iskolaközpont kápolnájában.

Két évvel ezelőtt tíz házaspár huszonkilenc gyermekkel érkezett Nagykanizsáról, Fonyódról, Szóládról, Kaposvárról, valamint Bárdudvarnokról az Óbudaváron kezdődő képzésre, igent mondva Radnai István és Márta, a Kaposvári Egyházmegye családreferens házaspárjának meghívására, akik életre hívói és kísérői voltak az évfolyamnak.

A Családakadémia a Magyar Schönstatt-családmozgalom részeként jött létre 1996-ban. Az alapítás célja az volt, hogy olyan szakembereket képezzenek, akik át tudják adni mindazt a tapasztalatot, amit a saját életükben megéltek, illetve amit a mozgalomhoz tartozó házaspárok gyűjtöttek össze. Erre a pároknak szükségük van ahhoz, hogy a házasság és a család egyre inkább kibontakozzon a hitben és a szeretetben, hogy ezáltal betölthesse Istentől kapott hivatását. Ezt foglalja

össze a Családakadémia jelmondata: „Erős családok – erős gyerekek a megújuló Magyarországért”.

A két év folyamán a részt vevő családok tizenötször találkoztak: iskolaidőben hétvégéken, nyáron pedig egy-egy hetet töltöttek együtt. A képzés részeként előadásokat hallgattak, amiket a házaspárok előbb kettesben dolgoztak fel, majd nagyobb körben is megoszthatták mindazt, ami az adott téma kapcsán megérintette, foglalkoztatta őket. Eközben a kicsikkel gyerekfoglalkoztatók voltak, hogy a párok minél zavartalanabbul töltekezhessenek. A képzés szakmai vezetői, Varga Károly és felesége, Erika nagy szeretettel és türelemmel kísérték végig az évfolyamot.

Az első év előadásai a „Hogyan élünk a családban?” téma köré rendeződtek; ezeket hallgatva majd feldolgozva – a visszajelzések alapján – a részt vevő párok házassága erősödött, tudatosultak értékeik, rálelhettek továbbadható kincseikre.

A második képzési év főként arra épült, hogy „Hogyan adjuk tovább értékeinket?” Fontos volt, hogy minden házaspár megtalálja saját szívtémáját, ami őket jelenleg a legjobban foglalkoztatja, mozgatja, és amit érdemesnek tartanak megosztani másokkal, ami a környezetükben élő családok számára is értékes, építő lehet. A tematika részét képezte az is, hogyan épüljön fel egy előadás, mire kell figyelni előadóként.

A Kaposvári Egyházmegye családreferensei, akik az évfolyam kísérői voltak, fontosnak tartották, hogy a képzésben részt vevők az eddigi évfolyamokhoz képest olyan új témákkal is foglalkozzanak, amelyek segítik őket abban, hogy lelkipásztorukkal együttműködve a plébániai családpasztoráció motorjai lehessenek.

A családtrénerképzés zárásaként idén ősszel minden házaspár előadta szívtémáját egy másik részt vevő pár által szervezett összejövetelen: a tíz előadást összesen több mint negyven házaspár hallgatta meg szerte a Kaposvári Egyházmegyében.

November 23-án, szombaton tartották az évfolyam küldetésünnepét. A szentmisét Varga László kaposvári megyéspüspök mutatta be a Nagyboldogasszony Iskolaközpont körkápolnájában, kilenc paptársá-

val együtt. A végzős családtrénerek a főpásztortól és a Családakadémiát vezető házaspár képviseletében Fehér Zoltántól vehették át diplomájukat.

Az ünnepség végén a családok köszönetet mondtak a Kaposvári Egyházmegye lelki és anyagi támogatásáért, a Családakadémia vezetőinek, a gyermekfoglalkoztatóknak, a Radnai és Varga házaspárnak és a képzésben tevékenyen is részt vevő Nyéky Kálmán családreferens atyának.

Az évfolyam tagjai elmondták: úgy érzik, hogy mind a képzési alkalmakon, mind pedig a vizsgaelőadások során a Szentlélek számos esetben megnyilvánult, és támogatta a két év alatt igazi közösséggé kovácsolódott csoportot. Megfogalmazódott bennük a vágy, hogy Is-

ten eszközeiként a jövőben is együtt munkálkodjanak, tegyenek azért, hogy az egyházmegyében több helyen létrejöjjenek családos közösségek. Terveik szerint a közeljövőben több helyszínen tartanak előadássorozatokat.

Szöveg: Balázs Péter és Judit
Forrás: Kaposvári Egyházmegye
Fotó: Kling Márk
Magyar Kurír

Családakadémia 15-ös évfolyam tapasztalatok

A családakadémiás képzésen való részvétel, illetve később a saját előadásra való felkészülés a kettőnk kapcsolatát erősítette.

Családunk szempontjából nem csak kettőnknek, hanem a gyerekeinknek is nagyon fontos a kialakult közösség. Aktívan részt vesznek a gyerekfoglalkoztatóként. Ha szervezési feladatokat vállaltak abból is aktívan kivették a részüket önként Örömmel.

Tartottunk előadást a házasság hete program keretében, jegyesoktatáson, más Családakadémiai évfolyamnak, baráti társaságnak. Ezek az alkalmak gyümölcsözőek voltak a házasságunk szempontjából és a visszajelzések alapján mindig volt, akiket mélyen megérintett egy-egy gondolat.

A Családakadémia jövőjével kapcsolatban javasuljuk, hogy minél több egyházmegyében legyen helyi szervezésű évfolyam. Azt tapasztaltuk, hogy egy hosszabb távon együtt munkálkodó közösség alakulhat ki. Itt Somogyban a CSAK 11 és a CSAK 15 évfolyam is ezt példázza. Ehhez több képzést vezető házaspárra lenne szükség. (Balázs Péter és Judit)

A többi családdal jól működő közösség alakult ki. Követendő példákat ismertünk meg, barátokra leltünk. Hiteles keresztényeket, igaz embereket. Azt tapasztaltuk, hogy a Családakadémia közössége által megtartó közösségbe kerültünk, amibe beágyazódva egy nagyobb szövet alkotórészei vagyunk.

Mivel gyerekeink már nagyobbak voltak (18, 16 és 14) amikor bekapcsolódtunk a képzésbe ezért nehezen voltak bevonhatók. Az elengedés, a ráhagyatkozás a Jóistenre nagymértékben növekedett és a

kettőnk, mint házaspár kapcsolata megerősödött. A Családakadémiás tapasztalatokat a Várlak a kanapén projektben az online térben kamatoztattuk. (Glavák család)

Jó volt, hogy havonta volt egy olyan hétvége, amikor kettesben tudtunk fontos témákról beszélgetni, és közben megbízható, értékes emberek foglalkoztak a gyermekeinkkel. Többször azt éreztük, hogy erre minden házaspárnak szüksége lenne. (Amikor másoknak említettük, hogy hová megyünk havonta, mindenki azt mondta, hogy ezt ő is akarja.) Sok olyan házaspárral megismerkedtünk, akik hasonlóan gondolkodnak.

Láttunk, hallottunk jó példákat. Gyermekink jó barátokat szereztek, és jó családokhoz kötődtek.

Előadásokat tartottunk, ahol a környékbeli és más plébánián szétszóródott családok között tudtunk kapcsolatot teremteni. Kiderült, hogy pl. a mi plébániánkon is vannak olyan családok, akiket senki nem szólított eddig meg, pedig többen nagyon lelkesen kerestek közösséget. Továbbá jó példákat hallhattunk az életünk problémáira, melyeket igyekeztünk a mindennapjainkba beépíteni. De olyan is volt, amikor egy plébánia szerepéről tartott előadást Kálmán atya, melyen szerzett tapasztalatokat nem csak a saját plébániánkra tudtuk elvinni, de a katolikus zsinatnak is alappillére lett.

Radnaiéktól az nagyon jó ötlet volt, hogy egy egyházmegyéből szedték össze egy évfolyam házaspárjait, mert ez az egész egyházmegyére is kihatott és a kapcsolattartás könnyebb a közelség miatt. A keret jó, ahogy van. Előadásban szívesen segítünk. (Kovácsék)

Családakadémia 16. évfolyam

Helyszín: Máriagyűd
Szervező: Abai Tibor és Zsuzsi
Lelki kísérő: Abai Tibor és Zsuzsi
Retorika oktató: Farkas Sándor és Gyöngyvér

Résztvevők:

- Henter Laura és Simon-Tajdina Balázs
- Kollár Eszter és Kollár Máté János
- Magyari Ede és Réka
- Pechan Dávid és Pechanné Engel Ágnes
- Tóth Gábor és Judit.

CSAK 16 – Indulás
Pécs, Dóm Zarándokház

A CSAK 16-os évfolyam első hétvégéjén 9 család vett részt, azaz 18 felnőtt, 21 gyermek és 10 fiatal, akik a gyerekeket elfoglalták a felnőttek programjai alatt.

Szombaton fél 3-kor találkoztunk a Dóm Zarándokházban, ahol lepakoltuk a csomagjainkat, majd gyorsan átmentünk a Székesegyházba, ahol a Corpus Christi kápolnában Kajtár Edvárd atya szentmisét ünnepelt velünk. Biztatóan beszélt arról, hogy a család igazi oázis, éltető forrás és alakító fazekasműhely.

A műhelymunkánkhoz kedvet, erőt, rugalmasságot és sok örömöt kívánva engedett utunkra a mise után.

Közös uzsonna után a gyerekek a szép napos időt kihasználva elindultak a foglalkoztatókkal a kőkerti labirintusba fogócskázni, a felnőttek pedig néhány bevezető gondolattal feltarisznyázva megkapták az első feladatot: elindultak, hogy egy színes kartonpapírra felrajzolják, hogyan vezette őket a Jóisten eddig az életük során, hogyan találtak egymásra, mit éreznek a hivatásuknak, milyen élethelyzetben jöttek a CSAK-ra.

Nagyon jó hangulatú saját tálalású „svédasztalos" vacsora után a gyerekekkel közös imában adtunk hálát a napunkért.

A fektetés is zökkenőmentesen zajlott, igaz, kis csúszással fél 9-kor elkezdhettük az esti kört. Ebben minden házaspár bemutatta a rajzát, elmesélt annyit az életéből, amennyit kialakuló közösségünk számára fontosnak gondolt.

Sokat nevettünk, a kedves, kifejező rajzok a családok sokszínűségéről, kreativitásáról árulkodtak.

A hűséges gyerekfoglalkoztatók munkája nélkül nem lehetett volna ilyen felszabadult, jó a felnőttek estéje.

Vasárnap reggel vidám reggeli várt bennünket a nagyszobában. Ezután a gyerekek újra a fiatalok vezényletével előbb duplózni, majd játszótérre indultak.

Az első előadást az Abai házaspár, Tibi és Zsuzsi tartották. Témájuk: „A kor, amiben élük". Példákkal, hétköznapi megfigyelésekkel vezették be gondolataikat, majd egy „virtuális svédasztalt" terítve sok ötlettel álltak elő, mit tehetünk, hogy megszenteljük a korunkat.

Az előadás után egy óra állt a házaspárok rendelkezésére, hogy kettesben megbeszéljék, mi érintette meg őket, hol látják a feladatukat, miben tudnának előre lépni az előadás gondolataiból kiindulva.

A beszélgetés után nagyon jó hangulatú közös aratás következett.

Gyorsan összecsomagoltunk, megköszöntük a gyerekfoglalkoztatók munkáját, majd egy rövid közös ima után siettünk haza ebédelni.

Várjuk a következő hétvégét októberben!

CSAK 16 – 2. hétvége

Október 27–28-án került sor a CSAK 16. évfolyamának második találkozójára. Újra csak a szép Dóm Zarándokház volt a hétvége színhelye Pécs belvárosában. Gyönyörű idő, igazi pihenős, csendes szombat-vasárnap ígérkezett.

Szombat délután a megérkezés, szobák elfoglalása után a foglalkoztató lányokat és fiúkat már ismerősként fogadták a gyerekek, így gyorsabb volt az elszakadás a szülőktől. A gyerekek játszani indultak a Kőkertbe és az Eszperantó parkba, míg a szülők a „Hogy vagy?" körben elmondták, milyen helyzetből érkeztek, mit tettek az előző közös hétvége óta, hol tapasztalták meg a Jóisten keze nyomát az életükben.

Ezután az első előadásban Szili Ilus és Zsolt, akik Dusnokról érkeztek hozzánk, és a CSAK 12. évfolyamának résztvevői voltak, a női és férfi tulajdonságokról, különbözőségekről beszéltek: hol viccesen, hogy elgondolkoztatóan, hol megdöbbenést okozva. A jó hangulatú előadás után a nap fénypontja következett: amíg a gyerekek a gondos gyerekfoglalkoztatókkal voltak, a szülők értékes órát tölthettek együtt az adott téma feldolgozásával.

Előesti misére a Dzsámiba sétáltunk át, ahol számos pici gyermekünk meglehetősen élővé, „mocorgóssá" tette az amúgy csendes szentmisét. Lápossy Péter atya előre tudott rólunk, szeretettel fogadott minket.

Este a vidám batyus vacsora és a fektetés után az esti kör következett. Itt olyan szituációkat sorakoztattak fel a házaspárok, amikor megélték a különbözőségüket akár áldásként, akár nehézségként. Remekbeszabott kiselőadásokat hallottunk, humoros történeteket, elgondolkodtató helyzeteket ismertünk meg egymás életéből. Igazi töltekezés volt, hála a résztvevők nyitottságának, őszinteségének.

Vasárnap a reggeli után a gyerekek „kirándulni" indultak a Tettyére, így a szülők tényleg nyugodt 3 órát tölthettek együtt. Sziliék má-

sodik előadásából megtudtuk, hogyan alakulnak, működnek a konfliktusok és ezek megoldásai. Most már tudjuk, az a feladatunk, hogy „megöleljük a kaktuszt". A gyakorlati ötletek mellett még „kaktusztáncot" is táncoltunk… A feldolgozásra, beszélgetésre kapott egy óra igazi ajándék.

Az aratás megint igen gazdag volt: mindenki talált a tarisznyájába tehető, kibontható, feldolgozandó gondolatot.

A gyerekekkel közös imádság után elpakoltunk és hazatértünk.

Remek hétvége volt!

CSAK 16 – 6. hétvége

Elérkezett az első év utolsó évközi hétvégéje Máriagyűdön.

Olyan történt, ami még soha: nem volt egyetlen beteg sem, így teljes létszámmal vettünk részt ezen a hétvégén.

A szombat délutáni „Hogy vagyunk, honnan jöttünk?"-kör megmutatta, milyen sokféle élethelyzetből érkeztünk: vannak, akik az utolsó simításokat végzik az építkezésükön, vannak, akik egy hónapon belül költöznek, van, aki előző nap adta be a diplomamunkáját, van, aki az egyetemi vizsgáit osztotta be éppen, van, aki éppen most tudta meg felvételiző gyermeke pontszámát, van, aki hosszú idő után munkahelyet váltott…

Sokfélék vagyunk, sok helyről, sok helyzetből érkeztünk, de egy biztosan összeköt minket: alig vártuk ezt a hétvégét.

Előadóink ezúttal Rajta Andi és Zoli voltak Ceglédről.

Két nagyon fontos és érdekes témával készültek: szombaton a *Munka és idő*, vasárnap a *Döntés, elengedés* volt soron.

Mindkét előadás után a simogató napsütésben beszélgethettek a házaspárok, és – a későbbi aratásból visszanézve – sok elhatározással, szándékkal, megoldással gazdagodtak.

A gyerekek most is tündérek voltak, nem kevésbé a gyerekfoglalkoztatók, akik már egészen profin bánnak velük. Igazi segítség – vagy úgy is mondhatjuk –, ajándék ez a szülőknek.

Az esti körben szombat este megint komoly életpéldákat hallottunk az elengedésről, a ráhagyatkozásról, a „váltóállításról".

Különleges dédelgetés az édesanyák számára, hogy szépen terített asztal, igényes étel vár bennünket.

Hálásak vagyunk a Jó Istennek a Családakadémiáért!

CSAK 16 – 2. év 3. alkalom

A CSAK 16 lelkes csapata két hiányzó családdal vett részt ezen a hétvégén.

A szokottnál kicsit korábbra terveztük a kezdést, hogy elég időnk maradjon a házaspáros beszélgetésre. Farkasék előadása után minden házaspár a saját vasárnapi ötperces előadásán dolgozott. A gyerekfoglalkoztatók odaadó, kreatív, szeretetteljes munkája eredményeként nyugodt délutánunk volt.

Előesti szentmisére mentünk át a bazilikába, majd vacsoráztunk, sokat nevettünk, beszélgettünk.

A fektetés utáni esti körben mindenki elmondta, hol tapasztalta meg a Jóisten kezét az életében az előző időszakban, milyen volt a családok adventje, karácsonya. Egyre bensőségesebb a légkör, egyre többet mutatnak meg a családok magukból.

Legnagyobb örömünk, hogy a Kollár családban december 19-én megszületett Tekla, a 4. Kollár-baba. Bearanyozta az egész hétvégét Tekla jelenléte, mosolygása, a gyerekek és felnőttek lelkesedése vele kapcsolatban.

Vasárnap a résztvevő családok „ötpercesei" következtek.

Kollárék a *Váltóállítás*;

Pechanék a *Bocsánat – megbocsátás*;

Fritschiék a *Javítsd meg!*;

Magyariék *A házasság mélysége*;

Tóthék a *Befektetéseink a házasságban* címmel tartottak gondolatébresztőket – ezen a hétvégén különös tekintettel a szemléltetésre.

Azon se csodálkoznánk, ha bármelyikből „igazi" 45 perces előadás nőné ki magát…

Családakadémia 16-os évfolyam küldetésünnep

Te is lehetsz apostol! – A Schönstatt Családakadémia 16. évfolyamának küldetésünnepe Pécsett

HAZAI – 2021. november 30., kedd | 14:00

A pécsi székesegyház Corpus Christi-kápolnájában Felföldi László pécsi megyéspüspök által celebrált ünnepi szentmise keretében adták át a Schönstatt Családakadémia 16. évfolyamán végzett öt fiatal házaspárnak a diplomát november 20-án. A járványhelyzet következtében háromévesre nyúlt képzésük ért ezzel véget.

A Magyarországi Apostoli Schönstatt-családmozgalom kidolgozott tematikája mentén a képzés szervezői Pécsről Abai Tibor és Zsuzska, a kísérő házaspár és retorikai oktatók pedig Zalából Farkas Sándor és Gyöngyvér voltak.

A képzés megvalósulását a Pécsi Egyházmegye támogatta, így otthonos körülmények között, Máriagyűdön töltekezhettek a családok.

Felföldi László szentbeszédében a családok és a kapcsolatok fontosságára hívta fel a figyelmet. Kifejezte örömét, hogy vannak olyan családok, akik más családok képzésével, lelki épülésével szeretnének foglalkozni.

A képzés elsődleges célja a résztvevők házastársi kapcsolatának megerősítése, a házasságok egyediségének, erősségeinek a feltérképe-

zése, kibontakoztatása volt. Az első évben az ország különböző tájairól érkezett előadók gazdagították a résztvevőket inspiráló, schönstatti tematikájú előadásaikkal, tanúságtételeikkel.

A második évtől kezdődött az igazi munka. A házaspárok ráeszméltek, hogy igaziból mindnyájan meghívottak, tényleges apostoli munka várományosai vagyunk. „Felszabadító volt számunkra csokorba gyűjtve hallani, hogy Jézus sem a tökéleteseket, szuperképességűeket hívta meg munkatársainak: hiszen Ábrahám öreg volt, Mózes köztudottan dadogott, Illés depressziós hajlamú, Noé iszákos, Péter hirtelen haragú, Lázár meg halott volt. Ezen felbátorodva kezdtük elhinni, hogy mi is munkatársai lehetünk a jó Istennek." A szükséges retorikai alapfogások megismerésén és elsajátításán túl elsődleges feladatuk a saját „szívtémájuk" megtalálása volt. Fel kellett ismerniük magukban azt az egy témát, ami aktuálisan a legjobban foglalkoztatja őket. Először ötperces előadásokat raktak össze és tartottak egymásnak, majd a szívtémának választott témából egy kibővített 45 perces előadás következett. Ezt tovább csiszolva születtek meg a vizsgaelőadások, amelyeket ez év szeptemberében már külsős házaspároknak tartottak meg.

Az elhangzott előadásokat a részt vevő házaspárok először kettesben egymással beszélik meg. Ezt követően kerül sor egy rövid megosztó körre (aratásra), majd agapé keretében kötetlen beszélgetésre. A zavartalan ráhangolódás elengedhetetlen feltétele, hogy az előadások ideje alatt mindvégig gyer-

mekfoglalkoztatást biztosítanak a gyerekekkel érkező házaspárok számára.

„Hálatelt szívvel, közösségi élménnyel gazdagodva zárhattuk ezt az előadóképzést. A jövőben a megismert retorikai fogásokkal felvértezve szeretnénk az éppen aktuális szívtémánkból újabb előadásokat formálni, egymást gazdagítani és más házasságokat is erősíteni" – számolt be Tóth Gábor István, az egyik résztvevő.

Szöveg: Tóth Gábor István/Schönstatt Családakadémia
Fotó: Csete Márton
Magyar Kurír

Családakadémia 17. évfolyam

Helyszín: Mór, Győrújbarát, Somogydöröcske, Máriagyűd
Szervező: Horváth Péter és Krisztina
Lelki kísérő: Szentannai Pál és Judit
Retorika oktató: Farkas Sándor és Gyöngyvér

Résztvevők:

- Doma Dénes és Judit
- Gidófalvy Elemér és Andrea
- Hóka Szabolcs és Üveges Fanni
- Póczik Róbert és Anita
- Surányi József és Tímea
- Szabó Róbert és Szabó Ildikó
- Török Dávid és Kinga

Indul a CSAK17.!

Szentannai házaspár vagyunk, 2017-ben végeztük el a Családakadémiát. Két évvel később, az induló új évfolyammal lehetőséget kaptunk az elnökségtől arra, hogy újra végigéljük a CSAK folyamatát, élményeit.

Most 2019 őszén kezdődött a CSAK17-es évfolyam, amelynek kísérői lehetünk. A házigazdákat, Horváth Pétert és Krisztát már régóta barátként ismerjük, évfolyamtársak is voltunk.

Szeptember 21–22-én zajlott az első alkalom Móron, ahol nyolc új családdal ismerkedtünk meg. Öröm volt látni a családokat, ahogyan érkeznek, és vagy mint régi ismerőst köszöntik egymást, vagy ahogyan egymásra hangolódnak.

Az esti bemutatkozó körön megrendítő volt hallani a mély és őszinte beszámolókat, hogy kit milyen úton vezetett ide a Jóisten, hogy még jobban a munkatársaivá válhassunk. A vasárnap délelőtti előadásnál tizenhat csillogó, figyelő szempár kísért minket és mondanivalónkat. Úgy érezzük, és bízunk benne, hogy ezekkel a remek házaspárokkal messzire jutunk előre, és mi is egy csodálatos, új lehetőséget kapunk a növekedésre. Köszönjük!

Szentannai házaspár

Győzzük le az örömirtókat – adjuk tovább a tüzet!

A februári hétvégén a Dancsok házaspár, Edina és Tamás gazdagított minket tartalmas, elgondolkodtató és tettekre ösztönző előadásaival.

Elsőként az örömről volt szó, előkerültek az „örömirtók", és az, hogy hogyan győzhetjük le ezeket a Jóisten segítségével, hogy életünket a derű és a hála hassa át.

Másik témánk a családapostolság volt: azt a kérdést jártuk körül, hogy a családi hivatásunkat hogyan egyeztethetjük össze az apostoli hivatásunkkal és hogyan adhatjuk tovább a bennünk élő hitet, „tüzet". Praktikus, élő és megvalósítható tanácsokat kaptunk arra nézve, hogy a családunkat belülről megerősítve előbb szűkebb, majd tágabb környezetünk körében apostolkodjunk. Ne engedjük, hogy az alkalmatlanság érzése eltántorítson minket, hiszen, ahogy Mózesnek mondta az Úr: „Ki adott szájat az embernek, ki teszi némává vagy süketté, látóvá vagy vakká? Nemde én, az Úr? Menj csak, majd segítek a beszédben, s azt fogod hirdetni, amit mondanod kell." (Kiv 4,10-12)

A megosztó körökből kiderült, hogy mind az öröm, mind a családapostolság témája sokunkat foglalkoztat, és ki-ki saját indíttatásának és lehetőségeinek megfelelően igyekszik dolgozni magán és a családján, hogy (Teréz anya szavaival) „Ceruza legyen Isten kezében".

Doma házaspár: Dénes és Judit

CSAK 17 online

A koronavírus miatti karanténhelyzetben a Családakadémia 17. évfolyamának első éves képzéséből két alkalom elektronikus úton valósult meg. A szervező házaspár és az előadó házaspárok együttműködésének köszönhetően nem kellett abbahagyni a képzést, hanem az online módon folytatódhatott. Az előadók zoomos felületen tartották meg az előadásaikat, melyet a házaspárok otthon meghallgattak, majd az otthonaikban tartották meg a házastársi beszélgetést, majd a zoomos felületen volt a „kit mi érintett meg kör". A személyes találkozást ezek az alkalmak természetesen nem pótolhatták, de a közösség tovább épülhetett és a házaspárok lelki táplálékot kaphattak.

Néhány gondolat a résztvevő házaspárok tapasztalataiból:

„A karantén idején nagyon örültünk neki, hogy legalább az online alkalom meg lett tartva, ezzel a folyamatosság, a képzés lendülete nem akadt meg. Külön öröm, hogy mindenki partner volt, és mindig tudtunk alkalmat egyeztetni, foglalni a CSAK 17 folytatására.

Természetesen az online alkalom nem mérhető össze a személyes találkozásokkal. Az offline beszélgetések elmaradása, a rezdülések észlelésének elmaradása és a közös esti borozások hiánya űrt hagyott bennünk.

Az előadások színvonalából az online tény nem vont le semmit, azok a megszokott hatást érték el bennünk. Az is jó volt, hogy a megosztó kör a következő este volt, így több idő maradt házastársi beszélgetésekre. Nem volt „eredménykényszer", vagyis nem rövid időn belül (1 óra) kellett beszámolni a tapasztalatokról, hanem arra maradt 24 óra.

Jó tapasztalatokat szereztünk a metódusban, így amennyiben az ősszel is lesz karantén, akkor sokkal gördülékenyebb lesz majd a CSAK 17 retorikai képzése. De bízva Istenben és az ima erejében ez talán nem következik be."

„Nagyon örültünk, hogy megszerveztétek az online találkozást, különösen a teljes elszigeteltségben volt nagyon jó, hogy végre másokkal is tudtunk beszélni.

Voltak technikai nehézségek, de sikerült ezeket leküzdeni. Az előadásokat ugyanúgy tudtuk követni, és egymás véleményét meghallgat-

ni, mintha jelen lettünk volna. Remélem, hogy nem ismétlődik meg a karantén, de ha mégis, akkor legyen újra online alkalom."

„A karantén miatt, mint a CSAK 17 szervezői, szerencsésebbnek éreztük magunkat, mert az első év befejezését kellett levezényelnünk. A tematika alapján ebben az évben ugyanis még meghívott előadók segítségével mélyítik el a házasságukat a résztvevők. Ez egyben lehetővé tette azt is, hogy online módon szervezzük meg az előadásokat. Először felmértük, hogy lenne-e igény a résztvevők között az előadások megtartására ebben a formában is. A visszajelzések egyöntetűen arra mutattak, hogy bár teljes mértékben nem helyettesíthető a személyesség, a több hónapos kiesés elkerülése érdekében szervezzük meg az alkalmakat online módon. A Zoom alkalmazás segítségével sor is került két előadó házaspár segítségével összesen három előadás megtartására. Az előadások előtti napon este egy „hogy vagy" kört szerveztünk, másnap este volt(ak) az előadás(ok), majd a rá következő este a megosztó kör.

Fontos megjegyezni, hogy a különleges helyzet nemcsak a hallgatóság szempontjából jelentett kihívást, hanem az előadók szempontjából is, azonban elmondható, hogy ezt a helyzetet kiválóan kezelte mindkét páros.

Úgy érezzük, hogy fontos volt és többletet jelentett a házaspároknak az online előadás és egy-egy alkalommal lehet is helye a tematikában, azonban a személyes előadások többlete nem pótolható maradéktalanul a virtuális térben. Mindemellett a hétvégék személyes

Csak 17 nyár, csoportkép Pécsen

találkozásai (házaspárok és gyerekek számára egyaránt), esti borozás, beszélgetések is hiányoztak mindannyiunknak."

Családakadémia 17-es évfolyam küldetésünnepe

A Schönstatt Családakadémia hálaadó szentmiséje és diplomaosztója a Mátyás-templomban

HAZAI – 2021. november 13., szombat | 20:55

November 13-án, szombaton délelőtt Cserháti Ferenc, a külföldi magyarok lelkipásztori ellátásával megbízott esztergom-budapesti segédpüspök mutatott be diplomaosztó, hálaadó koncelebrált szentmisét a budavári Nagyboldogasszony- (Mátyás-) templomban, a magyarországi Schönstatt-családmozgalom szervezésében. A püspökkel együtt misézett Süllei László, a templom plébánosa és Nagy Sándor káplán.

A szentmisén hét házaspár kapta meg hivatalosan is családtréneri oklevelét. A házaspárok az elmúlt két évben a Schönstatt-családmozgalom részeként működő Családakadémia képzést végezték el.

A szentmise elején a Családakadémia elnök házaspárja, Fehér Zoltán és Mária köszöntötte a püspököt és a vele koncelebráló két lelkipásztort. Nagy megtiszteltetésnek nevezte, hogy innen, a budavári Nagyboldogasszony-templomból indulhatnak küldetésükre a Családakadémia 17. évfolyamában végzett házaspárok. Azért is szép ez, mert a Családakadémia a Schönstatt lelkiségi mozgalom ága, mely egy máriás lelkületű mozgalom.

Hálát adtak Istennek, hogy a kétéves képzés megvalósulhatott a járvány időszaka alatt is. „A Szűzanya gondviselő szeretete által" a nehézségek ellenére mindvégig áldás kísérte az évfolyam munkáját. Az elnök házaspár nagyon szépnek nevezte, hogy ez az évfolyam a nemzetközi eucharisztikus kongresszus évében kap diplomát. Reményüket fejezték ki: ők is hozzájárulnak ahhoz, hogy az általuk megélt keresztény értékek továbbadásával a családok életében egyre inkább élővé legyen Krisztus, aki ugyanúgy jelen van a házasság szentségében, mint az Oltáriszentségében.

Cserháti püspök emlékeztetett rá: ma van a magyar szentek és boldogok emléknapja, akik életpéldájukkal napjainkban is tiszta utat mutatnak az emberi kiteljesedés és megdicsőülés felé vezető krisztusi úton. Ebben az ünnepi szentmisében most különösen is a magyar szentek és boldogok pártfogásába ajánljuk a keresztény családokat, és Isten áldását kérjük minden olyan célkitűzésre, amely a keresztény családi élet megújulását szolgálja az egyetértés, a krisztusi hit és a szeretet szellemében. Ez a szentmise egyben az Óbudaváron létrehozott Családakadémia 17. évfolyamának küldetésünnepe is. Ez azt jelenti, hogy a házaspárok, akik sikeresen befejezték a Családakadémia kétéves tanfolyamát, a szentmise végén ünnepélyesen átveszik diplomájukat és rövid ismertetőt tartanak kedvenc, családi élettel kapcsolatos témájukról.

*

Az evangélium Jézus hegyi beszédének nyolc boldogságra vonatkozó tanításából hangzott el (Mt 5,1-12). A homíliát Cserháti Ferenc mondta. Szentbeszédét teljes terjedelmében közöljük.

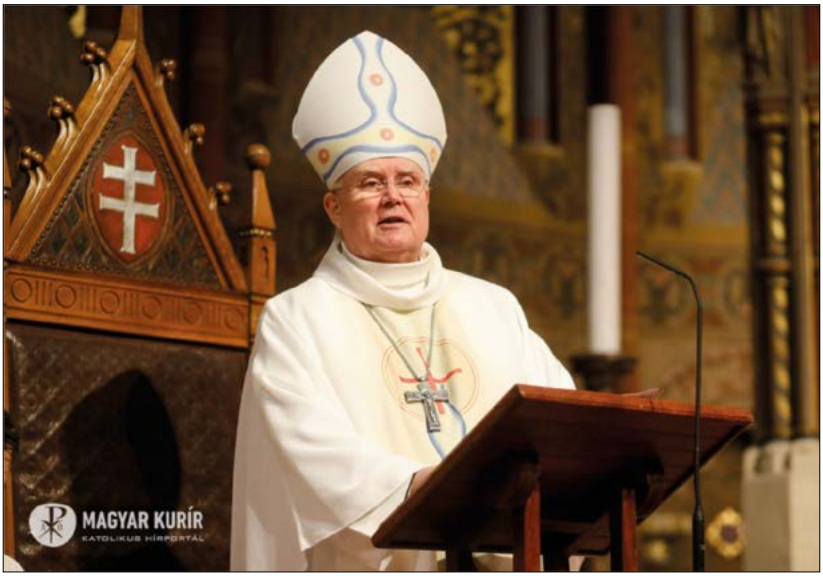

A bevezetőben már elhangzott, hogy ma azokra a derék férfiakra és nőkre emlékezünk, akik magyar földön éltek, Isten országában célba értek és megtalálták az örök boldogságot. Vannak közöttük oltárra emelt, név szerint is ismert szentek, de vannak olyanok is, akiket névtelenül is tisztelünk, vagy akiknek még hivatalos boldoggá avatását várjuk. Ők mind a mi megdicsőült embertársaink, akik életpéldájukkal utat mutatnak az ég felé vezető úton, ugyanakkor bátorítást jelentenek számunkra, mert rámutatnak arra, hogy ami nekik sikerült, az nekünk is sikerülhet: szentek és boldogok lehetünk, elérhetjük életünk beteljesedését: az örök boldogságot.

Ma elsősorban nem a kimagasló, név szerint is ismert, nagy magyar szentjeinkre emlékezünk, mint például az Árpád-házi nagy szentek, vagy éppen az utóbbi időkben oltárra emelt boldogok, hanem azok seregére, akik szülőföldünkön, közvetlen szomszédságunkban jártak-keltek, de olyan értelmes, szép, keresztény életet éltek, hogy

már itt a földön is kiérdemelték embertársaik tiszteletét és szeretetét. Ők már valóban hazatértek és célba értek: Isten országában élvezik a megdicsőült szentek társaságát. Ilyen szent emberek mindig is voltak, és napjainkban is vannak: léteznek olyan emberek, édesapák és édesanyák, öregek és fiatalok, egyháziak és világiak, akik teljes szívvel és lélekkel követik Krisztust, nyomdokában járnak, a közjót szolgálják, csendes szelídségben, békében, segítőkész és mindig jóságos szeretetben. Közöttük lehetnek esetleg elhunyt rokonaink, barátaink és ismerőseink is, akiknek egyszerű és irgalmas, mindig szerető jóságát talán még ma is emlegetjük, mert csupa szív emberek voltak és embertársaik javát szolgálták. Krisztus képmását öltötték magukra, és úgy éltek akárcsak az első keresztények, akik mindenüket megosztották egymással, és akikre ezért ujjal mutogattak korabeli társaik: nézzétek, mennyire szeretik egymást! Tulajdonképpen ezeket a szenteket emlegette Szent Pál apostol is, amikor leveleit az Efezusban (Ef 1,1), a Korintusban (1Kor 1,2), a Filippiben élő szenteknek (Fil 1,1) címezte.

Mai eucharisztikus ünnepségünk azonban célját tévesztené, ha csupán a múltban révedeznénk, és közben figyelmen kívül hagynánk az emlékezés üzenetét. A magyar szentek és boldogok emléknapja ugyanis, miközben felidézi célba ért magyar testvéreink sikeres életét és ennek beteljesedését az örök életben, egyben felhívás arra, hogy kövessük a magyar szentek és boldogok példáját, azaz magunk is igyekezzünk szentté és boldoggá válni Budán és Pesten, vagy bárhol a világon. Hiszen amikor megkeresztelkedtünk, Jézushoz csatlakoztunk és

arra vállalkoztunk, hogy hozzá hasonlóan szentté válunk. A II. Vatikáni Zsinat arra emlékeztet, hogy »az Úr Jézus, minden tökéletesség isteni mestere és példaképe, minden egyes tanítványát (…) meghívta az életszentségre«, és tovább: „Mindenki előtt világos tehát, hogy bármilyen rendű, rangú keresztény ember meg van híva a teljes értékű keresztény életre és a tökéletes szeretetre". De ugyanaz a zsinat azt is kiemeli, hogy „ez az életszentség a földi társadalomban is előmozdítja az emberhez méltóbb életmódot". Ezért „a hívők a tökéletesség elnyerése végett vessék latba erőiket, amelyeket Krisztus ajándékozásának mértéke szerint kaptak, hogy az ő nyomában haladva, őhozzá hasonulva és mindenben megtartva az Atya akaratát, szívvel-lélekkel szenteljék magukat Isten megdicsőítésének és a felebarát szolgálatának. Így gyarapszik Isten népének életszentsége, amint ezt az Egyház történetében oly sok szentnek élete ragyogóan bizonyítja" (LG 40).

Ez a zsinati dokumentum és a mai megemlékezés arra buzdít, hogy magunk is szent emberek, szent munkások, szent tisztviselők és

hivatalnokok, példaadó családapák és családanyák, tisztaszívű fiúk és lányok legyünk, akik készek elfogadni Isten országának alkotmányos rendjét, amint ezt elődeink, a magyar szentek és boldogok is tették, és annak megfelelően is éltek. Elfogadták és követték Jézus tanítását, amelynek tömör és elvi összefoglalóját éppen ma hallhattuk az evangéliumban. Jézus ebben a „nyolc boldogságnak" is nevezett nyolc tantételben leszögezte Isten országának alapelveit, amelyek azt hirdetik,

hogy nem a halott betűk és paragrafusok, nem a szigorú tilalmak és törvények szívtelen betartása üdvözíti és boldogítja az embert, hanem a szelídség, a türelem, a jóság, a béke, a szeretet, tulajdonképpen Isten, aki a szeretet, és minden boldogság ajándékozója. Boldogságot ajándékoz a szegényeknek, a szenvedőknek, az éhezőknek és az üldözötteknek éppúgy, mint az irgalmas, a tisztaszívű, és békességszerző embereknek.

Mindez nagyon is összhangban áll a mai szentmise szervezőinek célkitűzéseivel, akik jól tudják, hogy Istennek köze van a családi élethez. Köze van hozzá, mert ő a mi Teremtő Atyánk, aki Jézus Krisztusban közénk jött, velünk van, és mindnyájunkat meghívott az Isten boldog országába, amely tudjuk: átöleli az élet minden területét. Kiterjed a családi életre és ennek minden kapcsolatára, még akkor is, ha napjainkban az Isten Igéje éppen a családi életben ütközik a legnagyobb akadályokba: nem részletezem, de gondoljunk a hit továbbadására a családban, a gyermeknevelés mai nehézségeire, a családtervezésre, a keresztény házasság felbonthatatlanságára, a válások gyakoriságára, a sírig tartó hűségre, ezek problémáira, és még hosszan sorolhatnánk.

Mégis szükségünk van „a Csodálatos Tanácsadó, az Erős Isten, az Örök Atya, a Béke Fejedelme" eligazítására és segítségére. Isten bölcsessége ugyanis eligazítást, erőt és bátorítást kínál a házastársaknak ahhoz, hogy egy életen át kölcsönös hűségben, egyetértésben, békében és szeretetben tudják elfogadni és támogatni egymást földi és örök boldogságuk megszerzésében. Jól jön az isteni segítség, de jól jön az embertársak támogatása, tapasztalata és keresztény tanúsága is. A szentségi házasság és a család Istenben gyökerezik, és mindkettő valóságos remekmű, amelynek létrehozása mindig komoly felkészülést, ismereteket, tudást és jártasságot igényel. Ezek elsajátítása, megszerzése nagyon időigényes. Olykor egész életre szóló és állandó tanulást jelent mindannak elsajátítása, ami szükséges ahhoz, hogy a családban az „én-te"-ből „mi" legyen, az „enyém-tied"-ből „miénk". Mindez egyáltalán nem megy könnyen. Mindennap meg kell küzdeni érte. Isten segítségével, egymásra figyelve és szeretettel, egymás meghallgatásával és kölcsönös támogatásával, közös akarattal és szorgalommal mégis megvalósítható, létrejön az isteni remekmű: az Istenben gyökerező boldog családi szeretetközösség, amelyre mindannyian epekedve vá-

gyakozunk. Ezért különösen hálásak vagyunk a családtanfolyamok fáradhatatlan szervezőinek és mindazoknak, akik az erős keresztény családok harmonikus épségéért, egy testében és lelkében kiművelt, erős keresztény ifjúságért, és egy lelkében is megújuló keresztény Magyarországért fáradoznak. Köszönjük az óbudai Családakadémia munkásságát, és az Úr áldását kérjük nemes küzdelmükre.

Imádkozzunk, hogy a magyar szentek és boldogok közbenjárására, az isteni szeretet békéje és áldása töltse be minden magyar ember szívét. Isten ugyanis arra rendelt minket, „hogy Fiának képmását öltsük magukra" (Róm 8,29) és vele együtt eljussunk a megdicsőült szentek boldog társaságába: az örök életbe.

*

A szertartáson a záróáldás előtt Cserháti Ferenc ünnepélyesen átadta a Családakadémián végzett hét házaspárnak a diplomát. A házaspárok egy általuk választott témából vizsgaelőadást tartottak az ősz folyamán, és ezúttal egy percben ismertették választott témájukat.

Doma Dénes és Judit *Veszekedjünk jól!* címmel saját és mások tapasztalatai alapján állítják: konfliktus nélkül nincs házasság. Nem mindegy azonban, hogy a házaspár hogyan kezeli a nézeteltéréseket. Idézték Schönstatt alapítóját, Josef Kentenich atyát: „A házastársi konfliktusok teszik a házasságot bensőségessé, egészségessé és boldoggá."

Gidófalvy Elemér és Andrea *Emelkedő zuhanás* címmel sokunk alapélményének nevezték Dante Isteni színjátékának híres kezdősorát:

„Az emberélet útjának felén egy nagy sötétlő erdőbe jutottam, mivel az igaz utat nem lelém." Ám ebben a válságos helyzetben is felismerhetjük, hogy mire hív minket Isten.

Hóka Szabolcs és Üveges Fanni *Ne a sötétet vigyük ki, hanem a fényt hozzuk be!* című előadásukban arra figyelmeztettek: életünkben a Szentírás nélkül a sötétben tapogatózunk, de Jézus a világosság fiává tett minket.

Póczik Róbert és Anita *Újból és újból bontsuk le a falat!* címmel Beller Tilmann atyát idézik: „A jó házasság nem szerencse dolga, hanem két ember megfeszített munkájának gyümölcse."

Surányi József és Tímea előadásának címe: *Egyszerűen nagyszerű.* A házaspár a mértékletesség erényét és a megkülönböztetés ajándékát

kéri, mert ha a gonosz rosszra nem tud rávenni, a jó túlzásba vitelével is lépre csalhat.

Török Dávid és Kinga *Itt és most* címmel nagy dolognak tartják, ha valaki képes a jelenben élni, és igent mondani mindarra, amit az Úristen elé állít.

Szabó Róbert és Ildikó *Ejtsd foglyul a gondolataidat, mielőtt azok ejtenek foglyul* címmel kiemelik az idő, az imádság, magasztalás és hálaadás fontosságát. „Legyenek céljaid, de élj a mában és légy alázatos!"

Az elhangzottakra reagálva Cserháti püspök leszögezte: a világiaknak autonómiájuk van, úgy tudnak szólni az emberekhez, ahogyan a papok nem. Vigyék tovább küldetésüket és terjesszék az evangéliumot azokban a körökben, ahová a Jóisten küldi őket. Ehhez kérte az Úristen áldását.

A Családakadémia a magyar Schönstatt-családmozgalom részeként jött létre 1996-ban. A 18 alapító házaspár közös célkitűzése volt, hogy a családmozgalomban felgyülemlett tapasztalatokat szervezetten továbbadja úgy a mozgalmon belül, mint kívül. Emellett ösztönözte az alapítást a kívülről jött kérés is, hogy a lelkiségi mozgalom ajánlja fel tapasztalatait a nyilvánosság előtt minden kereső közösség és család számára.

Szerző: Bodnár Dániel
Fotó: Merényi Zita
Magyar Kurír

Családakadémia 18. évfolyam

Helyszín: Győrújbarát, Kaposszentbenedek
Szervező: Bartal Gergő és Orsolya
Lelki kísérő: Fehér Zoltán és Marika
Retorika oktató: Varga Károly és Erika

Résztvevők:

- Bandár Márton és Szesztay Tímea Ágnes
- Kontor Kamilla és Dankos Ferenc
- Dr. Gyenese Csilla és Dr. Gyenese Balázs
- Gyimóthy Ákos és dr. Harai Dóra
- Lőrincz Klaudia és Lőrincz Attila
- Dr. Pongrácz Attila és Pongráczné Erős Annamária Ágnes
- Sudár Miklós és Sudárné Boros Erzsébet
- Tóth Balázs és Tóthné Marek Eszter

A Családakadémia 18. évfolyamának indulása

„Barátaim, a házasság munka" – Családakadémia indult Győrben
HAZAI – 2019. szeptember 11., szerda | 13:39

Régi vágy vált valóra, amikor a szeptember 7–8-i hétvégén Győrben elindult a Schönstatt közösséghez köthető Családakadémia képzés. A szervező házaspár, Bartal Gergő és Orsi beszámolóját adjuk közre.

Az összegyűlt családok közös tapasztalata, hogy az egyetlen biblia, amit a mai ember olvas, az a vallásos ember élete. Ezért is tartják fontosnak, hogy kilépve a hétköznapokba törekedjenek magukat is folyamatosan nevelni-növelni, és az értékeiket felmutatni. Úgy látják, a mai személytelen, elidegenítő világ erős családok után kiált, önálló, szilárd jellemű gyermekekre, ehhez pedig erős szülőkre, erős házasságokra van szükség. Tudják azt is, hogy ezt a folyamatos növekedést tanulni lehet. Ha pedig ez így van, akkor tanítani és tanulni kell.

A Schönstatt közösség által szervezett Családakadémia kezdeményezői ezért olyan szakembereket akarnak képezni, akik tanítani tudják mindazt, amire a házaspároknak szükségük lehet. Erre a lelki szolgálatra jelentkezett kilenc család Győrben; az ő részvételükkel indult el az első győri családakadémiai évfolyam (hazánkban ez már a tizennyolcadik), melyet két házaspár kísér.

A Családakadémia a magyar Schönstatt-családmozgalom részeként jött létre 1996-ban. A tizennyolc alapító házaspár közös célkitűzése volt, hogy a családmozgalomban felgyülemlett tapasztalatokat szervezetten továbbadja úgy a mozgalmon belül, mint kívül. Emellett ösztönözte az alapítást a kívülről jött kérés is, hogy a lelkiségi mozga-

lom ajánlja fel tapasztalatait a nyilvánosság előtt minden kereső közösség és család számára. *(Forrás: csaladakademia.hu)*

A képzést a Kálmán Imre püspöki irodaigazgató által bemutatott szentmise vezette be. A nyitóelőadást a budaörsi Varga Károly és Erika, a családakadémiai képzést 23 éve életre hívó házaspár tartotta.

Az első év fő témája az értékek tudatosítása és felismerése a mai világ fényében, valamint a házasság elmélyítése és erősítése. Ebben képzett előadók segítik a házaspárokat. A második évet ezen értékek továbbadásának gyakorlására szánják majd.

A találkozók legfontosabb részét azok az órák képezik, amikor a házaspárok kettesben beszélgetnek és keresik meg az előadásokból a számukra szóló üzenetet. Ez alatt az idő alatt a gyerekek számára foglalkozásokat szerveztek.

A képzésen részt vevő házaspárok fontosnak tartják, hogy a világ adta kihívásokra választ találjanak, és azt az életükbe beépítsék. Tilmann Beller schönstatti atya fogalmazta meg, hogy a házasság munka. A képzésen elhangzott: „A jó házasság nem szerencse kérdése, hanem két ember megfeszített munkájának gyümölcse." Ezzel a kétéves felkészüléssel, munkával a házaspárok megerősödnek, hogy a saját maguk értékeit felismerve ki tudjanak lépni a világba, és egyre jobban meg tudják valósítani a Családakadémia jelmondatát: „Erős családok – erős gyerekek a megújuló Magyarországért".

Fotó: Bartal Gergő és Orsi
Magyar Kurír

A társunkat vagy a hibáit látjuk nagynak?

– A Családakadémia képzése Kaposszentbenedeken
HAZAI – 2020. augusztus 28., péntek | 13:22

2019 őszén kilenc család részvételével elindult a Győri Egyházmegyében a Schönstatt közösséghez köthető Családakadémia képzése. Idén nyáron Kaposszentbenedeken találkoztak újra a közösség résztvevői. Az alábbiakban a Családakadémia házaspárjainak beszámolója olvasható.

Az őszi három hétvége után nagyon vártuk a tavaszi találkozásokat. A járványhelyzet sajnos közbejött, így a márciusra tervezett találkozót már gördülékeny átmenettel a virtuális térben tartottuk meg,

„digitális oktatásra” kényszerültünk. Hat lelkes előadó házaspár vállalta, hogy videóra veszik az előadásukat, melyeket a házaspárok így otthonukban hallgathattak meg, és beszélgettek róla kettesben, majd videochaten osztottuk meg egymással az előadásokkal kapcsolatos gondolatainkat. Az Egyház szeretetéről, a családok Egyházban való szerepéről, a házastársak különbözőségeiből adódó épülésről, a virtuális világhoz való viszonyunkról és a munkában megélt örömökről szóltak a tanítások.

A nyáron július 13. és 19. között egy hetet töltöttünk együtt Kaposszentbenedeken. Minden reggel lehetőség volt a kápolnában szentségimádással kezdeni a napot, majd reggeli után szentmisét ünnepeltünk, és a házigazda, Világos Krisztián gondolatébresztő prédikációit hallhattuk.

Délelőtt a gyerekek a gyerekfoglalkoztatókkal játszottak, barkácsoltak, fociztak, mi, házaspárok pedig előadásokat hallgattunk és dolgoztunk fel a kettesben töltött időben. Az előadó házaspárok főként a korábbi kaposvári Családakadémiát végzettek közül jöttek, akik azóta is az egyházmegye plébániáit szolgálják a megtapasztalt és továbbadni vágyott küldetéstudat lendületével.

Az egyik tanítás a nagyítóról szólt, melynek kapcsán elgondolkodtunk, mit is látunk nagynak: a társunkat vagy a hibáit? Előadást hallgattunk a szexualitásról, ami az ima és a kommunikáció mellett a házasság igen fontos pillére. A csapatot talán leginkább az irgalmasságról szóló előadás érintette meg, zárásul pedig az újrakezdésről volt szó.

Ebéd után vacsoráig a családoké volt az idő, mindenki kedvére kirándulhatott, fürödhetett a közeli tóban, vagy kipihenhette magát. A héten megtanultuk azt is, hogy „a fáradt ember nem tud szeretni".

A hét és az első év koronájaként az értékgyűjtés zárta a lelki programokat, az egész év alatt elhangzott előadásokat újra felelevenítettük, és összegyűjtöttük a gondolatokat, melyek különösen is foglalkoztatnak minket, amelyeket igyekszünk az életünkben valóra váltani, továbbadni. Ezek kibontása a második év feladata lesz.

A héten kapott, megélt pillanatokért, a mélyen megérintő gondolatokért ünnepi szentmisével adtunk hálát.

Bízunk benne, hogy szeptembertől folytatódhat a képzésünk, és a járványveszély nem akadályozza meg a személyes találkozást.

Forrás: Győri Egyházmegye
Fotó: Bartal Orsolya, Sudár Zsófia
Magyar Kurír

„Nekem a karanténban is Te vagy a legfontosabb"
– Online folytatódott a Családakadémia-képzés

Február 27-28-án online folytatódott a Családakadémia-képzés a Győri Egyházmegyében. Az alábbiakban Dr. Pongrácz Attila és Pongráczné Erős Annamária beszámolóját olvashatják a februári hétvégéről:

A mindannyiunk által ismert okok miatt a személyes jelenlétet mellőzve, az online térben tudtuk folytatni a Győri Egyházmegyében 2019 őszén indult Családakadémia (immár a 18. évfolyam Magyaror-

szágon, így lettünk mi a „CSAK 18") képzésünket. Ebben a félévben is az a célunk, hogy több témát átgondolva felkészüljünk a „szívtémánkból" egy hosszabb előadás megtartására, amellyel konkrétan is szolgálatot tudunk majd vállalni egy adott plébánia, közösség életében.

Az előadások felépítéséhez most is az ún. *„központi érték"* Josef Kentenich atya által javasolt négyes tagolás módszertanát használtuk (*Megfigyelés – Összehasonlítás/Jézus példája – Összefogás – Alkalmazás*), kiegészítve az *Igazság – Érték – Szó* szempontokkal. Ez utóbbi három kulcsszó azt fedi le, hogy a választott témánkhoz kapcsolódóan találjuk meg az igazságnak azt a területét, amely a legértékesebb, legfontosabb számunkra (például fontos a jó házasság). Mindehhez kapcsoljunk konkrét értéket (például harmonikus kapcsolat a családban), amelyet jól odaillő szavakkal is meg tudunk erősíteni, fogalmazni (egymásra figyelés, tiszteletteljes kommunikáció).

Varga Károly és Erika, a bennünket kísérő házaspár arra is felhívta a figyelmünket a mostani felkészítéskor is, hogy az eladások során néhány alapvető szabály betartásával sokkal jobban befogadható a mondanivaló a hallgatóság számára. Ilyen szempontok például a figyelemkeltő megszólítás és kezdés (például a „dugóhúzó" technika, amely során egy frappáns idézettel vagy kérdéssel kezdjük az előadást), a megfelelő szemléltetés (egy kép, egy saját vázlatos rajz, egy-egy kulcsszó felírása, ábrák stb.), de a testbeszéd (a szemkontaktus tartása a résztvevőkkel, vagy ha például az előadó házaspár egymás felé fordulása is kifejezi a köztük lévő összhangot) és a hangsúly is sokat segít abban, hogy az előadás „üzenete", mondanivalója valóban „átjöjjön". Kaptunk néhány előzetes kérdést is, hogy minél átfogóbban gondolkodva tudjunk készülni a hétvégére. Nagyon jó volt tudatosan is számba venni, hogy ebben a mostani helyzetben Isten hogyan van jelen az életünkben és hogyan tudjuk átadni másoknak is az általunk megélt kegyelmeket, valamint hogyan éltük meg az idei Házasság Hete üzenetét („Ezerszer is igen").

A mostani hétvégét előkészítő előadásukban a házasságot a „sivatagot átszelő karavánhoz" hasonlították, amely során a fő kérdés, hogy el tudjuk-e érni az oázist. Az egyháztörténetben sokszor látjuk, hogy az életszentséget egyedülálló személyek érték el, ugyanakkor mögöttük is ott volt például egy (szerzetes)közösség vagy egy család. Merjük

kitűzni tehát mi is a nagy célt, hogy szent házaspárrá váljunk! Mindehhez nagyon fontos a megfigyelés képessége, amelynek az egyik dimenziója a hallgatás. A hallgatás egyfajta befogadást is jelent. Az is lényeges tapasztalat, hogy a szép és örömteli dolgokra figyeljünk, ezeknél időzzünk el. A mostani karantén helyzet rengeteg lehetőséget kínál minderre, így a februári hétvége központi gondolata „a karanténban is te vagy a legfontosabb" lett. Ehhez a gondolathoz kapcsolódóan készültünk fel az „ötperces" kiselőadásokkal, amelyek most is igen változatosak és mélyek voltak. A témákat úgy fogalmaztuk meg, hogy azok jegyeseknek, házasságra készülőknek, fiatal házasoknak, több mint 10 éve házasoknak, valamint nehézséggel küzdő házaspároknak szóljanak.

Az első előadó házaspár a jegyesekre, házasságra készülőkre fókuszálva azt a kérdést járta körül, hogy *„nekünk ki az első az életünkben"*. Tapasztaljuk, hogy a mostani helyzetben bizonyos kapcsolataink háttérbe szorulnak, de amelyek valóban fontosak, azok megmaradnak. Ahhoz, hogy valaki igazán fontos helyen szerepeljen az életünkben, a legfontosabb kapocs a kommunikáció, ami végső soron azt is jelenti, hogy közösségben vagyunk. Ez érvényes az Isten-kapcsolatunkra, de a házastársi, rokoni és a baráti kapcsolatainkra is.

A fiatal házasoknak szánt, *„A Jó Istennek terve van velünk"* című előadás a mindennapi öröm megbecsülésére, keresésére és a szüntelen hálaadásra hívta fel a figyelmünket. A családban mindenkinek megvan a maga nélkülözhetetlen szerepe, feladata, és ez nem a véletlen műve, hanem Isten személyesen nekünk szánt terve. Mi is ennek tudatában, örömmel éljük meg a mindennapokat, és akár munka, akár pihenés – közösen is fűszerezzük meg az életünket humorral. A házasság első éveiben tudatosan is törekedni kell az örömteli beállítódásnak és az összhangnak a kialakítására, fejlesztésére.

A harmadik előadás a több mint 10 éve házasságban élő párokra fókuszált, és központi értékként a *„Szentek legyetek, mert én is szent vagyok"* központi értéket járta körül. A házasságot, mint háromszöget mutatta be, ahol a férj-feleség-Isten kell legyenek a csúcsokban. A Szent II. János Pál pápa által 2015. október 18-án szenté avatott házaspár, Louis és Zélie Martin – Lisieux-i Kis Szent Teréz kármelita egyháztanító szülei – példája lebegjen minden házaspár szeme előtt, hogy

egy küzdelmes, több évtizedes házasság tökéletes keret a sivatagon való közös átkelésre és Isten tudatos keresésével az egyik biztos út az oázisba való megérkezésre. Ehhez szükséges mind a „fej", mind pedig a „szív" jelenléte és e kettő egyensúlya.

A szombat esti alkalom negyedik előadása a nehézségekkel küzdő házaspároknak szólt. Az előadók kiemelték, hogy esendő emberek vagyunk, és vannak olyan hibáink, amelyekkel egymásnak sebeket is okozunk. Ugyanakkor, ha képesek vagyunk „megölelni a kaktuszt" – az akár nekünk sebeket is okozó házastársunkat, szerettünket, akkor végeredményben a nehézségek árán is együtt növekedhetünk. Magunk döntjük el, hogy a küzdelmeinkkel, igyekezetünkkel aranyásókká tudunk-e válni, vagy belesüppedünk az élet mocsarába.

Olyan gyakorlatias jótanácsokat is felsoroltak az előadók, mint a közös életnapló vezetése, ami a napi örömeink, de a bennünket megpróbáló és közösen leküzdött nehézségeink regisztere is lehet. Sokat segíthet a keresztjeink hordozásában az is, ha tudatosan felidézzük a szép emlékeinket és visszanyúlunk a korábbi, közösen megélt boldog időszakainkhoz. Az is fontos üzenete volt az előadásnak, hogy a kölcsönös irgalom meghozza a békességet is.

A vasárnap esti alkalom is a jegyeseknek, fiatal házasoknak szóló „ötperces" előadással kezdődött. Egy mindannyiunk számára kedves, a mesékből ismert zárszómondattal indítottak, miszerint „*…és boldogan éltek, amíg meg nem haltak*". Ez a cél minden jegyes- és házaspárnál megfogalmazódik és számos olyan gyakorlati tanácsot hallhattunk, amelyek lépésről lépésre segítik ezen a mesebeli úton való elindulást és haladást. Ilyenek lehetnek az apró napi figyelmességek, egy kedves üzenet a zsebbe rejtve, egy váratlan virágcsokor, vagy egy közös spontán éneklés.

Nagyon szemléletes volt a következő, fiatal házasoknak szánt előadás, amely Noé bárkáját példának hozva erősítette meg az „*egy hajóban evezünk*" bölcsességét, azaz az egymásra utaltság felelősségét és örömét. A szeretet a családban kezdődik, és nagyon szép az a hivatás, amit házaspárként megvalósíthatunk, és aminek eredményeként az otthonunkból melegség áradhat a világra. A jó házasság tudatos munka, de ha Isten akaratát elfogadjuk és szeretetben együtt működünk,

akkor megélhetjük azt a folyamatot, amelyben kölcsönösen növekedünk hitben, boldogságban.

A soron következő előadás a címben is megfogalmazott üzenet – *„Nekem a karanténban is Te vagy a legfontosabb”* – kapcsán hangsúlyozta, hogy a 10-20-30-40 éve együtt élő házaspárok esetében is milyen fontos a minőségi együtt töltött idő, az egyre fejlődő, erősödő imaélet, a közös rózsafüzér és a szentségimádás. Az előadók hangsúlyozták, hogy a nehézségek idején számukra jól bevált stratégia, ha kiállnak magukért és családilag összezárnak, hiszen így tudják megóvni a közösen megteremtett lelki, kapcsolati értékeket. Idézték egy népszerű slágerből is azt a gondolatot, hogy „Egy hálás szív, na az a mennyország”, ami utalt arra a lelkületre, ami segít a hosszú évtizedek alatt áldásnak megélni a házasságot.

A CSAK 18 4H-s kulcsszavai is igen hasznos és tömör útmutatást jelentenek minden (akár tapasztalt akár kezdő) házaspárnak: hit – hűség – hála – humor. Az is megszívlelendő gondolat mindazoknak, akik házasságban élnek – Böjte Csaba testvért idézve –, hogy „elrontani egyedül is lehet, igazán jól csinálni viszont csak együtt, hármasban”, hiszen Isten velünk van, sőt, ha még hívjuk is, egyre közelebb jön.

A hétvégi képzési alkalom záróelőadása azzal a kulcsmondattal kezdődött, hogy a bennünket körülvevő nehézségek ugyan kimeríthetnek bennünket, de „a karantén egy lehetőség a házasságunk megújítására is”. Ha tudatosan törekszünk rá, megtanulhatunk újra és jobban szeretni. A nagyböjti időszakban az is segíthet, ha észrevesszük, hogy a keresztre feszített Krisztus minden házasságban ott van. Alakítsunk ki újszokásokat, akár a sokak által ismert öt szeretetnyelv – az elismerő szavak, a minőségi idő, az apró ajándék, a szívesség, valamint az érintés –, akár egyéb jó gyakorlatok alapján. Ahogy Váci Mihály mondja a *Valami nincs sehol* című versében: *„Újra kezdeni mindent e világon”* – így szükséges tenni a házasságunkban is, hiszen ami értékes számunkra, azért érdemes küzdeni.

Ezen az online képzési alkalmon ismét jó érzéssel és hálatelt szívvel tapasztalhattuk meg, hogy ajándékok vagyunk egymás számára, és közösen készülve jegyesek és a házasságban élők plébániai, közösségi szolgálatára, egymást kölcsönösen felemelve fejlődhetünk. Mindig örömmel hallgatjuk egymás gondolatait, megélt tapasztalatait, lelki és

gyakorlati értékeit. Az egyes témák kidolgozásával, előadásával és a visszajelzésekkel kölcsönösen gazdagodunk és erősödünk.

Dr. Pongrácz Attila és Pongráczné Erős Annamária
Fotó: Bartal Orsolya, Dr. Pongrácz Attila

Családakadémia 18-as évfolyam küldetésünnepe

Összhangban Isten akaratával – A Schönstatt Családakadémia 18. évfolyamának küldetésünnepe Győrben
HAZAI – 2021. december 13., hétfő | 10:33

Először tartottak a Győri Egyházmegyében Schönstatt Családakadémiát, mely a képzés 18. évfolyama volt. A kétéves kurzust lezáró a küldetésünnepen hálaadó szentmisét mutatott be Veres András megyéspüspök december 11-én a győri Nagyboldogasszony-székesegyházban.

A főpásztorral koncelebrált Böcskei Győző székesegyházi plébános és Németh István, a soproni Szent Imre-templom plébánosa, az egyházmegyei családbizottság titkára. A szentmisét követően vehették át diplomájukat a képzésben részt vevő házaspárok.

Nyolc házaspár végezte el 2019 és 2021 között a Győri Egyházmegyében a Családakadémia családtrénerképzését. Ők azt vállalták, hogy a két év során hat hétvégét közösen töltenek, illetve nyaranta egyhetes tábor keretében mélyítik el tudásukat. A képzés végén ünnepi szentmisén adtak hálát az elmúlt esztendők kegyelmeiért.

Advent második szombatjának olvasmánya a Sirák fia könyvéből vett részlet, amelyben a szent szerző Illés prófétáról ír, míg az evangéliumban Jézus Keresztelő Szent János működését azonosítja Illés próféta második eljövetelével.

A Gondviselés ajándéka, hogy pont ezen a napon volt a kurzust záró szentmise – hívta fel a figyelmet szentbeszédében Veres András megyéspüspök, aki emlékeztetett: a II. Vatikáni Zsinat tanítása szerint minden megkeresztelt ember prófétai hivatást is kapott.

A próféta egyik jellemzője, hogy mindennap keresi szíve összhangját Isten akaratával. Az emberi szív sajnos nem mindig készséges Isten akaratának elfogadására. Meg kell küzdeni belső ellenállásunkkal is, le kell győzni indulatainkat, érzéseinket, hogy Isten szándéka szerint szerethessünk. A legnagyobb nehézség mégis az ellenségszeretet, szeretni azt, aki minket nem akar vagy nem tud szeretni.

Ugyanakkor a próféta nemcsak az Isten törvényei iránti engedelmességből akarja végezni feladatát, hanem szeretetből fakadó elköte-

lezettségből is. Mindnyájan, akik Krisztus prófétái lettünk, mindennap rá kell hogy hangolódjunk Isten szeretetére, úgy, hogy azonosuljunk vele. Akkor lesz hiteles a tanúságtétel, ha nemcsak formálisan mondjuk, hanem szívünkben is azonosulunk azzal, amit teszünk, mondunk.

A képzésben részt vevőket missziós tevékenységre buzdította püspök: érezzék, hogy kiválasztottak, hogy próféták. Kell, hogy Isten akaratát megismerve Isten iránti szeretetüket megmutassák azzal, hogy Isten titkait egyre jobban megértve tanítással és életpéldájukkal segítik embertársaikat, hogy ők is közelebb kerüljenek Istenhez. A próféta legfőbb vágya, hogy közelebb vezesse Istenhez az embereket. Ezért Isten üzenetét mindennél fontosabbnak kell tartani – hívta fel a figyelmet a főpásztor.

Napjainkban a „haladó" jelzővel illetik azt, ami nem természetes, ami nem Istentől való, ami ellentétes a régivel. Ezt olyan agresszíven teszik, hogy ilyen helyzetben kereszténynek, hűségesnek maradni, prófétának lenni kockázatos, de vállalni kell a feladatot. Szent Benedek

azt mondta tanítványainak: Isten ügye elé semmit se tegyenek! Isten ügye legyen a számukra a legfontosabb, akkor mindig megmaradnak Isten útján, és életük boldog lesz.

„Azt kívánom, hogy ez a belső meggyőződés ott éljen a szívükben mindennap!" – fogalmazott a főpásztor. Nagy szükség van azokra, akik a teremtő Isten tanítását ismerik, azt követik, és készek másokat arra tanítani.

Minden keresztény család olyan prófétai küldetést kap, aminek együtt könnyebb megfelelni. A munka eredményesebb lesz, ha összefogunk, így a társadalom minél szélesebb rétegeit el tudjuk vezetni annak felismerésére, hogy amiről beszélünk, amit élünk, az a természetes, és az a Teremtő akarata.

A püspök végül élő hitet, áldozatos szeretetet, hűséget kért Istentől ennek a szolgálatnak végzéséhez a házaspárok számára.

A szentmisét követően adta át Veres András megyéspüspök a Családakadémia családtréner-diplomáit a résztvevőknek.

A Családakadémia képzésén minden házaspár választ egy úgynevezett szívtémát, amiről előadást tart egy kisebb közösségnek. Ezek rövid összefoglalóját tanúságtételként osztották meg a végzettek a jelen lévő ismerősökkel, családtagokkal a küldetésünnepen.

Az egyházmegye családbizottsága nevében Németh István atya köszönte meg a képzésen részt vevőknek elhivatottságukat.

Forrás: Győri Egyházmegye
Fotó: Ács Tamás
Magyar Kurír

Elindult a Családakadémia 19. évfolyama

November 6-án Győrújbaráton elindult a Családakadémia 19. évfolyama. A Családakadémia a Schönstatt-családmozgalom kifelé forduló ága, mely a leendő előadó házaspárok házastársi kapcsolatának megerősítésére épít, hogy aztán a kapcsolatunkat megerősítve tudjunk más házaspároknak segíteni.

Az egész együtt töltött időt a barátságosság és szeretet légköre lengte be, a gyerekfoglalkoztatók áldozatos munkája pedig hozzájárult, hogy egymásra tudjunk figyelni, mely a hétköznapok kihívásai közepette nem is egyszerű dolog. Jó volt látni az előadó és házigazda házaspárok példamutatóan szeretetteljes kapcsolatát és hozzáállását. A kezdet kezdetén még a legvisszafogottabb családok is hamar megnyíltak, és felszabadultan vettek részt az ismerkedős játékon. A szentmisén mi személy szerint régi jó ismerősként üdvözölhettük Bognár István atyát, aki a szeretetről szóló prédikációjával segített az egymásra hangolódásban. Az esti bemutatkozásokat és később a kötetlen beszél-

getéseket jó hangulat és oldott légkör jellemezte. A másnapi előadás (*Örömforrássá válni*) pedig tovább erősítette a házastársi beszélgetés ideje alatt is növekvő egymásra figyelést.

Az évfolyam indulásának időpontja több szempontból is különleges. Egyrészt a koronavírus-járvány negyedik hullámának felszálló ágában járunk, amely mindenkitől áldozatokat kíván, és amit ezért a képzésért mi szíves örömest vállaltunk. Másfelől különleges aktualitást ad az évfolyamnak a Szentatya november 8-ai homíliája, mely ugyan nem csak a schönstattiakat szólította meg, de a válságban lévő házasságok megmentésére hívja fel a figyelmet. Most különösen időszerű, hogy az LMBTQ lobbi által a saját önző céljaira felhasznált családrombolást megállítsuk, és a keletkezett sebeket gyógyítsuk felhívva a házaspárok figyelmét arra a tényre, hogy nem a párcsere fogja megoldani a problémát, hanem a házasság megmentése és megerősítése.

A képzéshez és utána ehhez a munkához kérjük mindenki imáját, a Szűzanya segítségét és a Jóisten áldását.

Start CSAK 20!

Beszámoló a Családakadémia 20. évfolyamának első hétvégéjéről

Sokunk nagy örömére végre eldördült a rajtpisztoly, és hosszas bizonytalanság, egyeztetés és szervezés után idén ősszel zöld utat kapott a Családakadémia 20. évfolyama! A tíz házaspár (1 szervező, 2 előadó és 7 résztvevő) gyönyörű környezetben, a Tisza-tó melletti Sarudon találkozott október utolsó hétvégéjén, népes számú gyereksereg kíséretében.

Elvackolódás után rövid imára gyűltünk össze az előadó-étkező-nagyteremben, hogy közösen kérjük a Szentlélek áldását és a Szűzanya közbenjárását az előttünk álló két éves képzésre.

Ezt követően gyakorlati eligazítást kaptunk, majd rögtön fejest ugrottunk a „mély vízbe": a délután hátralévő kb. 1,5 órájában minden házaspárnak fel kellett vázolnia az Útját idáig, mindezt nagy papírlapon szemléltetve, hogy aztán a vacsora utáni megosztáson egymás elé tárhassuk mindazt, amit mindketten egyformán fontosnak tartunk elmondani magunkról.

A közösen elfogyasztott finom vacsora után a gyermekfoglalkoztatók újra pártfogásukba vették védenceiket, hogy mi, házaspárok összegyűlhessünk az esti beszélgetésre. Nagyon érdekes és sokszor megrázó emlékeket sem nélkülöző beszámolókat hallgathattunk meg, melynek során megállapítottuk, hogy az alapvetően derűlátó távlati kép mellett azért minden házaspár életútjában megjelenik egy-két „szakadék", „vízesés", „sivatag" vagy „sziklás útszakasz", már attól függően, hogy az illető házaspár milyen természeti környezetbe ágyazta saját életeseményeit. Volt, aki pusztai vándorlásra, hajóútra vagy hegymászásra invitált minket, de láttunk nagyon ötletes puzzle-feldolgozást, vagy naptár-szerű élménybeszámolót is. Az első este kötetlen, borospohár melletti beszélgetéssel zárult.

Másnap, vasárnap kiadós reggelivel alapoztuk meg az aznapi munkát, majd Andai Zsolt és Anikó kiváló előadását hallgathattunk meg.

Az előadók a házasságot egy épített házhoz, otthonhoz hasonlították, és gazdagon válogatott idézetekkel, színes ötletekkel kalauzoltak végig minket ezen a képzeletbeli épületen. Az egyes helyiségekhez és azok funkciójához hozzárendelték a házasság fontos tartóköveit, oszlopait, mindazt, amire különös figyelmet érdemes fordítanunk. Kezdve a „bejárati ajtó" védelmi szerepével, folytatva az „előszobával, ahol letesszük a „sáros cipőt", és nem engedjük tovább az otthonunkba, de szó esett a „nappaliról", amely családunk lelki világát tükrözi, a „gyerekszobáról", melynek kapcsán gyereknevelési tanácsok hangzottak el, vagy a „pincéről, padlásról", ahol elásott „lomjaink" hevernek... A remek előadás után lehetőségünk nyílt házastársi beszélgetés során megvitatni, vajon melyek a mi „házunk" erősségei, hol szorulna „tatarozásra", melyik „helyiségünk" működését kellene jobban átgondolnunk stb.

A közös töprengések megosztása után már a szentmisére készülődtünk, melyen a helyi templomban vettünk részt 11 órakor, együtt a környék híveivel. Az atya szeretettel köszöntötte népes csapatunkat, prédikációja pedig akkor sem lehetett volna jobban „schönstatti", ha direkt megkértük volna erre.

A bőséges és jóízű ebéd után már „csak" összepakolnunk kellett, és – ha rövid időre is – búcsút vennünk egymástól, megköszönve a közreműködők (szervezők, előadók, gyerekfoglalkoztatók, zenészek, konyhások…) áldozatos munkáját. Az elindulás többünknél igen elhúzódott, mert drága gyermekeink olyannyira összebarátkoztak, belemerültek a csocsózásba vagy egyéb közös játékba, hogy nehezen lehetett őket beterelni az autókba… Végül azzal sikerült célt érnünk, hogy együtt kiszámoltuk, hány hét múlva találkozunk újra ugyanezekkel a családokkal, remélhetőleg ugyanitt.

Hálával és szeretettel: *a Hidvégi házaspár*

Mit jelent a CSAK?

A magyar nyelvtan szerint a CSAK kirekesztést, korlátozást, megszorítást, térbeli vagy időbeli határt jelentő határozószó.

Számunkra a CSAK egymásra találást, kifelé nyitást, apostolkodást, megerősödést és megerősítést jelent.

CSAK néhány házaspár volt jelen az alapításkor, és mégis igazi ajándékot kaptunk általa a Jóistentől.

CSAK tapogatóztunk, amikor elkezdtük, mégis hamar kiderült, hogy a mi utunk (is).

CSAK néhány közösen töltött hétvégének tűnik, mégis hatalmas erő, a házasságunk megújult általa.

CSAK rendszeresen alkalmunk volt a házastársi beszélgetésre

CSAK jelen voltunk a házasságunkban, és a Jóisten megáldotta ezt a jelenlétet: sok évfolyamnak „saját” babája, babái születtek.

CSAK kinyitottuk a szívünket, és generációk találkoztak egymással. A korábbi évfolyamok gyerekfoglalkoztatói közül kikerült egy-két igazi CSAK-os előadó.

CSAK élőbbé tette a Szűzanyával való kapcsolatunkat.

CSAK megtapasztalhattuk a közös munka örömét és összhangját.

CSAK egy jelmondatot: „Nem értelek de szeretlek!”

CSAK időt adtunk a Jóistennek, a Szűzanyának, egymásnak és magunknak, és számtalan kérdésünkre kaptunk választ, nehézségünkre találtunk megoldást.

CSAK barátokra leltünk és gyerekeink is barátra leltek egymásban.

ISBN 978-615-5149-90-0

9 786155 149900